

புணர்
சுருங்கு

ஆசி கந்தராஜா

பணச்சடங்கு

புனைகதைகள்

ஆசி கந்தராஜா

வெளியீடு

நூல் முகம் : பணச்சடங்கு (புனை கதைகள்)

ஆசிரியர் : ஆசி கந்தராஜா

வெளியீடு :

பக்கம் : xxvi + 141

முதற் பதிப்பு : ஆகஸ்ட் 2021

பதிப்புரிமை : ஆசி கந்தராஜா

பிரதிகள் : 300

அட்டை வடிவமைப்பு : குலசிங்கம் வசீகரன்

நூல் பதிப்பு : கரிகணன் பதிப்பகம்,

இல. 672B, கே.கே.எஸ்.வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

நூல் அளவு : 15 x 22.5 cm²

சர்வதேச நியம புத்தக இலக்கம்: ISBN 978-624-97823-1-0

விலை : ரூபாய் 500.00

© Copy Right 2020 by: Aasi.Kantharajah

All Right Reserved. No part of this publication may be reproduced or utilised, stored in a retrival system, or transported in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the author.

சமர்ப்பணம்

இளமைப் பருவத்திலேயே தமிழ் உணர்வையும் இலக்கிய தாகத்தையும் உட்படி வளர்த்த எனது அருமைத் தந்தை சி. சன்னத்தம்மா சிசர்யர் அவர்களுக்கும் தாயார் முத்துப்பிள்ளைக்கும் இந் நூல் சமர்ப்பணம்.

முன்னுரை

-1-

நண்பர் ஆசி கந்தராஜா இன்றைய ஈழத்து புலம்பெயர் எழுத்துலகில் மிக முக்கியமான ஆளுமைகளுள் ஒருவர். ஜேர்மனி, ஐப்பான், அவுஸ்திரேலியா ஆகிய நாடுகளில் தாவரவியல், விவசாயத் துறையில் கல்விகற்றவர். உலகின் பல்வேறு நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களில் கற்பித்தவர். விவசாயத்துறை ஆலோசகராகப் பணியாற்றியவர், ஏராளமான சர்வதேச ஆய்வரங்குகளில் கலந்துகொண்டவர். அவ்வகையில் சர்வதேச அளவில் அறியப்பட்ட, அங்கீகாரம் பெற்ற ஓர் அறிவியல் அறிஞர், பூங்கனியியல், உயிரியல் தொழில்நுட்பத்துறைப் பேராசிரியர். கடந்த சுமார் முப்பது ஆண்டுகளாக அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்ந்துவருபவர். இத்தகைய பின்புலமும், படைப்பாற்றலும் உள்ள ஒருவரின் தமிழ் இலக்கியத் துறைப் பிரவேசம் தற்காலத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு ஒரு புதிய வளமும் வனப்புத் தந்திருக்கிறது என்பதில் ஐயம் இல்லை.

தமிழ் இலக்கியத்தில் புனைகதை, புனைவுக் கட்டுரை ஆகிய இரு துறைகளில் அவர் கால் பதித்திருக்கிறார். புனைகதைத் துறையில் பாவனை பேசலன்றி, உயரப் பறக்கும் காகங்கள், கள்ளக் கணக்கு ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளும், கீதையடி நீ எனக்கு என்னும் குறுநாவல் தொகுதியும் ஏற்கனவே வெளிவந்துள்ளன. கறுத்தக் கொழும்பான், செல்லப் பாக்கியம் மாமியின் முட்டிக் கத்தரிக்காய் என்பன இவரது புனைவுக் கட்டுரைத் தொகுதிகள்.

புனைவுக் கட்டுரை என்ற தொடர் கந்தராஜா மூலமே பிரபலம் பெற்றிருக்கின்றது எனலாம். ஆங்கிலத்தில் இதனை இமஜினேற்றிவ்

எஸ்ஸே (Imaginative Essay) என்பார்கள். நமது பாடசாலைக் கல்வியில் இதனைக் கற்பனைக் கட்டுரை என்போம். ஏதாவது ஒரு பொருள் பற்றி புனைந்து எழுதுவது இவ்வகைப்படும். இதில் உண்மையும் கற்பனையும் கலந்து இருக்கும். ஒரு பேனையின் கதை, நான் ஜனாதிபதியானால், எனது சந்திரமண்டலப் பயணம் போன்ற தலைப்புகளில் நமது பள்ளிப்பருவத்தில் நாம் கட்டுரைகள் எழுதியிருப்போம். நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் தொடக்க காலத்திலிருந்தே புனைவுக் கட்டுரைகள் தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ளன. பாரதியின் தராசு, சிட்டுக்குருவி போன்றவற்றை உதாரணமாகச் சொல்லலாம். புதுமைப்பித்தனின் திருக்குறள் குமரேசபிள்ளை பிறிதொரு உதாரணம்.

ஆசி கந்தராஜாவின் புனைவுக் கட்டுரைகள் நாம் பாடசாலைக் காலத்தில் எழுதிய கட்டுரைகள் போன்றவை அல்ல. பாரதி, புதுமைப்பித்தன் கட்டுரைகள் போன்றவையும் அல்ல. இவை உண்மையில் அறிவியல் கட்டுரைகள். அறிவியலை துறை சார்ந்த நிபுணர்களுக்காக அன்றி, பொதுமக்களுக்காக எளிமைப்படுத்தி சுவாரஸ்யமாக வாசிப்பதற்காகவும் அதேவேளை அறிவியல் உண்மைகளைப் புரிந்து கொள்வதற்காகவும் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள். இத்தகைய எளிமைப்படுத்திய அறிவியலை ஆங்கிலத்தில் பொப்புலர் சயன்ஸ் (Popular Science) என்பார்கள். தமிழில் இதனை ஜனரஞ்சக அறிவியல் அல்லது வெகுஜன அறிவியல் எனலாம். மேலை நாடுகளில் ஜனரஞ்சக அறிவியல் துறை பெருவளர்ச்சி பெற்ற ஒரு துறை. அதற்கென்றே பல சஞ்சிகைகளும் ஏராளமான நூல்களும் வெளிவருகின்றன. பொப்புலர் சயன்ஸ் மந்த்லி என்ற ஆங்கில சஞ்சிகை இவ்வகையில் புகழ் பெற்றது. 1960, 70 களில் இத்துறை சார்ந்த பல சோவியத் நூல்கள் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் வெளிவந்தன.

நான் ஏன் என் தந்தையைப்போல் இருக்கிறேன்? என்ற மரபணு உயிரியல் தொடர்பான ஒரு சோவியத் நூலை 1970களின் தொடக்கத்தில் நான் வாசித்த ஞாபகம். கடந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்தே தமிழில் ஜனரஞ்சக அறிவியல் நூல்கள், கட்டுரைகள் என்பன பெருமளவில் இல்லாவிட்டாலும் ஓரளவு வெளிவந்திருக்கின்றன. கலைக்கதிர் என்ற ஒரு சஞ்சிகை இதற்காகவே

வெளிவந்ததை நாம் அறிவோம். ஆயினும் இவையெல்லாம் பெரும்பாலும் எளிமைப்படுத்திய அறிவியலாக அமைந்தனவே தவிர, புனைவியல் சார்ந்த சுவாரஸ்யமான வாசிப்புக்கும் உரியவையாக அமையவில்லை எனலாம்.

ஜனரஞ்சக அறிவியலையும் புனைவுக் கட்டுரை வடிவத்தையும் ஒன்றிணைத்தமை ஆசி கந்தராஜாவின் எழுத்தின் தனித்தன்மை எனல் வேண்டும். குறிப்பாக விவசாயத் துறையில் மரபணு உயிரியல் தொழில்நுட்பச் செயற்பாடுகளை பொதுமக்கள் விளங்கிப் பயனடையும் வகையில் அன்றாட வாழ்க்கை அனுபவத்துடன் இணைத்து சொந்த அனுபவமாகவும் புனைகதை உத்தியைப் பயன்படுத்தியும் அவர் விளக்குகிறார். அவ்வகையில் ஒரு விஞ்ஞானியின் அறிவாற்றலும், ஒரு படைப்பாளியின் புனைவாற்றலும் ஒன்றிணைந்து உருவாக்கிய இக்கட்டுரைகள் தமிழில் ஒரு புதுவருகை எனலாம்.

ஆசிரியரின் துறைசார்ந்த அறிவு, பன்னாட்டு அனுபவம், யாழ்ப்பாணப் பண்பாடு பற்றிய கூருணர்வு, கற்பனை வளம், மொழியாற்றல் என்பன அவருடைய எழுத்துக்கு வலுவையும் வளத்தையும் தருகின்றன. விவசாயத் துறைசார்ந்த பொதுமக்கள், மாணவர்கள் மட்டுமன்றி பொது வாசகர்களும் படித்துப் பயனடைவதற்குரியவை இவரது புனைவுக் கட்டுரைகள். ஜனரஞ்சக அறிவியல், புனைவுக் கட்டுரை ஆகிய இரு துறைகளுக்கும் ஒரு தகுந்த முன்மாதிரியாகவும் இவரது கட்டுரைகள் அமைகின்றன.

-2-

இனி இவரது புனைகதைகளுக்கு வருவோம். இவரது புனைவுக் கட்டுரைகளுக்கும் புனைகதைகளுக்கும் இடையே உள்ள எல்லைக்கோடு மெல்லியதுதான். இவரது புனைவுக் கட்டுரைகள் சில புனைகதைகள் போலவும், புனைகதைகள் சில புனைவுக் கட்டுரைகள் போலவும் மயக்கம் தருவதற்கு இந்த இரண்டுக்கும் இடையிலான இந்த மங்கலான இடைவெளியே காரணம் எனலாம். காலம் 54 ஆவது இதழில் (ஜனவரி - 2020) பிரசுரமாகியுள்ள "ஆசி கந்தராஜாவின் படைப்புலகம்" என்ற கட்டுரை இவ்விரு

வகையான எழுத்துகளையும் ஒன்றாக நோக்குவது இந்த மயக்கம் காரணமாகவே எனலாம். ஆனால், கந்தராஜாவின் இருவகை எழுத்துகளுக்கும் இடையே ஒரு முக்கியமான வேறுபாடு இருப்பதைத் தேர்ந்த வாசகர்கள் தவறவிட முடியாது. அவரது புனைவுக் கட்டுரைகளில் அனுபவச் சித்திரிப்புகள் ஊடாக அறிவியல் விளக்கம் முனைப்பாக இருக்கும், அதேவேளை, அவரது புனைகதைகளில் அனுபவச் சித்திரிப்பின் ஊடாக மனித உறவுச் சிக்கல்களும் மனித உணர்வு நெருக்கடிகளும் முனைப்பாக வெளிப்படும். ஆயினும் இருவகை எழுத்துகளிலும் சொல்லும் முறையும் மொழிநடையும் பெரும்பாலும் ஒன்றாகவே இருக்கும். இது அவரின் எழுத்தின் பொதுப்பண்பு எனலாம்.

இத்தொகுப்பில் 15 சிறுகதைகள் உள்ளன. ஒவ்வொன்றும் கந்தராஜாவின் முத்திரை பதித்த கதைகள். வாசிக்கும் ஆர்வத்தைத் தூண்டுபவை பல கதைகள் மனதை அதிரவைப்பவை. இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகளை அவற்றின் கதைக்களத்தின் அடிப்படையில் மூன்று தொகுதிகளாக வகைப்படுத்தி நோக்கலாம். முதலாவது, யாழ்ப்பாணத்தைக் களமாகக் கொண்டவை. இவ்வகையில் சாது மிரண்டால், இந்துமதி ஆகிய நான், நரசிம்மம் ஆகிய மூன்று கதைகளையும் சொல்லலாம். இரண்டாவது, சமூத்தையும் புலம்பெயர்ந்த அவுஸ்திரேலியாவையும் களமாகக் கொண்டவை. இவை புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் வாழ்க்கை அனுபவத்தைப் பேசுவன. இத்தகைய ஆறு கதைகள் இத்தொகுப்பில் உள்ளன. மூன்றாவது, பிறநாட்டு அரசியல் பண்பாட்டுப் பின்னணியில் அமைந்தவை. இவை பெரும்பாலும் ஜோர்த்தான், லெபனான், ஜெருசலேம், ஈரான் நாட்டு வாழ்க்கை பற்றியவை. இத்தகைய ஆறு கதைகள் இத்தொகுப்பில் உள்ளன. இக்கதைகள் எல்லாமே மனிதர்கள் எதிர்நோக்கும் சமூக, அரசியல், தனிமனித, பண்பாட்டுச் சிக்கல்களையும் இன்னல்களையும், நெருக்கடிகளையும் உணர்வு பூர்வமாகச் சித்திரிப்பவை.

இத்தொகுப்பில் உள்ள சாது மிரண்டால், இந்துமதி ஆகிய நான் ஆகிய இரண்டும் சற்று வித்தியாசமான கதைகள். நமது அன்றாட வாழ்க்கை அனுபவங்களுக்குள் பொதுவாக அகப்படாத, ஆனால்

அகப்படக்கூடிய நிகழ்வுகளின் புனைவுகள். திருமண உறவையும் பாலியல் சிக்கல்களையும் பேசுபவை.

தன்னை வஞ்சித்த மனைவியையும் அவளது கள்ளக் காதலனையும் பால்வினை நோயைத் தொற்றவைத்துப் பழிவாங்கிய அப்பாவிமான பேரம்பலத்தையும், அவளது மனைவிக்கும் அவளது கள்ளக் காதலனுக்கும் ஊனமுற்றுப் பிறந்த பிறப்புச் சான்றிதழ் இல்லாத நாராயணனையும் பற்றிய கதை சாது மிரண்டால். பேரம்பலம் செளக்கியத் திணைக்களத்தில் வேலை செய்பவன். அழகன் அல்ல. கிராமத்தில் அழகியும் கிசுகிசுப் பேச்சுக்கு ஆளானவளுமான அமிர்தவல்லியை அவன் கலியாணம் செய்ய நேர்கிறது. கணவனானாலும் அவன் தன்னை அணுகவிடாது அவனை ஒரு வேலைக்காரனைப் போலவே நடத்துகிறான் அமிர்தவல்லி. எப்போதும் துப்பாக்கியுடன் திரியும், ஒரு இயக்கத்தின் பிராந்தியத் தலைவனான மலர்வண்ணனுடன் அவளுக்குக் கள்ளத்தொடர்பு ஏற்படுகின்றது. கணவன் வீட்டில் இருக்கும் போதே வந்துபோகக் கூடிய துப்பாக்கிப் பலம் அவனுக்கு இருக்கிறது. அவன்மூலம் அவன் கருவுறுகிறான். அதை மறைப்பதற்காக அவன் பேரம்பலத்துடன் சேர முயல்கிறான். அது அவனுக்கும் தெரிகிறது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தித் தன்னை வஞ்சித்தவளைப் பழிவாங்குவதற்காக சிபிலிஸ் நோயுடைய ஒரு விபச்சாரியைத் தேடிப்பிடித்து நோயைத் தொற்றிவந்து அதை அமிர்தவல்லிக்கும் அவள் மூலம் மலர்வண்ணனுக்கும் தொற்றவைக்கிறான். நோய் முற்றிய நிலையில் ஊனமுற்ற நாராயணனைப் பெற்றுவிட்டு அமிர்தவல்லி செத்துப்போகிறான். மலர்வண்ணனை இயக்கம் "மண்டையில் போடுகிறது". ஒரு தொழில் பெறுவதற்காக ஊனமுற்ற காலோடு, பிறப்புச் சான்றிதழுக்காக அலைகிறான் நாராயணன்.

நம்பலாம் நடந்தது வகையைச் சேர்ந்த கதையல்ல இது. ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்குள் திட்டமிட்டுப் பால்வினை நோயைத் தொற்றிவந்து அதை மற்றவருக்குத் தொற்றவைத்துப் பழிவாங்குவது சாத்தியம்தானா என்ற ஐயம் எனக்குள் எழுந்தது. நான் இணையத்தில் தகவல் தேடியபோது இந்நோய்க்கிருமியின் தொற்று வெளிப்படும் காலம் கிருமியின் வகையைப் பொறுத்து சில

நாட்கள், வாரங்கள், மாதங்கள் அல்லது வருடங்களாகலாம் என்று அறிந்தேன். இவன் பயன்படுத்திய சிபிலிஸ் நோய் வெளிப்படுவதற்கு கிருமியின் வகையைப் பொறுத்து மூன்று வாரங்கள் முதல் இருபது வருடங்கள் கூட ஆகலாம் என்று தெரிகிறது. அதிஷ்டவசமாகவோ, துரதிஷ்டவசமாகவோ பேரம்பலம் தொற்றிக்கொண்டுவந்தது விரைவில் தொற்றக்கூடிய ஒருவகை என்று நாம் அமைதி காணலாம். அப்பாவி யான பேரம்பலத்துக்குத் தன்னை வஞ்சித்தவர்களைப் பழிவாங்குவதற்கு இருந்த ஒரே சுலபமான வழியும் அதுவாகத்தான் இருந்திருக்க வேண்டும். தன் நண்பனிடம் அவன் இப்படித்தான் சொல்கிறான்.

“எனக்கு வேறு வழி தெரியல்லையடா. வாழ்க்கை பூரா என்னை ஏமாத்தி துரோகஞ் செய்தவளுக்கும், துப்பாக்கி வைத்திருந்த தைரியத்தில், நான் வீட்டில் இருக்கவே, மனைவியிடம் வந்து போனவனுக்கும் தண்டனை குடுக்க என்னாலை முடிந்த வழி இதுதான்”

இந்தக் கதையில் எனக்கு முக்கியமானதாகப்படுவது, ஒரு இயக்கத்தின் பிராந்தியத் தலைவன் ஒருவனின் நடத்தை பற்றிய சித்திரம். ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் இத்தகைய விசயங்களைக் கையாண்டது குறைவு. அவ்வகையில் ஆயுதக் கலாசாரம் தனிமனித வாழ்க்கையில் எவ்வாறெல்லாம் விளையாடி இருக்கிறது என்பது பற்றிய ஒரு விமர்சனமாகவும் இக்கதையை வாசிக்கலாம்.

துரதிஷ்டவசமாக ஆண்மையற்ற ஒருவனைத் திருமணம் செய்ய நேர்ந்த இந்துமதி, கணவனின் திருப்திக்காக, கன்னி கழியாமலே யாரோ ஒருவனின் கருவைச் சுமந்து செயற்கை முறையில் ஒரு குழந்தையைப் பெற்றறெடுப்பதும், ஒரு கணநேர உணர்வு மயக்கத்தில் பிறிதொருவனுடன் கூடி பிறிதொரு குழந்தைக்குத் தாயாக நேர்வதும் அதன்மூலம் அவளுடையவாழ்வு திசைமாறிப்போவதும் பற்றியது இந்துமதி ஆகிய நான். சமூக நியமங்களின் சவாலை அவள் துணிச்சலுடன் எதிர்கொள்வதை கதை பேசுகிறது. நரசிம்மம் ஈழப் போராட்டத்தின் இறுதி யுத்தத்தின் பின்விளைவுகளின் வலியைப் பேசுகின்றது. புலிகள் இயக்கத்தில் மருத்துவப் பிரிவில் பணியாற்றிய புனிதவதி யுத்தமுடிவில் கைதுசெய்யப்பட்டு அவளுடைய உடல்

வனப்புக் காரணமாக இராணுவ முகாமில் வைக்கப்படுகிறாள். இராணுவத்தினரால் தொடர்ச்சியாக பாலியல் வல்லுறவுக்கு ஆளாகிறாள். அதன்மூலம் அவளுக்கு ஒரு மகன். அவனுடன் அவள் வாழ்வை எதிர்கொள்வதில் அவள் அனுபவிக்கும் வலி. நாமும் அந்த வலியை உணரமுடிகின்றது. சிங்கள, தமிழ்த் தேசிய முரண்பாட்டுப் பின்னணியில் ஆசிரியர் எழுதிய முதலாவது கதையாக இது இருக்கலாம் என்று நினைக்கின்றேன். நரசிம்மம் இக்கதையில் ஒரு குறியீடாக பயன்படுத்தப்படுகின்றது. புனிதவதி என்ற பெயரையும் ஆசிரியர் காரணத்துடன்தான் பயன்படுத்துகிறார் என்று கருதலாம்.

-3-

இத்தொகுதியில் உள்ள அந்திமம், எதிலீன் என்னும் ஹோமோன் வாயு, வேதியின் விளையாட்டு, சாத்திரம் உண்டோடி, முகமுடி மனிதர்கள், பணச் சடங்கு ஆகியவை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் வாழ்க்கை பற்றிப் பேசுகின்றன. புலம்பெயர் தமிழர் மத்தியில் காணப்படும் பண்பாட்டு அந்நியமாதல், பாலியல் சிக்கல்கள், கௌரவ வேட்கை, கலியாண வேட்டை போன்ற பல்வேறு அம்சங்களை இக்கதைகள் கருப்பொருளாகக் கொண்டுள்ளன. பல்வேறு வகையான மனித ஆளுமைகளையும் உணர்வுச் சிக்கல்களையும் இக்கதைகள் சித்திரிக்கின்றன. எதிலீன் என்னும் ஹோமோன் வாயு யாழ்ப்பாணக் கிராமம் ஒன்றிலிருந்து சிட்னிக்குப் புலம்பெயர்ந்தவர்களின் வாழ்க்கை அநுபவத்தைப் பேசும் சுவாரஸ்யமான, ஆச்சரியமூட்டும் கதைப்பின்னலைக் கொண்ட அதேவேளை மனித உறவுகள், உணர்வுகளின் இழிவுகள், மேன்மைகள் பற்றிய உருக்கமான கதை. வேதி விளையாட்டு திருமணச் சந்தையில் யாழ்ப்பாணப் பண்பாட்டுக்கும் புலம்பெயர்ந்தவர்களின் அவுஸ்திரேலிய கலப்புப் பண்பாட்டுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டைப் புலம்பெயர்ந்து வாழும் முதியவர்களின் நோக்குநிலையில் சுவாரஸ்யமாக விபரிக்கின்றது. சாத்திரம் உண்டோடி பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கும் வளர்ந்த இரண்டு பெண் பிள்ளைகள் உட்பட நான்கு பிள்ளைகளுக்குத் தகப்பனான. ஐம்பது வயதைத் தாண்டிய அவுஸ்திரேலியப் பிரஜையான சுந்தரமூர்த்தி மனைவியின் "பீரியட்"

தள்ளிப்போவதனால் அடையும் பதற்றத்தை விபரிக்கும் கதை. கதைமுடிவில் வாசகருக்கு ஒரு நழுட்டுச் சிரிப்பு வருவதைத் தவிர்க்கமுடியாது. நமது சமூகச் சூழலில் வயதான கணவர்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய அனுபவம்தான் இது. யாழ்ப்பாணப் பணச்சடங்குப் பண்பாடு அவுஸ்திரேலியாவரை எவ்வாறு வியாபித்திருக்கின்றது என்பதை விபரிக்கும் கதைமட்டுமல்ல பணச்சடங்கு. அதைச் சொல்வதன் ஊடாக யாழ்ப்பாணத்தில் தன்வீட்டில் தொட்டாட்டு வேலைசெய்த வள்ளியம்மையுடன் தான் ஆடிய விளையாட்டின் அறுவடையை அவுஸ்திரேலியாவில் கண்டபோது நாகலிங்கம் மாஸ்டருக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியை விபரிக்கும் கதை.

ஆசிரியரின் கீதையடி நீயெனக்கு என்னும் குறுநாவல் தொகுதியில் திரிவேணி சங்கமம் என்னும் தலைப்பில் ஒரு குறுநாவல் இடம்பெற்றுள்ளது. விவேகமும் திறமையும் வாழ்க்கையில் முன்னேற வேண்டும் என்ற வேட்கையும் கொண்ட மூன்று இளைஞர்களின் எதிர்காலம் தங்கள் வாழ்வில் குறுக்கிட்ட பெண்களின் தொடர்பால் எதிர்பாராத வகையில் நிலைகுலைந்து சிறையில் கழியநேர்ந்த துர்ப்பாக்கிய நிலையை விபரிக்கும் குறுநாவல் அது. அந்த மூன்று இளைஞர்களின் கதைகளையும் தனித்தனியே, சற்று மாற்றியும் விரித்தும் எழுதிய மூன்று சிறுகதைகள் இத்தொகுப்பில் உள்ளன. காதல் ஒருவனைக் கைப்பிடித்து, ஆண்சுகம், முகமூடி மனிதர்கள். என்பன அவை. முதல் இரண்டும் பிறநாட்டு மனிதர்களையும், மூன்றாவது புலம்பெயர்ந்த ஈழத் தமிழர்களையும் பற்றியவை.

ஈரானிலிருந்து இரண்டு குழந்தைகளுடன் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு உயர்கல்வி கற்க வந்த அமீர் முகம்மது அவனது மனைவி ரொஸ்நாக் ஆகிய இருவரும் இருவேறு கலாசாரங்களை எதிர்கொண்ட விதத்தையும் அதன் விளைவுகளையும் பற்றியது காதல் ஒருவனைக் கைப்பிடித்து என்ற கதை. திரிவேணி சங்கமத்தில் வரும் ரொஸ்நாக் திறந்த பண்பாட்டின் சீரழிவுக்கு ஆளானவளாகச் சித்திரிக்கப்பட்டிருப்பாள், ஆனால் இக்கதையில் வரும் ரொஸ்நாக் மேற்குலகின் பெண்ணுரிமை அம்சங்களைத் தழுவிக்கொண்ட அதேவேளை, இஸ்லாமிய ஒழுக்க விழுமியங்களிலிருந்து வழுவாதவளாகச் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். பாலியலும் மதமும் பண்பாடும் தனிமனிதர்களின் வாழ்வில் ஆடும் ஆட்டத்தைப்

பற்றியது இக்கதை என்றால், ஆண்க்கம் என்பது "பெண்களின் உடலில் சுரக்கும் பாலியல் ஹார்மோன்களின் சமநிலையற்ற தன்மையால் ஏற்படும் ஒருவகைப்" பாலியல் வேட்கையால் (Nymphomania) பாதிக்கப்பட்ட தன் காதலி மேரி, அவளுடைய சகோதரி லீசா ஆகியோரின் தொடர்பினால் அநியாயமாக விபத்துக் குள்ளாகி இறந்துபோகும் ரோனியின் கதை. ரோனியின் மரணம் விதிவசமானது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். மிகவும் அரிதான ஒரு உளவியல் நோயை மையமாகக் கொண்டு ஆசிரியர் இக்கதையைப் புனைந்திருக்கிறார். இவ்விரு கதைகளையும் விட முகமூடி மனிதர்கள் வாசகர்களை மிகவும் பாதிக்கக்கூடியது. புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் சமூக, தனிமனித நடத்தை பற்றிய ஒரு தீவிரமான விமர்சனமாக இக்கதையை வாசிக்கலாம். தம்பலகாமத்தில் கப்பம் கொடுக்க மறுத்த காரணத்தினால் போராளிக் குழு ஒன்றினால் வீடு எரிக்கப்பட்டு, தாயும் தகப்பனும் கொல்லப்பட்டு அநாதையான ஒரு பையன். தனது திறமையினாலும் ஆசிரியர்களின் உதவியினாலும் பல்கலைக்கழகப் புகழுகப் பரீட்சையில் தேசிய நிலையில் முதலிடத்தில் சித்திபெற்று அவுஸ்திரேலிய அரசின் உதவித்திட்டத்தின் கீழ் அவுஸ்திரேலியாவில் மருத்துவக் கல்வி பயிலவந்து புலம்பெயர்ந்த தமிழ்க் குடும்பம் ஒன்றின் மாப்பிள்ளை வேட்டையில் அகப்பட்டு சிறைசெல்ல நேர்ந்து சீரழிந்த கதை இது. குருரமான சுயநலத்துக்கு ஆட்பட்டு மனிதத் தன்மையை இழந்துபோன சமூகத்தைப் பார்த்து இதற்கு யார் காரணம் என்று முகத்தில் அறைந்தாற்போல் கேட்கிறது இந்தக் கதை.

-4-

அ. முத்துலிங்கம் போல் ஆசி கந்தராஜாவும் பல நாடுகள் சுற்றியவர். அந்த அநுபவ வளத்தைத் தமிழ்ப் புனைகதைக்குள் கொண்டுவந்தவர். இத்தொகுப்பில் உள்ள ஆண் குழந்தை, எதிரியுடன் படுத்தவள், கையதுகொண்டு மெய்யது பொத்தி, தலைமுறை தாண்டிய காயங்கள் முதலியவை அத்தகையன. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருவகையில் முக்கியமானவை.

"பெண்ணின் கருப்பையில் விருத்தியுறும் கருமுளையம் ஆணாகவா அல்லது பெண்ணாகவா விருத்தியுறவேண்டும் என்பதைத் தீர்மானிப்பது ஆணின் விந்தணுக்களில் உள்ள குரோமோசோம்களே"

என்ற அறிவியல் உண்மையை நிரூபிப்பதுபோல் அமைகின்றது ஆண் குழந்தை என்ற கதை. ஜோர்தானிய பலதார மணப் பண்பாட்டுப் பின்னணியில் அமைந்த இக்கதையில் தொடர்ச்சியாகப் பெண்குழந்தைகளுக்கே தகப்பனான யூதப்பின் நான்காவது மனைவி நீனாவும் பெண்குழந்தை ஒன்றையே பெற்றெடுக்கிறாள். தனக்கு இன்னும் ஒரு பெண் பிறந்தால் தன்னுடைய இடத்துக்கு இன்னொருத்தி வந்துவிடுவாள் என்ற பயம் அவளுக்கு. ஆனால் அதிஷ்டவசமாக அடுத்ததாக அவளுக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறக்கிறது. யூதப் அதைப் பெரிதாகக் கொண்டாடுகிறாள். ஆனால் தொடர்ந்தும் ஆண்குழந்தையே பெறும் யூதப்பின் தம்பிதான் அதற்குக் காரணம் என்பதாகக் கதை முடிகிறது. அலிக்குத் தொடர்ந்து ஆண் குழந்தைகளும் யூதப்புக்குத் தொடர்ந்து பெண் குழந்தைகளும் பிறப்பதுதான் இதில் விந்தை. இதற்கு ஏதும் விஞ்ஞான விளக்கம் இருக்கக் கூடும்.

பலஸ்தீனியனைத் திருமணம் செய்த ஒரு யூதப் பெண் ஜெருசலேத்தில் எதிர்நோக்கும் சமூக வெறுப்பை எதிரியுடன் படுத்தவள் உருக்கமாகச் சித்திரிக்கிறது. இலங்கையின் இனவாதச் சூழலில் மாற்றுத் திருமணம் செய்த பெண்களை இக்கதை நினைவுபடுத்தலாம். சிரிய யுத்தத்தால் இடம்பெயர்ந்து லெபனான் தலைநகர் பெய்ரூத்தில் அலையும் படித்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இரண்டு சிறுவர்களைப்பற்றிய உருக்கமான கதை கையதுகொண்டு மெய்யது பொத்தி. நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் ஓட்டமான் சாம்ராச்சியத்தின்கீழ் துருக்கியர்களால் இன அழிப்புக்கு உள்ளான ஆர்மேனியர்களின் வழித்தோன்றலான ஹறாத் என்னும் ஆர்மேனிய இளைஞன் இன்னும் சுமந்துதிரியும் பழிவாங்கும் தேசியவாத உணர்வைப் பேசுகிறது தலைமுறை தாண்டிய காயங்கள் என்ற கதை. இன அழிப்புக்கு உள்ளான ஈழத்துத் தமிழரான கதைசொல்லி ஹறாத்தின் இன உணர்வினால் நெகிழ்ந்துபோகிறார். “ஹறாத் என் ஆசான்போன்று நிமிர்ந்து நிற்பதை உணர்ந்த என் உடல் குறுகியது” எனக் கதையை முடிக்கிறார் கதைசொல்லி.

-5-

ஆசி கந்தராஜா ஒரு எளிமையான கதைசொல்லி. நவீனவாதப் பொறிக்குள் சிக்காதவர். தனக்கென்ற ஒரு நேரடியான கதைசொல்லும் பாணியை உருவாக்கிக்கொண்டவர். பெரும்பாலான கதைகளில் அவரே கதைசொல்லியாகவும் அமைகிறார். பெரும்பாலான பாத்திரங்கள் கதைசொல்லியோடு நெருக்கமான உறவுடையவை. அதனால் அவர் சொல்லும் கதைகள் அவரது சொந்த அனுபவங்கள்தான் என்ற ஒரு பிரமையை வாசகருள் ஏற்படுத்துகின்றன. அவை ஒவ்வொன்றும் அப்படியே உண்மை அனுபவங்களாக இருக்கவேண்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லை. ஆனால், வாழ்க்கையின் உண்மைகளைப்பற்றிப் பேசுபவை. பல்வேறு வகையான மனித ஆளுமைகளை, பல்வேறு வகையான பண்பாடுகளை, சமூக நெருக்கடிகளை, மனிதர்களின் உயர்வுகளை, வீழ்ச்சிகளைப் பேசுபவை அதனால் அவருடைய கதைகள் நமக்குள் உண்மை அனுபவங்களாக இறங்குகின்றன.

"மானுடம் இவ்வளவு தாழ்ந்ததை நான் என்றுமே அனுபவித்த தில்லை" என்பது பாவனை பேசலன்றி என்ற அவரது குறுநாவலில் வரும் ஒரு வசனம். அவருடைய பெரும்பாலான கதைகளில் மானுடத்தின் இந்த வீழ்ச்சியை நாம் காண்கின்றோம். மனித வாழ்க்கை பற்றிய அவருடைய விமர்சனமாக நாம் இவற்றைக் கொள்ளவேண்டும். மானுட மேன்மையில் அவருக்குள்ள அக்கறையின் வெளிப்பாடாகவே இந்த விமர்சனத்தை நாம் கருதவேண்டும். இலக்கியம் போதனைக்கான ஒரு கருவியல்ல, பதிலாக மனித வாழ்வைப் புரிந்து கொள்வதற்கான ஒரு சாதனம். ஆசி கந்தராஜாவின் சில கதைகளில் போதனை அல்லது பிரசார நோக்கு சற்று முனைப்பாகத் தெரிந்தாலும், பொதுவாக அவரது கதைகள் எல்லாமே வாழ்க்கை பற்றிய நமது புரிதலை மேம்படுத்துவன.

இத்தகைய இன்னும் பல படைப்புகளை அவர் நமக்குத் தருவார் என்று நம்பலாம்.

எம். ஏ. ருஃமான்

பேராசிரியர்

ஹீறஸ்ஸகல, கண்டி,

இலங்கை

அணிந்துரை

மொழிச்சடங்கு

ஆசி கந்தராஜா எழுத்துக்களுடன் எனக்கு முன்னனுபவம் உண்டு. என்றாலும், நேர்முகமாக அவரை நான் அறிந்திருக்கவில்லை. 2018ம் ஆண்டின் யூலை மாத இறுதியில், காலச்சுவடு பதிப்பகத்தின் சார்பில் சில புத்தகங்கள் கோவையில் வெளியிடப்பட்டபோதுதான் நேரில் சந்தித்தேன். அந்த சந்தர்ப்பத்தில் 'கள்ளக் கணக்கு' எனும் அவரது சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒன்றும் வெளியிடப் பெற்றது.

'கள்ளக் கணக்கு' சிறுகதைத் தொகுப்புக்கு முன்னுரைத்தவர் அண்ணர் அ. முத்துலிங்கம். தமிழின் மூத்த படைப்பாளிகளில் ஒருவர். மூத்த எனில் எனக்கும் மூத்த என்று பொருள். அத் தொகுப்பின் பதின்மூன்று சிறுகதைகளைக் குறித்து அ. முத்துலிங்கம் எழுதும்போது 'விஞ்ஞான அறிவுடன் பலநாட்டு மனிதர்களின் அனுபவங்களும் கதைகளை அலங்கரிக்கின்றன' என்றும் 'அபூர்வமான தொகுப்பு' என்றும் குறிக்கிறார்.

அந்தத் தொகுப்பில்தான் ஆசி. கந்தராஜா, மதிப்புக்குரிய ஈழத்து முன்னோடிப் படைப்பாளர்களில் முக்கியமான ஒருவரான எஸ். பொன்னுத்துரை அவர்களை, என் 'எழுத்து ஊழியத்தின் ஆசான்' என்கிறார். எம்போன்றோர்க்கும் எஸ்.பொ. ஒரு ஆசான்தான்.

ஆசி. கந்தராஜாவின் புனைவுக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பான 'கறுத்தக் கொழும்பான்' புத்தகத்துக்கு முன்னுரைத்த ஜெயமோகன் 'அ. முத்துலிங்கத்தின் உலகைச் சேர்ந்த இன்னுமொரு எழுத்தாளர் ஆசி கந்தராஜா' என்கிறார். 'முத்துலிங்கத்தின் மொழிநடையை ஆசி கந்தராஜா நினைவுபடுத்துவது சொற்றொடரமைப்பினால் அல்ல, புன்னகையின் வெளிச்சத்தால்தான்' என்கிறார். இதையே

பாரதி 'ஒரு தீபத்தில் சென்று கொளுத்திய பந்தம்' என்றார் போலும். அவரது புத்தகங்களில் மூன்றாவதாக நான் வாசித்தது 'செல்லப்பாக்கியம் மாமியின் முட்டிக்கத்தரிக்காய்'. இதுவும் புனைவுக் கட்டுரை எனும் வகைமையின் கீழ் வருபவை.

ஒரு கோணத்தில் நின்று பார்க்கும்போது ஆசி கந்தராஜாவுக்கு முன்னுரைத்தவர் எவரும் சாமானியமானவர் அல்ல. எஸ்.பொ, அ. முத்துலிங்கம், ஜெயமோகன் ஆகியோர். அந்த வரிசையில் இன்று 'பணச் சடங்கு' எனும் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்புக்கு நான் முன்னுரை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். சற்று கர்வமாகவும் இருக்கிறது.

மிகச்சரியாக என்னில் ஈராண்டு இளையவர் நூலாசிரியர். அதனால் என்ன காரியம் எனக்கேட்டால், பார்வையில், புரிதலில், மனப்போக்கில் சில ஒத்த தன்மைகள் இருக்கும். முரண்கள் இல்லாதிருக்குமா? என்றாலும் உடன்பாடுகள் அதிகம். முட்டிக் கத்தரிக்காயும் கறுத்தக்கொழும்பானும் அத்தனை முக்கியமான சங்கதிகளா? எனக் கேட்டால், இல்லை எனக்கூடும், இளைய தலைமுறையினர். முக்கியமானது என்று தீர்மானமாகக் கருதுபவர், எம் தலைமுறையினர்.

'பணச்சடங்கு' சிறுகதைத் தொகுதி உட்பட நான்கு நூல்களை வாசித்த எனக்கு, மனதில் வித்தியாசமான உணர்வு துளிக்கிறது. சிறுகதைகளை வாசிக்கும்போது புனைவுக் கட்டுரைகள் வாசிப்பதுபோலவும் புனைவுக் கட்டுரைகளை வாசிக்கும்போது சிறுகதைகளை வாசிப்பதுபோலவும் தோன்றுகிறது. இது கால்மாறி ஆடும் ஆட்டமல்ல. அவரது எழுத்தின் தன்மை. உறுதியாக என்னால் ஒன்று சொல்ல இயலும். தமிழில் இந்தவகை எழுத்துக்கள் இதற்குமுன் இல்லை.

பூகோளம், வரலாறு குறித்த தெளிவான தகவல்களும் கதையம்சமும் கொண்ட கதைகள். தாவரவியல் உண்மைகளுடன் மொழிபற்றிய, பண்பாட்டுக் கூறுகள் பற்றிய ஆதாரங்களுடன் கதையம்சமும் கொண்ட கட்டுரைகள். ஆசி கந்தராஜா அறியத்தரும் செய்திகள் ஆக்கபூர்வமானவை, வியப்பூட்டுபவை. ஒரு விஞ்ஞானியாக, பேராசிரியராக, அறிஞராக, படைப்பிலக்கியவாதியாக அவர் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு ஆற்றும் பங்களிப்பு மதிக்கத்தகுந்தது.

‘கறுத்தக் கொழும்பான்’ ‘சாத்தானின் விரல்கள்’ போன்ற புனைவுக் கட்டுரைகள் நல்ல வாசிப்பு ஈர்ப்பைத் தருவன. அபூர்வமான தாவரங்கள் குறித்த செய்திகளும் பகர்ந்து கொள்பவை. என்னும் சிறுகதையின் நேர்த்தியும் கொண்டவை.

இன்னொரு முக்கியமான விடயம், தமிழ்ஈழம் சார்ந்த சொற்றொகைகள். கண்மணி குணசேகரனின் ‘நடுநாட்டுச் சொல்லகராதி’ போல எவரேனும் முனைந்து செயல்பட்டால் அகராதிகளில், நிகண்டுகளில், பேரகராதிகளில் காணக்கிடைக்காத ஐம்பதினாயிரம் சொற்கள் சேகரமாகும். போருக்கு முந்தைய, பிந்திய ஈழத்தமிழ்ப் படைப்பாக்கங்கள் பயன்படுத்தும் தமிழ்ச் சொற்களின் பெருந்தொகை வியப்பையும் மலைப்பையும் தருவன. அயதி, வெதுப்பகம், கந்து, உடுப்பு என சில சொற்களை இங்கு காணத்தரப் பிரியப்படுகிறேன். ஆசி கந்தராஜாவும் தமிழ் சொற்கள் சேகரத்துக்கு அவரது சிறப்பான பங்களிப்பைச் செய்திருக்கிறார், அவரது நூல்கள் மூலம்.

‘பணச்சடங்கு’ எனுமிந்த சிறுகதைத் தொகுப்பில் ஆகப் பதினைந்து கதைகள். ஒருசேர இவற்றை வாசித்து முடித்தபோது எவ்வகை மிகையும் போலிமையும் இன்றி எனக்குச் சொல்லத் தோன்றுவது - இவ்வகைக் கதைகள் தமிழுக்குப் புதியன என்று. புனைவும் அறிவியலும் இயற்கையும் பண்பாட்டுக்கூறுகளும் சுவைபட விரவப்பட்டு வாசிப்பு அனுபவத்தை மேம்படுத்துகின்றன.

முன்பெல்லாம் புகழ்பெற்ற தொடர்கதை எழுத்தாளர்களின் மொழித்தடத்தில் இருந்து விலகிப் புதிய தடங்களில் சஞ்சரிப்பவரைக் குறித்து வசைகள் தூற்றப்பெற்றன. கொச்சைமொழி, பேச்சுமொழி, வட்டார வழக்கு என்றெல்லாம் முரணாகப் பல சந்தர்ப்பங்களில் பேசியும் எழுதியும் வருபவன் நான். ஈழத்து எழுத்தின் - குறிப்பாகப் போருக்கும் இனப் படுகொலைக்கும் கூட்டம் கூட்டமாகக் காணாமற் போக்கிய வஞ்சனைத் திட்டத்துக்கும் பிந்திய எழுத்தின் - மொழித் தீவிரம் உற்சாகப்படுத்துகிறது. வசை எனக் கருதப்பட்டதை வரிசை என நிறுத்தியுள்ளது. அப்பணியில் ஆசி கந்தராஜாவின் பங்களிப்பும் கணக்கில் கொள்ளப்படும்.

தொகுப்பில் 'கையதுகொண்டு மெய்யது பொத்தி' என்றொரு கதை. தமிழ் இலக்கியத்தில் சத்தி முத்துப் புலவர் பெயரில் காணப்படும் இரண்டேஇரண்டு பாடல்களில், ஒன்றின் வரி அந்தத் தலைப்பு. லெபனானில் தஞ்சமடைந்த சிரிய நாட்டு அகதிச் சிறுவன், சிறுமி பற்றிய கதை. கதைக்குள் தாம் கருதும் கலை ஒன்றை மட்டுமே தேடுபவர்களின் கண்களிலும் நீர் சுரக்கச் செய்யும் கதை அது.

பனைநார்க்கடசுமும் உமலும் கொட்டைப்பெட்டியும் பணத்தை உட்செருக வசதியான பக்க அறைகளும், அதில் சேமித்து வைக்கப் பட்டிருந்த சில்லறைக் காசுகளும், பணத்தாள்களும், அவற்றினுள் தம் தாயரின் வாசனையைக் கண்டடையும் புலம்பெயர்ந்த மகவுகளின் தவிப்புக்களையும் கண்டடையும் முயற்சியே இவரது கதைகள்.

'ஆண் குழந்தை' எனும் கதையில் குழந்தைப் பேற்றுக்கும் ஆண் குழந்தை ஈன்றெடுப்புக்கும் பெண்களைப் பொறுப்பாக்கும் மௌடீகம் தகர்க்கப் பெறுகிறது விஞ்ஞானபூர்வமாக. சமயங்களில் விஞ்ஞானம் நெறி முறைமை, மரபு முதலான ஒழுங்குகளை வெற்றிகரமாகத் தகர்த்தும் விடுகிறது என்பதையும் இக்கதை உணர்த்துகிறது.

இந்தத் தொகுப்பின் தலைப்புக் கதையான 'பணச்சடங்கு' சற்றுக் கூர்ந்த வாசிப்பைக் கோருவது. தமிழ் நாட்டிலும் சில நிலப்பகுதிகளில் 'மொய் விருந்து' என்றொரு கொண்டாட்டமுண்டு இன்றும். அந்த மொய் விருந்தின் மாற்றுப் பெயர்தான் பணச்சடங்கு. பணச்சடங்குக்குப் போவதற்கான யத்தனங்களைச் சொல்லிச்செல்லும் நேரத்தில் உள்மன ஆழத்தில் சுரந்துறையும் நுட்பமான கதையொன்றையும் சொல்லிப்போகிறார் கதாசிரியர்.

புனைவோ, அபுனைவோ, கட்டுரையோ, கதையோ வாசிப்பின் ஈர்ப்பைக் காப்பாற்றும் படைப்பு மொழி, உத்தி, தொனி யாவுமே வெற்றிக்கான ஆயுதங்கள் என்பதறிவோம். ஆசி கந்தராஜா திறல் மிகுந்த வில்லாளியாகவும் விறல் கொண்ட சொல்லாளியாகவும் இருக்கிறார்.

வாழ்க என நாம் வாழ்த்துவது பணச்சடங்கு அல்ல, மொழிச்சடங்கு, மனச்சடங்கு!

மிக்க அன்புடன்,
நாஞ்சில் நாடன்

பதிப்புரை

அறியப்பட்ட மூத்த எழுத்தாளர், ஆசி கந்தராஜா அவர்களின் புனைகதைகளின் தொகுப்பான “பணச்சடங்கு” என்னும் இந்நூல் எங்கட புத்தகங்களின் மூன்றாவது வெளியீடாக வெளிவருகிறது. எங்கட புத்தகங்களின் எண்ணக்கருவோடு இயைந்து செல்லும் எழுத்தாளர் பேராசிரியர் ஆசி கந்தராஜா, 2020இல் முதல் முறையாக ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் புத்தக கண்காட்சி மற்றும் விற்பனை என்பன யாழில் நடைபெற்றது முதல் எம்மை ஊக்குவித்து வருபவர். கைதடியை சேர்ந்த எழுத்தாளர் தற்போது ஆஸ்ரேலியாவில் வாழ்ந்து வருகிறார். பூங்கனியியல் மற்றும் உயிரியல் தொழில் நுட்பத் துறைகளில் பேராசிரியராகத் திகழும் இவர், தனது துறைசார்ந்தும் இலக்கியம் சார்ந்தும் பல புத்தகங்களை வெளியிட்டுள்ளார். இவரது பத்தாவது புத்தகம் எங்கட புத்தகங்களின் மூன்றாவது வெளியீடாக வெளிவருவது எங்களுக்கு பெருமை சேர்க்கிறது.

கல்வி மற்றும் தொழில் நிமித்தம் பல்வேறு நாடுகளுக்கும் பயணம் செய்திருக்கும் எழுத்தாளர், தான் சந்தித்த மனிதர்களையும் நிகழ்வுகளையும் மையப்படுத்தி வெவ்வேறு தளங்களில் இந்த புனைகதைகளை எழுதியுள்ளார். பிறந்து வளர்ந்த ஊரை, நாட்டை விட்டு வேறொரு நாட்டில் வாழ வேண்டிய சூழல் அமைந்தாலும் தாய் மண்ணின் மீதான பற்றும், தாய் மண்ணில் தான் சந்தித்த மனிதர்கள், அவர்களது பழக்கவழக்கங்கள் என்பவற்றையும் மறவாமல் அவற்றை தனது புனைகளினூடாக மீட்டிடுக்கிறார்.

உலகையே உலுக்கியெடுத்துக் கொண்டிருக்கும் கொரோனா பெருந்தொற்றுக் காலங்களிலும் சீரான தொடர்புகளை பேணி இந்தப் புத்தகத்தை வடிவமைத்து அச்சிட உதவிய கரிகணன் அச்சகத்தாருக்கும், தனது புத்தகம் எங்கட புத்தக வெளியீடாக வரவேண்டும் என்று விரும்பி எம்மை தொடர்பு கொண்டு புத்தகத்தை அச்சிட அனைத்து வழிகளிலும் ஒத்துழைப்பைத் தந்த எழுத்தாளர் ஆசி கந்தராஜா அவர்களுக்கும் இத்தருணத்தில் எங்கட புத்தகங்கள் சார்பில் நன்றிகளை தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

ஈழத்து புத்தகங்கள் தொடர்பில் எங்கட புத்தகங்கள், தனக்கென பாதையொன்றை அமைத்து தொடர்ந்து அப்பாதைவழியே பயணம் செய்வது மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. அதே போல வெளியீட்டுத்துறையில் மட்டுமன்றி ஈழத்து புத்தகங்கள் மற்றும் இதழ்கள் தொடர்பில் தொடர்ந்தும் கவனத்தைக் குவிப்போம்.

குலசிங்கம் வசீகரன்

எங்கட புத்தகங்கள்

நல்லூர்,

யாழ்ப்பாணம்.

என்னுரை

சிறுகதைக்கு ஒரு வரைவிலக்கணம் இருக்கிறதா? எனக் கேட்டால், நான் இல்லை என்றே சொல்வேன். சிறுகதை எழுதும் முறை, வடிவம் என்பன காலத்துக்குக் காலம் மாறுபட்டுள்ளன. புதுமைப் பித்தன் காலத்துக் கதைகளுக்கும் இன்றைய காலத்துக் கதைகளுக்குமிடையே நிறைய வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன.

கதை எழுதுபவனுக்கு கவனிப்பு முக்கியம். தொழில் காரணமாகவோ என்னவோ, விருப்பு வெறுப்பின்றி நான் எல்லாவற்றையும் கவனிப்பேன். கவனித்தவற்றுள், மற்றவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும் என நான் நினைப்பவை, கதைகளாகின்றன. பொருத்தம் கருதி, எனது தரிசனங்கள் சிலவற்றை ஒன்றாகச் சேர்த்தும் கதைகளை எழுதியுள்ளேன்.

மற்றவர்களுக்குப் புரியாத வகையில், கடினமான மொழி நடையைப் பாவித்துக் கதை எழுவதில் எனக்கு உடன்பாடில்லை. ஒரு சிறுகதை இறுதிவரை வாசகரை வாசிக்கத் தூண்டவேண்டும். சிறிது காலமாவது நினைவில் நிற்க வேண்டும். வாசிப்பை இடையில் நிறுத்திவிட்டால் அது, அந்த எழுத்தின் தோல்வி.

எனது ஆக்கங்கள் எதையுமே நான் ஒரேமுறையில் எழுதியது கிடையாது. அவை திரும்பத் திரும்ப எழுதப்பட்டவை. அவற்றில் உண்மை கலந்த, நம்பகத் தன்மை உள்ளதா எனப் பார்க்கப்பட்டவை. ஏற்ற சொற்களைப் பாவித்து, முடிந்தவரை எளிமையான உரை நடையில் விபரிக்கப்பட்டவை.

இந்தத் தொகுதியில் மொத்தம் பதினைந்து சிறுகதைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இது எனது நான்காவது சிறுகதைத் தொகுதியாகும். இத் தொகுதியை அச்சிட்டு வெளியிடும் பணி,

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னரே ஆரம்பிக்கப்பட்ட போதிலும் கொரோனா வைரஸ் பரம்பலினால் காலதாமதமாகியது. இத் தொகுதியிலுள்ள கதைகள், ஞானம், காலச்சுவடு, குழுதம் (சிறப்புச் சிறுகதை), கல்கி (தீபாவளி மலர்), முகரம், அம்ருதா, ஜீவந்தி ஆகிய சஞ்சிகைகளில் முதலில் வெளிவந்தன. இவை பின்னர் என் அனுமதி பெற்று, வேறு சஞ்சிகைகளிலும் பத்திரிகைகளிலும் மறு பிரசுரம் செய்யப்பட்டவை. எனது சிறுகதைகளிலிருந்து, தெரிந்தெடுத்த பதின்மூன்று சிறுகதைகளை உள்ளடக்கி, 'கள்ளக் கணக்கு' என்ற தலைப்பில் காலச்சுவடு பதிப்பகம் ஒரு தொகுதியை வெளியிட்டது. அதற்கு இத் தொகுதியிலிருந்து மூன்று கதைகள் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டன.

மதிப்புக்குரிய பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஹ்மான் அவர்களது முன்னுரையும், எழுத்தாளர் நாஞ்சில் நாடன் அவர்களது அணிந்துரையும் இந் நூலுக்குப் பெருமை சேர்க்கின்றன. இவர்கள் இருவருக்கும் நான் என்றென்றும் கடமைப் பட்டுள்ளேன். இச் சிறுகதைத் தொகுதியை அச்சிட்டு வெளியிடும் இலங்கை 'எங்கட புத்தகங்கள்' நிறுவனத்துக்கும் அதன் அதிபர் திரு. குலசிங்கம் வசீகரன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள். இந்தக் கொரோனா காலத்தில் நான் சிட்னியில் முடங்கிப்போக, இலங்கையில் இத் தொகுப்பு அச்சேற சகல விதங்களிலும் உதவி புரிந்த எங்கள் குடும்ப நண்பர்கள் டாக்டர்கள் திரு, திருமதி சுப்ரமணியம் தம்பதிக்கும் எனது கலை இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு என்றென்றும் ஆதரவு தரும் என்னுடைய அன்பு மனைவி சத்தியபாமாவுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் என் அன்பும் நன்றியும் உரித்தாகுக.

அன்புடன்,
ஆசி கந்தராஜா,
சிட்னி,
ஆஸ்திரேலியா.
2021.

பொருளடக்கம்

01. அந்திமம்	: 01 - 07
02. முகமூடி மனிதர்கள்	: 08 - 18
03. ஆண்குழந்தை	: 19 - 28
04. இந்துமதி ஆகிய நான்	: 29 - 37
05. காதல் ஒருவனைக் கைப்பிடித்து	: 38 - 49
06. நரசிம்மம்	: 50 - 56
07. வேதியின் விளையாட்டு	: 57 - 63
08. ஆண்குகம்	: 64 - 74
09. சாத்திரம் உண்டோடி	: 75 - 81
10. எதிரியுடன் படுத்தவள்	: 82 - 92
11. கையது கொண்டு மெய்யது பொத்தி	: 93 - 99
12. சாது மிரண்டால்	: 100 - 106
13. தலைமுறை தாண்டிய காயங்கள்	: 107 - 113
14. எதிலின் என்னும் ஹோமோன் வாயு	: 114 - 129
15. பணச்சுடங்கு	: 130 - 137

அந்திமம்

அம்மாவிடம், ஒரு கொட்டைப் பெட்டி இருந்தது. அதைச் செல்வச்சந்நிதி கோவில், தேர்த் திருவிழாவின் போது வாங்கியதாக ஞாபகம். அது பனம் சார்வோலையால், தட்டையாக தனியான மூடியுடன் பின்னப்பட்டு, பல வர்ணங்களில் சாயம்போட்ட குருத்தோலையால் பொத்தி, அழகு படுத்தப்பட்டிருந்தது. அம்மா வாங்கிய கொட்டைப் பெட்டியில், ஒன்றுக்குள் ஒன்றாகச் செருகப்பட்ட நான்கு அறைகள் இருந்தன. அதன் உட்பகுதியில் சில்லறைகளும், பக்கவாட்டில் தாள் காசும் வைத்திருந்தார்.

அம்மா கணக்கில் கெட்டிக்காரி. பெரிய நெடும் பிரித்தல் கணக்கையும் சில நொடிகளில் மனதுக்குள் போட்டுவிடுவார். எத்தனையோ பணப் பிரச்சனைகளை, தனி ஆளாக எதிர் நோக்கிச் சமாளித்தவர். அவர் கருமியல்ல. எங்கே காசைப் பொத்திப் பிடிக்கவேணும், எங்கே விரிக்கவேணும், என அவருக்குத் தெரியும். ஆனால், வயோதிபம் வந்து, அவரது இயக்கம் தானாகக் குறைந்தபோது, காச விஷயத்தில் அம்மாவிடம் எவ்வளவோ பெலவீனங்கள்.

அம்மா என்னுடன் இருபத்தைந்து வருடங்கள், சிட்னியில் வாழ்ந்து, தொண்ணூற்று இரண்டு வயதில் காலமாகும்வரை, கொட்டைப் பெட்டியை, தலையணையின் கீழே வைத்திருந்தார். சில சமயங்களில் தடித்த தலையணை உறையுள்ளே, அதை வைத்து மடித்துச்சுத்தி, ஊசி குத்தியிருப்பார். அந்த ஊசி, அவ்வப்போது கட்டில் விரிப்புடனும் சேர்த்துக் குத்தப்பட்டிருக்கும். அம்மாவுக்கு வீட்டில் சகல சௌகரியங்களும், மருத்துவப் பராமரிப்பும் இருந்தன.

தானாக எதுவும் வாங்க வேண்டிய தேவை இருந்ததில்லை. இருந்தாலும் கொட்டைப் பெட்டிக்குள் வைப்பதற்கு என்னிடம் காசு கேட்பார், அதுவும் தாள் காசாக!

‘உங்களுக்கு ஏன்மமா காசு? தேவையானதை சொல்லுங்கோ, நான் வாங்கி வருகிறேன்’ என்றேன் ஒரு நாள்.

சலனமே இல்லாமல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு, சிறிது நேரம் என்னை உற்றுப் பார்த்தார். பின்னர் எதுவும் பேசாது, தன்னுடைய அறைக்குள் சென்று கதவைச் சாத்திக்கொண்டார். நானும் மனைவியும் பலமுறை அழைத்தும் அன்று அவர் சாப்பிடவில்லை. ‘வயிறு புகையது, பசி இல்லை’ எனக் காரணம் சொன்னதாக மனைவி சொன்னாள். இதற்குப் பிறகு, அம்மா பணம் கேட்டால், நான் மறுபேச்சின்றிக் கொடுத்துவிடுவேன்.

அன்று ஆடி அமாவாசை! ஐயாவுக்கான விரத நாள். எனக்கு பதினைந்து வயதில், ஐயா மரணமான காலம் முதல், அம்மாவே விரத நாளை நினவுபடுத்துவார். அம்மாவுக்கு இப்பொழுது ‘டி.மென்சியா’ எனப்படும் மறதி நோய் துவங்கியுள்ளதால், ஐயாவின் விரதம் நினைவில்லை. அன்று கோவிலுக்கு போகமுன், எதேச்சையாக அம்மாவின் அறையை எட்டிப் பார்த்தேன். கொட்டைப் பெட்டியிலிருந்த பணம் முழுவதையும் அம்மா கட்டிலில் பரப்பியிருந்தார். அவசர அவசரமாக காசை எண்ணுவதும், தடவுவதும், மீண்டும் எண்ணுவதுமாக இருந்தார். சமீப காலங்களில் இது தினமும் நடப்பதாக மனைவி சொன்னாள். அம்மாவுக்கு வீட்டில் சகல வசதிகளுமிருந்தும், வயோதிப காலத்தில், பணத்தின் ஸ்பரிசும் ஏன் தேவையாக இருக்கிறது? என்ற கேள்வி, நெடுநாளாக என்னைத் துரத்திக் கொண்டே இருந்தது.

ஊரிலே சீட்டுப் பிடிக்கும் சின்னாச்சிக் கிழவி, சுவரிலே கரியால் எழுதி வைக்கும் சீட்டுக் கணக்கு, பெரும்பாலும் பிழைத்துவிடும். இதனால் சீட்டு ஏலம் விடுவதற்கு முதல்நாள், கணக்கைச் சரிபார்க்க அம்மாவிடம் வருவார். அம்மா ஊரில் வாழ்ந்த காலங்களில், பல ‘சின்னாச்சி’களின் லோக்கல் ‘எக்கவுண்டன்’ அம்மாவே. காசுக் கணக்கை, சொல்லச் சொல்ல அம்மாவின் மனதில், அவர்களின் ‘ஸ்பிறெட் சீற்’ கணக்கிதமாக தயாராகிவிடும்.

சின்னாச்சிக் கிழவியிடமும், ஒரு கொட்டைப் பெட்டி இருந்தது. அது சிறிய உமலுக்கும், கொட்டைப் பெட்டிக்கும் இடைப்பட்ட சைஸ். அதற்குள் சின்னாச்சிக் கிழவியின் சீட்டுக்காகக் சங்கமமாகும். கொட்டைப் பெட்டியின் பக்க அறை, சின்னாச்சிக் கிழவியின் சேமிப்பு வங்கி. அதற்குள் தனது வருத்தச் செலவுக்கும், மரணச் செலவுக்கும் சின்னாச்சிக் காசு சேர்க்கும். சின்னாச்சிக் கிழவி, சின்ன வயதிலேயே தாலி அறுத்தது. கைம்பெண்ணாக, யார் கையையும் எதிர் பார்க்காமல் உழைத்துச் சம்பாதித்து நாலு குமருகளை, நல்ல இடத்தில் கரை சேர்த்துவிட்டது. ஆனால், மகன் கணேசன் மட்டும் தறுதலையாக வேலை வெட்டி இல்லாமல், மனைவி பிள்ளைகளைக் கவனிக்காமல், ஊரைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தான். காசு தேவைப் படும்போது, கிழவியின் கொட்டைப் பெட்டியிலிருந்து பெரிய தாளாக உருவி எடுப்பான். தகப்பன் செய்யும் களவைக் காட்டிக் கொடுப்பது வீட்டிலுள்ள குஞ்சு குருமன்களே. உடனே, கிழவி 'அறுவானே' எனத் துவங்கி தனக்குத் தெரிந்த தூஷண வார்த்தைகளை அகர வரிசையில் சொல்லிக் கணேசனைத் திட்டித் தீர்க்கும். மகனின் இந்த களவாணித் தனத்தினால், சின்னாச்சிக் கிழவி தனது குறுக்குக்கட்டு மாராப்புக்குள், கொட்டைப் பெட்டியைச் சொருவிக் கொண்டே, சீட்டுக் காசு வாங்க ஊர் கோலம் போகும். வாங்கிய சீட்டுக் காசை விரித்துப் பார்த்து, எண்ணி, இரண்டு கண்களிலும் மாறிமாறி ஒத்திய பின்னரே, கொட்டைப் பெட்டிக்குள் பத்திரப்படுத்தும். அப்பொழுது, வேர்வையில் நனைந்த கொட்டைப் பெட்டியிலிருந்து அடிக்கும், கிழவியின் வாசம் மூக்கைத் துளைக்கும்.

அன்று சீட்டு ஏலம் கோரும் நாள்!

சின்னாச்சிக் கிழவி 'குய்யோ முறையோ' என தலையில் அடித்தபடி ஓடி வந்தது. 'என்ன சின்னாச்சி நடந்தது?' என அம்மா கேட்டார். கிழவியால் பேசமுடியவில்லை. மூச்சடைத்தது. சைகையால் தண்ணி கேட்டது. அம்மா தண்ணி கொண்டு வரமுன் கிழவி, தலைவாசல் குந்தில் சரிந்து விட்டது. வலது பக்கக் கையும் காலும் இயங்கவில்லை. வாய் கோணி எச்சில் வழிந்தது. கிழவியைச் சுற்றி கூட்டம் கூடிவிட்டது. 'பாரிசுவாதம், இனிக் கஷ்டம்தான்' என காதைக் கடித்தார், பக்கத்து வீட்டு 'மாட்டு வைத்தியர்'. 'கிழவியின் கொட்டைப் பெட்டிக்குள் இருந்த காசு முழுவதையும், கணேசன்

சூதாடித் தொலைத்து விட்டதாக' விஷயத்தை அவிட்டுவிட்டான், கணேசனுடன் சேர்ந்து சூதாடும் பரந்தாமன். நாலு நாளாகப் பாயில் கிடந்த கிழவி, கண்ணை மூடி இரண்டு நாளாச்சு. கணேசன் வரவில்லை. 'பிரேதம் எடுக்க காசில்லை' என்று, அழுதுவடிந்த முகத்துடன் வந்து நின்றாள், கணேசனின் மனைவி. அந்திம செலவுக்கென, கிழவி சேமித்து வைத்த காசையும் சேர்த்தே, கணேசன் சூதில் தொலைத்திருக்கிறான். ஐம்பது, நூறென ஊரில் காசு சேர்த்தே கிழவியின் காரியம் ஒப்பேறியது. கிழவியின் உடலுடன், 'வெறும்' கொட்டைப்பெட்டியும் நெருப்பில் சங்கமமாகிய நிகழ்ச்சி, சின்னாச்சிக் கிழவியின் விசித்திர வாழ்க்கையின், அழியாத சித்திரம்!

மீன் விற்கும் சிவப்பி வைத்திருந்தது சற்று வித்தியாசமான கொட்டைப் பெட்டி. இது குருத்தோலையால் பின்னப்பட்ட நீள் சதுர வடிவானது. இரட்டை ஓலைப் பின்னலுடன், மீன் செதிலும் அழுக்கும் சேர்ந்து, கொட்டைப் பெட்டி நிறம் மங்கி, கறுத்திருந்தது. கிழக்கு வெளிக்க முன்னரே எழும்பும் சிவப்பி, ஆறு மைல் தூரம் நடந்து போய், கடற்கரையில் மீன் வாங்கி, வீடுவீடாக விற்கும். சிவப்பியிடம் பெரியதொரு நாரக் கடகம் இருந்தது. இது இரட்டைப் பனை ஓலையால் இழைக்கப்பட்டு பனம் நாரால் பொத்தப்பட்டது. அடுக்குப் பெட்டி அல்லது அஞ்சறைப் பெட்டி போல, சிவப்பியின் கடகமும் ஒரு அடுக்குக் கடகம். ஒவ்வொரு அடுக்கிலும் வெவ்வேறு வகை மீன்கள் இருக்கும். எங்கள் வீட்டுக்கு சிவப்பி வர மாலை ஐந்து மணியாகிவிடும். மத்தியானச் சாப்பாடு முடிந்து இரவுச் சாப்பாட்டுக்கான அடுக்குகளை அம்மா துவங்கிவிடுவார். எங்களுக்காகவே சிவப்பி அடிக் கடகத்தில், ஆமான மீனை ஓலைத் தடுக்கால் மூடிக் கொண்டு வரும். இதற்குப் பிரதி உபகாரமாக ஆத்துப்பறந்து பசியோடு வரும் சிவப்பிக்கு, பூவரசம் இலையில் அம்மா சோறு குழைத்துக் கொடுப்பார். கடைசிக் கவளம் தொண்டையால் இறங்கியவுடன், சிவப்பி விடும் ஏவறையை ரசிக்க நான் தயாராகக் காத்திருப்பேன். அது ஏற்ற இறக்கங்களுடன் கூடிய புதுவகையான சங்கீதம். சங்கீத வித்துவான்களின் ஆரோகண, அவரோகணம் அதற்குத் தோத்துப் போகும்.

சிவப்பியின் புருஷன் முருகேசன், வேலைவெட்டி இல்லாமல், எந்த நேரமும் சாராய வாசனையுடன் திரிவார். மீள்விற்றுக் களைத்து திரும்பும் சிவப்பி, குடிக்க காசு தராவிட்டால் வெளியே சொல்ல முடியாத தூஷண வார்த்தைகளைச் சொல்லித் திட்டுவார், இழுத்துப் போட்டு அடிப்பார். சட்டி பாணைகள் உடையும். போதையின் உச்சத்தில் கத்தியுடன் துரத்தினால், சிவப்பி எங்கள் வீட்டில் தஞ்சமடையும். முருகேசனின் இந்த ஆய்க்கினை தாங்காமல்தான், மீள்விற்ற காசை சிவப்பி, அம்மாவிடம் பத்திரப் படுத்துவது. நிலுவையில் நிற்கும் சேமிப்புப் பணத்தை சில வேளைகளில் சிவப்பி மொத்தமாக வாங்குவதுமுண்டு. அந்தப் பணம், கொட்டைப் பெட்டிக்குள், சிவப்பியின் ஸ்பரிசத்துடன் சில நாள்கள் ஓய்வெடுத்தபின், மீண்டும் மீள் வாசனையுடன் அம்மாவிடம் வந்துவிடும். திடீரென ஒரு நாள் முருகேசன் ஈரல் கருகி செத்துப்போனார். சிவப்பி உருண்டு புரண்டு ஒப்பாரி வைத்து அழுதது. அம்மாவிடம் கொடுத்து வைத்திருந்த பணம் முழுவதையும் வாங்கி, பான்ட் வாத்திய இசை பின்னி எடுக்க, தண்டிகை கட்டி, முருகேசனின் உடலைச் சுடுகாட்டுக்கு கொண்டுபோனது.

'எல்லாத்தையும் வழிச்சு துடைச்சு முருகேசனுக்கு செலவு செய்து போட்டாய், அந்தரம் ஆபத்துக்கு நீ என்ன செய்யப்போறாய்?' என வீட்டுக்கு வந்த சிவப்பியிடம் அம்மா கேட்டார். சிவப்பி எதுவும் பேசவில்லை. ஒரு சிரிப்பை மட்டும் உதிர்த்துவிட்டுப் போய்விட்டது. முருகேசனின் சாவுக்குப் பிறகு, சிவப்பி நொடிந்து விட்டது. மீள் விற்கப் போகவில்லை. சிவப்பியின் நார்க் கடகமும், காலியான கொட்டைப் பெட்டியும், மீள் வாசனையுடன் கோடியில் கிடந்தன. 'குழந்தைகளும் இல்லாத நிலையில், மோசமான குடிகாரப் புருஷனுக்கா, சிவப்பி இப்படி வருத்தப்படுவது' என எனக்கு ஆச்சர்யமாக இருந்தது.

முருகேசனுடனான சிவப்பியின் வாழ்க்கையில், அவர்களின் அன்பை நிர்ணயித்த காரணி எது? என்ற கேள்வி என் மனதைக் கிளறியது. உண்மையில் அறிந்துணர முடியாத ஆச்சரியமான பல பக்கங்களை சிவப்பி வைத்திருந்தது. இருந்தும், அந்திம வயதில் காசில்லாமல் யாருமற்ற அனாதையாக, அரச முதியோர் இல்லத்தில் அடைக்கலமானது சிவப்பி!

அம்மா என்னுடன் வாழ்ந்த காலங்களில், எங்கள் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் மிஸ்ஸிஸ் தொம்சன் குடியிருந்தார். சிட்னியில், ஆரம்ப பள்ளி ஆசிரியையாக இருந்து ஓய்வு பெற்ற அவருக்கு, தொண்ணூறு வயதாகிறது. அவரது பென்னாம் பெரிய வீட்டில் அவர் மட்டுமே வாழ்ந்தார். சமூக சேவை இலாகாவிலிருந்து இரண்டு தாதிகள் தினமும் வந்துபோனார்கள். மகன் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் குடும்பத்துடன் வந்து நலம் விசாரிப்பான். மிஸ்ஸிஸ் தொம்சனுக்கு எங்கள் கறி சோறு பிடிக்கும். அதனால் சமையல் நேரத்தில் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து அம்மாவுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பார். மிஸ்ஸிஸ் தொம்சனிடமும் வடலி ஓலையால் செய்த கொட்டைப் பெட்டி இருந்தது. கணவனுடன் பாலித்தீவுக்குப் போனபோது வாங்கியதாம். கணவன் இறந்த பின், அவர் ஞாபகமாக அதைத் தன்னுடன் வைத்துக் கொள்வதாகச் சொன்னார். அது, இரட்டைப் பிறவி போல மிஸ்ஸிஸ் தொம்சனுடன் ஓட்டித் திரிந்தது. மாதாமாதம் வங்கிக்கு வரும் அவரது பென்சன் பணம், அடுத்த நாளே தொம்சனின் கொட்டைப் பெட்டிக்குள் ஓய்வெடுக்கும். பணத்தை அடிக்கடி எண்ணிப் பார்க்கும் பழக்கம் அவரிடமும் இருந்தது. திடீரென ஒரு நாள், படுக்கை அறையில் அவர் கொலை செய்யப்பட்டுக் கிடந்தார். அவர் அருகே, காலியான கொட்டைப் பெட்டி இரத்தச் சிதறலில் நனைந்து கிடந்த கோலம், இன்றும் என் மனப் பத்தாயத்தில் அப்படியே இருக்கிறது.

மிஸ்ஸிஸ் தொம்சனின் இறப்பு, அம்மாவை மிகவும் பாதித்திருக்க வேண்டும். அதன் பின்னர் அம்மா அதிக காலம் வாழவில்லை. அம்மா இறந்த பின், நானும் மனைவியும், அம்மாவின் அறையைச் சுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தோம். அங்கு பல கொட்டைப் பெட்டிகள் எமக்காக காத்திருந்தன. முதல் முறையாக அம்மாவின் கொட்டைப் பெட்டிகளை, ஒவ்வொன்றாகத் திறந்து பார்த்தேன். அதற்குள் தனித்துவமான வாசனையுடன் பெருந் தொகையான பணம் இருந்தது. அந்த வாசனை அம்மாவுக்கு மட்டுமே சொந்தமான வாசனை. அது, அந்திம காலத்தில் அவருக்கு நம்பிக்கை கொடுத்த வாசனை!

‘அந்திமம் என்பது ஆழமான கடலைப் போன்றது. அதற்குள் நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியாத ஆயிரம் ஆயிரம் விஷயங்கள்

அமிழ்ந்து கிடக்கின்றன' என்றாள் மனைவி, எங்கோ தான் வாசித்ததை நினைவில் நிறுத்தி. அதை ஆமோதிப்பது போல், சுவரிலே மாட்டப்பட்டிருந்த அம்மாவின் படம், காற்றில் மெதுவாக ஆடிக்கொண்டிருந்தது.

கலை

Note:

- ✓ கொட்டைப் பெட்டி: பனை ஓலையால் பின்னிய Money Purse. இது யாழ்ப்பாணக் கலாசாரத்துடன் இணைந்ததொரு கலாசாரக் குறியீடு.
- ✓ உமல்: பனை ஓலையால் பின்னிய shopping bag

கல்கி தீபாவளி மலர், 2017.

முகமூடி மனிதர்கள்

அந்த நிகழ்வு, முன்னும் பின்னுமாக ஏராளமான நினவுச் சுவடுகளைக் கோத்துக் கொண்டு என் முன்னே எழுந்து நின்றது. ஒரு போதும் என்னால் நேற்றைக்குள் போகமுடியாதென்பது எனக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் அதை நான் எதற்காகச் செய்தேன்? அதற்கான காரணம் என்ன? என்ற கேள்விகள், சிந்தனையைக் கலைத்துப் போட்டு என் மன நிம்மதியைக் கெடுக்கின்றன.

ஆஸ்திரேலியாவில் வாழும் ஈழத் தமிழன் நான். இலங்கையின் கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள தம்பலகாமம் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவன். என் அப்பாவுக்கு தம்பலகாமத்தில் அதிகமான நெல் வயல்கள் இருந்தன. கிராமத்தின் விவசாய சங்கத் தலைவரும் அவர்தான். பெற்றோருக்கு நான் ஒரே பிள்ளை. படிப்பில் எனக்கிருந்த ஆர்வத்தால் அப்பா என்னை திருகோணமலையிலுள்ள பாடசாலையில் சேர்த்துவிட்டார்.

பாடசாலை விடுதியிலேயே தங்கிப் படித்தேன். என் வாழ்க்கையில் அற்புதமான அநுபவத்தை அருளிய நாட்கள் அவை. படிப்பும், விடுமுறைக்கு வீடுமென மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்த காலமது. பத்தாம் வகுப்பில் எல்லாப் பாடத்திலும் அதிவிசேஷ சித்திகள் பெற்று மாகாணத்திலேயே முதலாவதாக வந்தேன். தம்பலகாமம் கிராமமே என்னைக் கொண்டாடியது. உள்ளூர் பத்திரிகையில் என் படத்துடன் செய்தியும் வெளிவந்தது. பதினொராம் வகுப்பு முடிந்து நான் பன்னிரண்டாம் வகுப்புக்குச் சென்றபோதுதான் எங்கள் வீட்டிலே அந்த கோரச் சம்பவம் நிகழ்ந்தது. நினைக்கவே திகிலடிக்கிற மிகக் கொடூரமான நிகழ்ச்சி அது.

இலங்கையின் வடக்கு மாகாணத்தைப் போலவே, கிழக்கு மாகாணத்திலும் அப்போது பல போராளிக் குழுக்கள் இயங்கி வந்தன. பெருந்தொகையான பணம் கேட்டு ஒரு போராளிக் குழு என் அப்பாவிடம் வந்தது. அது, அறுவடைக்கான காலம். போராளிக் குழு கேட்ட தொகையை அப்பாவால் கொடுக்க முடியவில்லை. அவர்கள் ஒரு காலக்கெடு வைத்தார்கள். காலக்கெடு முடிந்த பின், பணம் கேட்டு வீட்டுக்கு வந்தவர்கள் தகராறு செய்யவே, அப்பா கோபத்தில் அவருடைய வேட்டைத் துப்பாக்கியை எடுத்தாராம். அங்கிருந்து சென்றவர்கள் அடுத்தநாள் அதிகாலை மூன்று மணிக்கு மீண்டும் வந்தார்கள். வந்தவர்கள் சும்மா போகவில்லை. வீட்டை எரித்து, எதிர்த்து நின்ற அப்பா அம்மா இருவரையும் கொலை செய்துவிட்டுச் சென்றார்கள்.

அந்த நிலையிலும் பாடசாலை ஆசிரியர்களின் உதவியினால் தொடர்ந்து படித்து அந்த வருட பல்கலைக்கழக புகுமுக பரீட்சையில் நாடளாவிய ரீதியில் முதல் மாணவனாகச் சித்தியடைந்தேன். எனது பரீட்சை மதிப்பெண்கள் பற்றியும் எனது குடும்ப பின்னணி பற்றியும் திருகோணமலை நிருபர், கொழும்பிலிருந்து வெளிவரும் பத்திரிகையொன்றில் புகைப் படங்களுடன் ஒரு செய்திக் கட்டுரை எழுதியிருந்தார். என் அதிஷ்டம் அது கொழும்பில் இருந்த ஆஸ்திரேலிய ஹைகொமிஷன் அதிகாரிகளின் கவனத்துக்குச் சென்றிருக்க வேண்டும். ஓர் அதிகாரி நான் படித்த பாடசாலை அதிபருடாக என்னைத் தொடர்பு கொண்டார். கொழும்பிலேயே அகதி அந்தஸ்துடன் ஆஸ்திரேலியாவுக்குப் புலம்பெயரும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அவர்களே பல்கலைக்கழக மருத்துவ பீடத்தில் அநுமதியும் பெற்றுத் தந்தார்கள். படிக்கும்போது 'யுத் அலவன்ஸ்' எனப்படும் உதவித் தொகைகளையும் ஹைகொமிஷனே ஒழுங்கு செய்திருந்தது.

வேருடன் புடுங்கி வந்து ஹைகொமிஷன் அதிகாரிகளினால் ஆஸ்திரேலியாவில் நடப்பட்ட நான், யாருமற்றவனாக பல்கலைக்கழக விடுதியில் தங்கிப் படித்தேன். இதனால் இங்கு வாழ்ந்த நம்மவர்களின் நெழிவு சுழிவுகளையும் அணுகு முறைகளையும் என்னால் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

மருத்துவப் படிப்பின் முன்றாவது வருடம் என் வாழ்க்கையைப் புரட்டிப்போட்ட அந்தச் சம்பவம் நடந்தது. அது நான்கு வருடங்கள் என்னை சிறைக்கு அனுப்பியது. வாழ்க்கையில் அது எத்தனையோ பாடங்களையும் கற்றுத் தந்தது.

ஆஸ்திரேலியாவுக்கு முன்னரே புலம்பெயர்ந்து, வளமாக வாழும் தமிழர்களுடைய வாழ்க்கை முறையில் ஏற்பட்ட பாரிய மாற்றங்களை, கால ஓட்டத்தில் நான் தெரிந்து கொண்டேன். ஆண்களின் உழைப்புக்கு ஏற்றபடி பெண்களும் இங்கு சரிக்குச் சமமாக சம்பாதிப்பதால் ஊரிலிருந்த ஆணாதிக்க முறை ஆஸ்திரேலியாவில் மாறியிருந்தது. படிக்கும்போதே 'நல்ல பையனாகப் பார்த்துப்பிடி' என்று பெண் பிள்ளைகளைத் தூண்டிவிடும் பெற்றோர்கள் அதிகளவில் உருவாகியிருந்தார்கள். இளம் பெண்கள் மத்தியிலே பல்கலைக் கழகத்தில் டாக்டர், லோயர் போன்ற படிப்புப் படிக்கும் பையன்களுக்கு, 'மவுசு' கூடியது. இதனால் மகள் கூட்டி வரும் 'வெயிட்டான' பையனை அம்மாக்கள் விழுந்து விழுந்து உபசரித்தார்கள்.

இந்த வகையில் பெண்ணைப் பெற்ற ஒரு தமிழ் அம்மாவிடம் நான் எதிர்பாராத விதமாகச் சிக்குண்டேன். டாக்டர் படிப்புத்தான் படிக்க வேண்டுமென்று தாயும் மகளும் தலைகீழாக நின்றும், முயற்சி கைகூடவில்லை. கடைசி டாக்டர் மாப்பினையாவது படிக்கவேணும் என்ற அங்கலாய்ப்புடன் அவர்கள் ஓடித் திரிந்தபோது அவர்களிடம் வகையாக நான் மாட்டுப்பட்டேன். பெற்றோரை இழந்த நிலையில், யாருமற்றவனாக நான் நின்றது அவர்களுக்கு மேலும் வசதியாயிற்று. நான் படித்த பல்கலைக் கழகத்திலேதான் அபர்ணாவும் படித்தாள். அவள் என்னிடம் வலிந்து ஓட்டிக் கொண்டாள். அவளது ஆதரவும் அக்கறையும் அப்போது என் மனதை மலர்த்திப்போட்டது. அவை மகிழ்ச்சியான காலங்கள் என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை.

புலம்பெயர்ந்த மண்ணிலே, தமிழ்ப் பெற்றோர்கள் இறுகப் பற்றிக் கொண்ட இன்னுமொரு விஷயம் இந்தியக் கலைகள் என்பதையும் மெல்லப் புரிந்துகொண்டேன். பிள்ளைகளுக்கு விருப்பமோ இல்லையோ, திறமை உண்டோ இல்லையோ சங்கீதம்,

நாட்டியம், மிருதங்கம் என, நாயோட்டம் பேயோட்டமாகப் பிள்ளைகளைக் கூட்டித்திரிவது இங்கு இயல்பாயிற்று. இறுதியில் இந்த எலியோட்டம், தங்கள் குடும்ப பெருமைகளைப் பறைசாற்றும் ஓர் அரங்கேற்றத்துடன் முற்றுப்பெறும். அந்த வகையில், அபர்ணாவுக்கும் மிக ஆடம்பரமாக பரத நாட்டிய அரங்கேற்றம் நடந்தது. அங்கு நான் முன்னிலைப்படுத்தப்பட்டேன்.

அபர்ணாவின் பையன், அதுவும் தமிழ்ப் பையன், டாக்டருக்குப் படிக்கிறான், என ஓடிஓடி, வந்தவர்கள் மத்தியில் தகவல் சொல்லப்பட்டது.

மற்றவை பிடிச்சுப்போடாமல் இருக்க தந்திரமாய் 'ப்பிளிக்கிலை' கதை பரப்பிவிடுகினம், என்று அரங்கேற்றத்துக்கு வந்திருந்த பெண்கள் என் காதுபடவே பேசினார்கள்.

பல்கலைக்கழக விடுதியில் வசித்த நான், பெற்றோர்களின் அழைப்பின் பேரில், சனி ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் அபர்ணாவின் வீட்டுக்குச் சென்று வந்தேன். ஞாயிறு மாலை மீண்டும் விடுதிக்குத் திரும்பும்போது அந்த வாரம் வைத்துச் சாப்பிடுவதற்குப் போதுமான உணவுப் பண்டங்களையும் மறக்காது தந்து விடுவார்கள். பெற்றோரை ஒரே நேரத்தில் சடுதியாக இழந்திருந்த நிலையில், அவர்களது உபசரிப்பும் பரிவும் எனக்குத் தந்த ஆறுதல் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.

அந்த சம்பவத்தின் காரணமாக விளக்கமறியல் சிறையில் இருந்த நான் வழக்கு முடிந்தபின், தண்டனைக் கைதிகளுக்கான சிறைக்கு மாற்றப் பட்டேன். அந்த சிறைக்குப் பொறுப்பாக இருந்த சிறை அதிகாரி ஜோசெப் மிகவும் நல்ல மனிதர். ஆஸ்திரேலியாவில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் பல இனங்களின் வரலாறு, கலாசாரங்கள் பற்றி விலாவாரியாக அறிந்தவர். எனது கடந்தகால வாழ்க்கை பற்றியும் நான் செய்த குற்றம் தவிர்க்க முடியாத சூழலில் நடந்ததென்பதையும் அவர் நன்கு அறிவார். எனவே மற்றைய கைதிகளிடமிருந்து என்னைப் பிரித்து சிறை நூலகத்தின் அருகிலுள்ள அறையில் வைத்திருந்தார். அத்துடன் சிறை நூலக உதவியாளராகவும் என்னை நியமித்திருந்தார். கிறிமினல் குற்றமுள்ள நான் தண்டனைக் காலத்தின் பின் மருத்துவம் படித்து முடித்தாலும் மருத்துவராக பணி புரிய, ஆஸ்திரேலிய 'மெடிக்கல் கவுன்சில்' அனுமதிக்காது என்பது

அவருக்குத் தெரியும். அதனால் சிறையிலிருந்தே, தபால் மூலம் பயிலக்கூடிய கற்கை நெறிக்கும் அனுமதி பெற்றுத் தந்திருந்தார்.

ஜோசெப்பின் அலுவலகத்தில் அவ்வப்போது கணனி சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களிலும் நான் உதவுவதுண்டு. அதற்கான ஊதியத்தை அவர் என்னுடைய வங்கிக் கணக்கிற்கு முறைப்படி செலுத்திவிடுவர். இப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு நாள், எங்கள் இருவருக்கும் தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டு வந்து என்முன் அமர்ந்தார். பல விஷயங்களையும் பேசிக் கொண்டிருந்த பொழுது நான் எதிர்பார்த்திராத இந்தக் கேள்வியை ஜோசெப் கேட்டார்.

அபர்ணாவும் பெற்றோரும் ஏன் உன்னை சிறையில் வந்து பார்ப்பதில்லை?

அந்தக் கேள்வி உண்மையிலேயே என்னைச் சங்கடப் படுத்தியது. கண்கள் கலங்கிய நிலையில் எதுவும் பேசாது யன்னலுக்கு வெளியே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

எனது கேள்வி உன்னைப் புண்படுத்தியிருந்தால் என்னை மன்னித்துவிடு.

இல்லை, இப்படிப் பெரிய வார்த்தையெல்லாம் சொல்லாதீர்கள் என்று அவரின் கையைப் பற்றியபடி அவருக்குத் தெரியாத பக்கத்தை சொல்லத் துவங்கினேன்.

இருவர் இணைந்து செய்யும் மருத்துவ செய்முறை வகுப்பில், மருத்துவம் படிக்கும் ஒரு வடஇந்தியப் பெண், என்னுடன் இணைந்திருந்தாள். இவள் ஒரு ஜாலியான பாட்டி டைப். இதைத் தெரிந்து கொண்ட அபர்ணா, வடஇந்தியப் பெண் என்னைத் தன் பக்கம் இழுத்துவிடுவாளோ எனப் பயந்திருக்க வேண்டும். இதனால் மிகவும் 'பொஸெஸிவ்'வாக என்னை விட்டுப் பிரியாது ஒட்டிக்கொண்டே இருக்க முயன்றாள்.

வடஇந்தியப் பெண்ணை நீ விரும்பினாயா...?

இல்லை. எனது குடும்ப சோகமே என்னை விட்டுப் போகாத நிலையிலிருந்த நான், காதலைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் நிலையில் அப்போது இருக்கவில்லை. ஆரம்பத்தில் எனக்கு ஒரு ஆதரவு

தேவைப்பட்டது. அது அபர்ணாவின் பெற்றோரிடமிருந்து கிடைத்தது. ஆனால் போகப் போக நிலைமை மாறி, அது புலி வாலைப் பிடித்த நிலைமைக்கு வந்து விட்டது.

சற்று நேரம் நிலத்தை வெறித்துப் பார்த்தபடி அமைதியாக இருந்த நான் என் உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு மேலும் தொடர்ந்தேன்.

வார விடு முறையில் நான் வடஇந்தியப் பெண்ணுடன் போய்விடக் கூடும் என்ற எண்ணத்தில் டிஸ்க்கோவும் பாட்டியுமென அபர்ணா என்னைக் கூட்டித்திரிந்தாள். இலங்கையிலிருந்து வந்த எனக்கு இவை எல்லாம் புதிதாகவும் பிரமிப்பாகவும் இருந்தன.

ஒரு சனிக்கிழமை இரவு அது நடந்தது!

நகர மத்தியிலுள்ள டிஸ்க்கோவுக்கு அபர்ணா டிக்கற் வாங்கியிருந்தாள். ஆட்டம் முடிய நள்ளிரவைத் தாண்டிவிட்டது. இப்படியான நேரங்களில் எம்மைத் திரும்ப அழைத்துச்செல்ல அபர்ணா கொடுக்கும் தொலைபேசி அழைப்பின் பேரில், அவளுடைய அப்பா வருவார். வழமை போல அன்றும் வந்து கார் தரிப்பில் நின்றபடி அவர் தகவல் கொடுக்கவே நாம் வெளியில் வந்தோம். போதையில் வெளியே நின்ற வெள்ளைக்கார இளைஞர்கள் அபர்ணாவைத் தொட்டு சில்மிசம் செய்யவே இழுபறி ஏற்பட்டது. அப்போது அங்கு நின்ற ஒருவன் அபர்ணாவைக் கட்டிப்பிடித்து முத்தம் கொடுத்தான். அலறிக்கொண்டே அவள் என்னை உதவிக்கு அழைத்தாள். அவனை அபர்ணாவிடமிருந்து பிரிப்பதற்கு, எனது முழுப் பலத்தையும் பிரயோகித்து அவனைத் தள்ளவேண்டியதாயிற்று. அப்போது போதையில் நின்ற அவன் நிலை தடுமாறி அருகிலிருந்த சீமெந்துக்குந்தில் தலை அடிபட விழுந்துவிட்டான். அவனது தலை உடைந்து, ரத்தம் பெருகி, மூர்ச்சையாகவே அம்புலன்ஸ்ஸூம் போலீசும் வந்து விட்டது...!

அபர்ணாவின் அப்பா அங்கு நின்றாரா...?

இவ்வளவும் அவர் முன்னிலையில்தான் நடந்தது...!

அவர் உதவிக்கு வரவில்லையா...?

சொன்னால் நம்பமாட்டீர்கள், போலீஸ் வந்தவுடன் அவர்

மகளைக் கூட்டிக்கொண்டு, எப்படி அங்கிருந்து மறைந்தாரோ எனக்குத் தெரியாது.

உண்மையாகவா...?

நான் சொன்னதை ஜீரணிக்க முடியாமல் உரத்துக் கேட்டார் ஜோசெப். என்னுடைய கண்களிலே கரை கட்டி நின்ற கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காக சிறிது நேரம் ஜன்னலுக்கு வெளியே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அங்குள்ள புத்தரையில் ஜோடி ஜோடியாக மணிப் புறாக்கள் இரை தேடிக் கொண்டிருந்தன. ஜோசெப் உறைந்துபோய் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். வாழ்க்கையில் எனக்கு ஏற்பட்ட கஷ்டங்கள், இழப்புகள், ஏமாற்றங்கள் எல்லாம் சிறையில் இருந்த என் மனதை மரத்துப்போகச் செய்திருந்தன. மீண்டும் அவற்றை இரை மீட்டதால் ஏற்பட்ட உணர்வுகளை அடக்கிக் கொண்டு மீதிக் கதையைத் தொடர்ந்தேன்.

மண்டை அடிபட விழுந்தவனின் உடம்பில் அதிக அளவு அலக்கறால் இருந்ததனால் இரத்தப்பெருக்கு தீவிரமடைந்ததால் அடுத்த நாள் அவன் வைத்திய சாலையில் இறந்துபோனான். வழக்கு நடந்தது. விளக்க மறியலில் இருந்தபோது எனக்காக வாதாட வழக்கறிஞரை வைக்கக்கூட ஆளில்லாத நிலையில் நீதிமன்றமே ஒருவரை நியமித்தது. யாருமற்ற நிலையில் அனாதையாக நின்ற நான், தம்பலகாமம் தொடக்கம் என் வாழ்க்கையில் நடந்த எல்லாவற்றையும் நீதிபதிக்குச் சொன்னேன். என்மீது நீதிபதிக்கு அநுதாபம் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். நான்கு வருடங்கள் தீர்ப்பாயிற்று.

விளக்க மறியல் சிறையில் இருந்த போதுதாவது அவர்கள் உன்னை வந்து பார்த்தார்களா?

இதுபற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

நீயே சொல்லு. அவர்கள் உனக்கு ஆதரவாக இருந்தார்களா?

நான் என்னை அறியாமலே உரக்கச் சிரித்தேன். இந்தச் சிறை வாழ்க்கையும், என்னைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு பல்கலைக் கழகமே. இது எனக்கு நிறையவே பாடங்களைக் கற்றுத்தந்துள்ளது. எமது சமூகத்தின் கபடத்தனங்களையும், சுயநலத்துக்காகச் செய்யும் குள்ளத் தனங்களையும் எண்ணி நான் பல நாட்கள் சிறையில்

ஆத்திரப்பட்டிருக்கிறேன். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலான கலாசாரப் பெருமை கொண்டவர்கள் தமிழர்கள் என்று என்னைப் பெருமைப்படுத்த அடிக்கடி சொல்வீர்களே? அவசர உலகத்தில் அவர்கள் அதைத் தொலைந்து விட்டார்களா? எல்லாமே சுத்த ஹம்பக்! உண்மையைச் சொன்னால், புலம் பெயர்ந்த மண்ணிலே தாங்கள் கடந்து வந்த பாதையை, தமிழர்கள் சுலபமாக மறக்கக் கற்றுக்கொண்டு சுயநலமாக வாழத் துவங்கி விட்டார்கள். அதுதான் பிரச்சனைகளின் ஆணியே...!

ஜோசெப் அமைதியாக நான் சொல்வதை கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். என்னுடைய மனதைச் சில காலமாகவே அரித்துத் தின்னும் தார்மீகக் கோபங்களின் அடையாளம் அதுவென அவருக்குத் தெரியும். சில நிமிஷ நேரம் என் ஆத்திரத்தை அடைகாத்த பின் கதையைத் தொடர்ந்தேன்.

இப்பொழுது நீங்கள் கேட்ட விஷயத்துக்கு வருகிறேன். அபர்ணாவும் தந்தையும் தான் சம்பவத்தை நேரில் கண்ட சாட்சிகள். விளக்கமறியல் காலத்தில் என்னை அவர்கள் ஒரு நாளாவது வந்து பார்க்காத நிலையிலும், வழக்கறிஞர் மூலமாக அவர்களை வந்து சாட்சி சொல்லுமாறு அழைத்தேன். அவர்கள் மறுத்துவிட்டார்கள். சாட்சி சொல்ல அவர்கள் வராததை நீதிபதி கண்டித்து, எனது எதிர்கால நன்மை கருதி குறைந்த பட்ச தண்டனை தருவதாக தீர்ப்பில் குறிப்பிட்டார், என எனது கதையை நான் சொல்லி முடித்தபோது ஜோசெபின் உதடுகளிலே ஈரமற்ற புன்னகை ஒன்று சுழிந்து மறைந்தது. திடீரென ஜோசெப் என்ன நினைத்தாரோ, என்னை ஆதரவுடன் அணைத்தது என் மனதுக்கு சுகமாகவும் ஆறுதலாகவும் இருந்தது. பின்னர், யார்யாருடனோ அலை பேசியில் தொடர்பு கொண்டவர், கவலைப் படாதே, ஆண்டவன் அருள் உனக்கு நிச்சயம் கிடைக்கும் எனச் சொல்லி விடை கொடுத்தார்.

ஜோசெப் பேச்சோடு நிற்பவரல்ல. சிறையில் எனது நன்னடத்தை யைக் காரணம் காட்டி மூன்று வருட முடிவில் எனக்கு விடுதலை வாங்கித் தந்தார். சிறையிலிருந்து வெளியேறும் போது அங்கு நான் வேலை செய்ததற்கான பணம் கணிசமான அளவு வங்கிக் கணக்கில் சேர்ந்திருந்தது. ஜோசெப் எனக்கு ஏற்ற வகையில் ஒரு வேலை

பெற்றுத்தர பல இடங்களில் முயற்சித்தும் எதுவும் சரிவரவில்லை. இறுதியில், தன்னுடைய நண்பர் ஒருவரின் செக்கியூரிற்றி நிறுவனம் ஒன்றில் வேலை வாங்கித்தந்தார்.

எதுவும் கடந்துபோகும் என்ற மனநிலையில் நான் என் வாழ்க்கையை புதிசாக ஆரம்பித்தேன். வானத்து நட்சத்திரங்கள் போல நாட்கள் மெதுவாக உதிர்ந்துகொண்டிருந்தன. என் வாழ்க்கையில் வளர்ச்சிகள் வீழ்ச்சிகள் என எல்லாவற்றையும் நிகழ்திய காலம் என்னை வைத்து மீண்டும் விளையாட ஆரம்பித்தது.

அன்று நத்தார் விடுமுறையுடன் சேர்ந்து வந்த சனிக்கிழமை!

பிரபலமான கேளிக்கைப் பிரதேசமொன்றின் நைட் கிளப்புக்கு முதல் முறையாக என்னையும் முன் அநுபவமுள்ள சிலரையும் கடமைக்கு அனுப்பி இருந்தார்கள். அந்தப் பிரதேசத்தில் அடிதடி, போதைப்பொருள், விபச்சாரம், கசினோவில் பணம் பறித்தல் எல்லாம் சர்வசாதாரணமாக நடக்கும். ஸ்கின் ஹெட், ஏ-டீ-எல், பீ-ஹெச்-ஏ போன்ற இனத் துவேஷக் குழுக்களைச் சேர்ந்தவர்கள் அங்கங்கே கும்பல் கும்பலாக நிற்பார்கள். அங்கு அடிக்கடி நடக்கும் அடிதடி மோதல்கள் ஆஸ்திரேலிய பொலீசாருக்குப் பெருத்த தலையிடி கொடுக்கும் சமூச்சாரங்கள். இதனால் இங்கு பணிபுரியும் செக்கியூரிற்றி ஊழியர்களுக்கும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட குண்டுகளுடன் சிறிய கைத்துப்பாக்கி வழங்கி இருந்தார்கள். அன்று நான் இன்னொருவருடன் வாசலில் காவலுக்கு நின்றேன். நள்ளிரவை நெருங்க நெருங்கக் கூட்டம் அலை மோதியது. அப்பொழுதுதான் அருகிலுள்ள நைட் கிளப்பிலிருந்து அபர்ணா இளைஞன் ஒருவனுடன் வெளியே வந்தான். மார்பகங்கங்கள் வெளியே துருத்தித் தெரிய, மிகவும் கவர்ச்சியாக உடை அணிந்திருந்தான். அபர்ணாவை அணைத்தபடி வந்த இளைஞன் வேறுயாருமல்ல. என்னுடன் மருத்துவம் படித்த சரவணன். அவன் இப்பொழுது படிப்பு முடிந்து சிட்னியிலுள்ள வைத்திய சாலை ஒன்றில் பணிபுரியவேண்டும். அவனது பெற்றோரும் வைத்தியர்களே. படிக்கும்போதே பணத்திமிருடன் எல்லோரையும் வம்புக்கு இழுப்பான். என்னைக் கடந்து சென்ற இருவரும் என்னைத் தெரிந்ததாகக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. அபர்ணாவை அணைத்தபடி

சென்ற சரவணன், வீதியிலே கூட்டமாக நின்ற இனத்துவேஷ இளைஞர்கள் குழுவொன்றுடன் முரண்பட்டிருக்கவேண்டும். குழுவிருந்த வெள்ளையன் ஒருவன் சரவணனின் முகத்தில் ஓங்கிக் குத்தினான். மூக்கிலிருந்தும் வாயிலிருந்தும் இரத்தம் வடிந்தது. அடுத்த அடி விழமுன் சரவணன் சாமர்த்தியமாகத் தப்பி ஓடிவிட்டான்.

இனத்துவேஷ இளைஞர்களுக்கு மத்தியில் கவர்ச்சியாக நின்ற அபர்ணாவுடன் அவர்கள் சில்மிஷம் செய்யத் துவங்கினார்கள். அந்த இழுபறியில் அவளின் மெல்லிய மேல்ச சட்டை கிழிந்து தொங்கியது. கிழிசலினூடாகத் தெரிந்த அவளின் கவர்ச்சிகரமான மாநிறத்தசையை அவர்கள் அதுவரை பார்க்காததாக இருக்கலாம். அவர்களுக்கு அது போதையூட்டியது. தனித்து நின்ற அவளை தங்களின் காருக்குள் இழுத்துப்போட்டுப் புறப்படுத்த யாரானார்கள். அபர்ணா தன்னுடைய முழுப்பலத்தையும் ஒன்று திரட்டி ஓலமிட்டாள். கேளிக்கை விடுதிகளிலிருந்து வந்த ராக் பாண்ட் சத்தத்துக்கு மத்தியில் அவளின் ஓலம் அமுங்கிப்போனது. என்னுடன் காவலுக்கு நின்றவன் எல்லாவற்றையும் அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். என்னால் அது முடியவில்லை. என்னை அறியாமலே என்னிடமிருந்த கைத் துப்பாக்கியால் அவர்களின் கார் சில்லுக்கு, குறிபார்த்துச் சுட்டேன். அது என் கடமையல்ல என்பது எனக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் அதை நான் செய்தேன். பலத்த சத்தத்துடன் டயர் வெடித்ததும் இளைஞர்கள் ஓடிவிட்டார்கள்.

முகத்திலும் மார்பிலும் ஏற்பட்ட நகக் கீறல்களிலிருந்து இரத்தம் கசிய, கிழிந்து தொங்கிய மேலாடையுடன், கைகளால் மார்பைப் பொத்தியபடி, உடல் நடுங்க, காருக்குள் அமர்ந்திருந்தாள் அபர்ணா. அந்த நிலையில் அருகில் சென்று அவளுக்குச் சங்கடம் கொடுக்க நான் விரும்பவில்லை. பொலீஸ் உதவியுடன் அவளை வீட்டுக்கு அனுப்பும்படி என்னுடன் காவலுக்கு நின்ற என் சகாவிடம் சொன்னேன். பின்னர் அங்கு நடந்த சம்பவத்தைச் சொல்ல, கிளப் அலுவலகத்தை நோக்கி நடந்தேன்.

நாளை, நான் துப்பாக்கிக் குண்டைப் பாவித்ததற்கான காரணத்தை விளக்கி, மேலதிகாரிக்கு அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

காலம் முழுவதும் இந்தச் சமூகம் என்னை வைத்து ஆடிய சூதாட்டம் இனிப் போதும். இந்தப் பகடை ஆட்டத்தின் காரணமாக ஏற்படும் சிக்கல்களுக்குள் மீண்டும் அகப்பட்டுத் தவிக்க, நான் இனியும் தயாரில்லை. இன்று இரவு மீண்டும் அதே இடத்தில், அதே வேலைக்கு நான் செல்லவேண்டும். எனவே மனசை அமைதியாக்கி பகல் நித்திரைக்குத் தயாரானேன்.

ஊ

காலச்சுவடு, மே 2018.

ஆண் குழந்தை

மரணக் கடல், வழமைக்கு மாறாக இன்று அமைதியாக இருக்கிறது. அக்னி வெய்யில், உக்கிரமாக வீசும் உப்புக் காற்று அனல் வெக்கைக்குப் போட்டியாக முகத்திலடிக்கிறது. காது கன்னமெல்லாம் ஒரே எரிச்சல். வாயில் உப்புக் கரிக்கிறது. உடம்பு முழுவதும் கடல் சேற்றைப் பூசிக்கொண்டு அரைநிர்வாண கோலத்தில் வெள்ளையர்கள் குடைகளின் கீழே படுத்துக்கிடக்கிறார்கள். மரணக்கடல் நீரிலும் சேற்றிலும் கலந்துள்ள தாதுப் பொருள்கள், தோல் வியாதிகளைக் குணப்படுத்துகிறதாம். இதற்காகவே ஜேம்ஸ் தன்னுடைய மனைவி மோனிக்காவுடன் மரணக் கடலுக்கு வந்திருக்கிறார்.

கடற்கரை ஓரம் தன்னிச்சையாக வளர்ந்த பேரீச்சை மரங்களும் தாளை மரங்களும் இலை கருகி வாடிச் சோர்ந்து நிற்கின்றன. இடையிடையே உவர் மண்ணுக்கும் உப்புத் தண்ணீருக்கும் இயைந்து வாழும் ஒலிவ் மர இனங்கள் உல்லாசிகளுக்கு நிழல் கொடுக்கின்றன. ஒலிவ் மரங்கள் ஊடாகப் பார்த்தால் ஜோர்டான் பள்ளத்தாக்கு நெடுஞ்சாலை நெளிந்து விரிவது தெரிகிறது.

ஐநூறு மீட்டர் தூரத்தில் வீதி ஓரமாக, மரணக் கடலின் மகத்துவங்களை விளக்கும் பெயர்ப்பலகைத் தூண்களில், இரண்டு ஒட்டகங்கள் முதுகைத் தேய்த்துச் சுகம் காண்கின்றன. பெயர்ப்பலகைக்கு நேர் எதிரே, வீதி ஓரமாக யூசுப்பின் 'ஷவர்மா ஹெபாப்' கடையும் விருந்தினர் விடுதியும். ஜோர்டான் 'றிப்' பள்ளத்தாக்கில் தன்னிச்சையாக மேயும் குறும்பாட்டு இறைச்சியில் தயாரிக்கப்படும் யூசுக்கடை ஹெபாப், சுற்று வட்டாரத்தில் வெகு பிரபல்யம்.

இதனால் பெயர்ப் பலகையில் எழுதியுள்ள அறிவுறுத்தலை வாசிக்க வந்த உல்லாசிகள், ஹெபாப் வாங்க வரிசை கட்டி நிற்கிறார்கள்.

கல்லாப் பெட்டியில் யூசுப்பின் நாலாவது மனைவி நீனா அமர்ந்திருக்கிறாள். அவள் ஜோர்டான் பல்கலைக் கழகத்தில் உயிரியல் விஞ்ஞானம் படித்தவள். புத்திசாலி. அழகுத் தெய்வங்களால் வாழ்த்தப்பட்டவள். சந்தர்ப்ப வசத்தால் யூசுப்பின் மனைவியாகி இருக்கிறாள். இப்பொழுது அவள் கடைக்கு வரும் உல்லாசிகளிடம் அன்பாகப் பேசி கல்லாப் பெட்டியை நிரப்பிக் கொண்டிருக்கிறாள். அவளின் கைகளுக்குத்தான் என்ன சுறுசுறுப்பு. மூன்று வாரங்களுக்கு முன்னர் ஒரு பெண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்த களைப்பு எள்ளளவும் இல்லை. மாறாக அவள் ஒரு ஆண் குழந்தையைப் பெற்றிருந்தால் இப்பொழுது ஓய்வாகத் தன் குழந்தையுடன் படுத்திருப்பாளோ?

ஜோர்டான் நெடுஞ்சாலையிலிருந்து பிரியும் ஒரு வீதி, உப்பு மணல்க் காட்டைத் தாண்டி மரணக் கடலை அடைகிறது. அந்த வீதியின் கடற்கரை அந்தலையில், யூசுப் தனது வாகனத்தை நடு வீதியில் நிறுத்தி, எதிர் திசையிலிருந்து வந்த வாகன சாரதியுடன் அரபிய மொழியில் ஆக்ரோஷமாகச் சண்டைபோடுகிறான். இதனால் ஏற்பட்ட வாகன நெரிச்சல் பற்றி அவனுக்கோ மற்றவனுக்கோ கவலை இல்லை. ஜோர்டான் பொலீஸ் அங்கு வரும்வரை அல்லது தர்க்கத்தில் ஒருவன் வெல்லும்வரை அவர்களின் சண்டை தொடரும்.

நீனாவுக்குப் பிறந்த குழந்தையுடன் சேர்த்து யூசுப்புக்கு மொத்தம் பதின்நான்கு பெண் குழந்தைகள். யூசுப்பின் மொழியில் இவர்கள் அனைவரும் 'பெட்டைக் கழுதைகள்'. எப்படியும் ஒரு ஆண் குழந்தை வேண்டும், என்ற அங்கலாய்ப்பில் யூசுப் நான்கு பெண்களை நிக்காஹ் செய்தும் தொடர் தோல்விதான். இருந்தாலும் ஆண் குழந்தைக்காக அவன் தொடர்ந்தும் முயற்சிப்பான். இது அவனது கௌரவப் பிரச்சனையும் கூட!

ஹெபாப் கடையின் பின்புற வாசலால் உற்றுப் பார்த்தால் நெடுஞ்சாலை ஓரமாக 'முஜீப்' இயற்கைப் பிரதேசம் தெரிகிறது. அங்கிருந்து மரணக்கடல் வரை உல்லாசிகளுக்காகக் கட்டப்பட்ட பிரமாண்டமான ஹோட்டல்கள் எழுந்து நிற்கின்றன. பெயர்ப் பலகைக்கு அப்பால் கடற்கரை வரை, வரிசையாக பல பெட்டிக்

கடைகள். அங்கு இல்லாத சாமான்களே இல்லை என்னுமளவுக்கு பொருள்கள் நிறைந்து கிடக்கின்றன.

பெட்டிக் கடைகளுக்கு முன்னாலுள்ள வட்ட மேசைகளில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் குடுவைபுகைப்பான்களில் ஆண் பெண் பேதமின்றி உல்லாசிகள் 'சீஷா' புகைக்கிறார்கள். குடுவை புகைப்பான்களின் கிண்ணத்தில் வாசனைப் புகையிலையை நிரப்பவும் பத்தவைக்கவும் நெருப்புத் தணலுடன் ஒரு பையன் சுறுசுறுப்பாக இயங்குவானே? அவனுக்கு இன்று என்ன நடந்தது? முகத்தை தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு ஒரு மூலையில் அமர்ந்திருக்கிறான்.

யூசுப்பின் ஹெபாப் கடைக்கு நேர் எதிரே, வீதிக்கு மறுபக்கம் சடைத்து வளர்ந்த ஒலிவ் மரத்தின் கீழ் உள்ள இருக்கையில், அலி அட்டணக் கால் போட்டுக் கொண்டு சீஷா புகைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். ஒவ்வொரு முறையும் குடுவைக்குள் நிரம்பியிருக்கும் தண்ணீருடாக புகையை இழுத்து, நீராவி எஞ்சின் போல மூக்குத் துவாரங்கள் வழியே கபகப என அவன் புகை விடுவதை, சுற்றி நின்று பலர் வேடிக்கை பார்க்கிறார்கள். சிகரட்களில் பஞ்சு செய்யும் வேலையை சீஷாவில் தண்ணீர் செய்கிறது என மனைவிக்கு விளக்கம் சொல்கிறார் சுற்றி நின்று உல்லாசி.

அலி, யூசுப்பின் தம்பி. ஒரு சோக்காளி. எந்த வேலையிலும் நிரந்தரமாகத் தங்கமாட்டான். ஆனால் வசீகரமானவன். உல்லாசிகளாக வரும் இளம் பெண்களை வளைத்துச் சுகம் காண்பதில் வலு கில்லாடி. அடிக்கடி அவன் சிக்கல்களில் மாட்டுப்படுவதால் யூசுப்புக்கு இவன் ஒரு தீராத தலைவலி!

மனைவிமார் ஹெபாப் கடை வியாபாரத்தையும் விருந்தினர் விடுதியையும் பார்த்துக்கொள்ள, யூசுப் உல்லாசிகளின் வழிகாட்டியாக வேலை செய்து பணம் சம்பாதிக்கிறான். இந்த வருமானத்தில்தான் தன்னுடைய நாலு மனைவி குழந்தைகளுக்கும் ஊதாரியாகத் திரியும் அலியின் குடும்பத்துக்கும் சாப்பாடு போடுகிறான்.

அலிக்கு ஒரு மனைவி மட்டுமே. ஆனால் அவள் பெற்றுப் போட்டவை அனைத்தும் கடுவன்கள். இவர்கள் அனைவரும்

ஆண் சிங்கங்கள், குடும்ப வாரிசுகள் எனச் சொல்லிச் சொல்லி, அண்ணன் யூசுப்பை வெறுப்பேற்றுவான் அலி.

அது, பாடசாலை விடுமுறைக் காலம்! இருந்தாலும் இம்முறை கூட்டம் குறைவு. இதனால் குழந்தைகளைச் சுமந்து செல்லும் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஓட்டகங்களுக்கு இன்னும் சவாரி படியவில்லை. ஒலிவ் மர நிழலில் படுத்துக் கொண்டு அவை அசை போடுகின்றன.

பாரிய பாறை ஒன்றின் மேல் ஏறி நின்று மரணக்கடலின் மகிமை பற்றி உல்லாசிகளுக்கு விளக்கிக் கொண்டிருக்கிறான் யூசுப்.

‘மீன்களே இல்லாத, அதிசயங்கள் பல நிறைந்தது மரணக்கடல்...’ என ஆரம்பித்த யூசுப்பிடம் ‘மரணக் கடல் என ஏன் அழைக்கப்படுகிறது? முதலில் அதைச் சொல்லுங்கள்’ எனக் கேட்டார் ஒரு உல்லாசி.

சுற்றி நின்ற மற்றவர்களும் அதற்கான காரணத்தை அறிய உஷா ரானார்கள்.

‘சாதாரண கடல் நீரை விட மரணக் கடலில் பல மடங்கு உப்புச் செறிவு இருப்பதால் உயிரினங்களின் குடி நீராகவோ, வாழ்விடமாகவோ இது இருப்பதில்லை. அதனால் இதை ‘Dead Sea’ அல்லது ‘மரணக் கடல்’ என்கிறார்கள்...’

‘பல ஆறுகளில் இருந்து வரும் நீர் இங்கு தேங்கி நிற்கிறது. ஆனால், இங்கிருந்து நீர் விரயமாவதில்லை. எனவே ஆறுகள் இறுதியாக வந்தடையும் இடம் என்பதாலும் மரணக் கடல் என்ற பெயர் வந்திருக்கலாம்...’

இந்த இடத்தில் யூசுப்பை, சைகை மூலம் இடைமறித்தார் ஜேம்ஸ். யூசுப் சொன்ன தகவல்களுக்கு மேலதிகமாக, அவர் சில அறிவியல் தகவல்களைச் சொல்லத் துவங்க, ‘இவர் ஒரு பிரபல உயிரியல் விஞ்ஞானி’ என அவரை அறிந்த முதியவர், செவிப்புலன் குறைபாடுள்ள தன் மனைவிக்கு உரத்துச் சொன்னார். அது மற்றவர்களின் செவிகளிலும் விழுந்தது. அனைவரும் விழிகளை விளித்து ஜேம்ஸ் சொல்வதைக் கேட்க ஆர்வமானார்கள்.

‘மரணக் கடல் என்ற பெயரைக் கேட்கும்போது யூசுப் சொல்வதைப் போல, எந்த ஒரு உயிரினமும் இல்லாத கடல் என்றுதான்

நினைப்போம். அது தவறு. உப்பை உணவாகக் கொள்கின்ற பலவித நுண் உயிரிகள் மரணக் கடலில் நல்லபடியாக வாழ்கின்றன. இவை சூரிய ஒளியைப் பயன்படுத்தி உணவை உருவாக்கிக்கொள்ளும் திறன் பெற்றவை. இவை, தாவரங்களில் உள்ள குளோரோபிலுக்குச் சமமான ஒரு இயற்கைப் பொருளை தாமாகவே உற்பத்தி செய்து, அதன் உதவியுடன் உணவை உற்பத்தி செய்கின்றன' என்றவர் சற்று நிறுத்தி,

'மரணக்கடலுக்கு அடியில் பல நீரூற்றுகளும் உள்ளன. அவற்றில் கலந்துள்ள வேதிப் பொருள்கள் பல தோல் வியாதிகளைக் குணப்படுத்துவதாகச் சொல்லப்படுகிறது' என மேலதிக தகவலையும் சொல்லி அனைவரையும் ஆச்சரியப்படுத்தினார்.

யூசுப் தனது தொழிலில் ஜேம்ஸைப் போல எத்தனை பேரைச் சந்தித்திருப்பான். இருந்தாலும் அன்றைய தனது வருமானத்துக்கு ஜேம்ஸால் பங்கம் வந்துவிடுமோ என்ற பயம், அவன் மனதில் முகம் காட்டி மறைந்தது. இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் அவன் சிறுவயதில் பழகிய நடனம் கைகொடுக்கும். உடனே தன்னுடைய கையிலிருந்த கம்பைச் சுழற்றி தாள லயம் பிசகாது உல்லாசிகள் மத்தியில் ஜோர்டானிய நடனமாடினான். உல்லாசிகளின் கவனம் இயல்பாகவே அவன் பக்கம் திரும்ப, நடனத்தின் நடுவில் சரியான சந்தர்ப்பத்தைத் தெரிந்தெடுத்து குடுகுடுப்பைக்காரன் பாணியில் தொடர்ந்தான்.

'நீரில் மிதக்க வேண்டுமானால் நீச்சல் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அல்லது உபகரணங்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும். அதுவும் இல்லையென்றால் ஏதாவது அதிசயங்களை நிகழ்த்த வேண்டும். ஆனால் இவை எதுவும் இல்லாமலே மரணக்கடலில் மிதக்கலாம்...' '

'இதுவும் தண்ணீர்தான். ஆனால் மரணக் கடலில் குதிப்பவர்கள் மூழ்கமாட்டார்கள். மாறாக நீர் மட்டத்தின் மேல் மிதப்பார்கள். இதுதான் மரணக் கடலின் சிறப்பம்சம்...'

யூசுப்பின் இந்தத் தகவல் விவரணம், அவனுக்கு வந்த தொலைபேசி அழைப்பால் துண்டிக்கப்பட்டது.

அங்கு நின்ற உல்லாசிகள் அனைவரும் முதல் முறையாக மரணக் கடலுக்கு வந்தவர்கள். நீரில் மிதக்கும் விஷயத்தில் ஒரு

வழிகாட்டி சொல்வதை நம்பத் தயாரில்லை. எனவே இது எப்படிச் சாத்தியமாகும்? என ஜேம்ஸைக் கேட்டார்கள்.

‘யூசுப் சொல்வது முற்றிலும் உண்மை’ என அவனுக்கு ஆதரவாகப் பேசிய ஜேம்ஸ், நீரில் மிதக்கும் தூக்குமத்தைச் சொல்லத் துவங்கினார்.

‘உலகிலேயே பள்ளமான பகுதி இதுவாகும். கடல் மட்டத்திலிருந்து 378 மீட்டர் ஆழமானது. இஸ்ரேல் மற்றும் ஜோர்டன் எல்லையில் மத்திய தரைக்கடலோடு சேர்ந்திருக்கும் நீர்ப் பரப்புத்தான் மரணக்கடல். உண்மையில் இது ஒரு கடல் கிடையாது, உப்பு நீர் நிறைந்த பெரிய ஏரி. சுமார் 67 கிலோமீட்டர் நீளமும், 18 கிலோ மீட்டர் அகலமும் கொண்டது’

திடீரென மரணக்கடலின் மறுகரையில், இஸ்ரேல் பாலஸ்தீன எல்லைக் காவலரண்களில் இருந்து, சரமாரியாக துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் தீர்க்கப்படுகின்றன. இது வழமையான ஒன்றுதான். இருந்தாலும் அவை ஏற்படுத்திய அதிர்வால் ஜேம்ஸின் விளக்கம் தடைப்படுகிறது. சுற்றி நின்ற உல்லாசிகள் ‘ம்’ சேர்த்து, அவரைத் தொடர வைக்கிறார்கள்.

‘மரணக்கடலில், உப்பின் அளவு சாதாரண கடல் நீரை விட 8.6 மடங்கு அதிகமாக இருப்பதால் இந்தக் கடலில் நீச்சல் அடி காமலேயே மிதக்க முடியும். பெரும்பாலான சுற்றுலா பயணிகள் மரணக்கடலில் மிதந்து கொண்டே புத்தகங்களும், செய்தித்தாள்களும் படிக்கும் காட்சியை பாறைகள் இல்லாத கடற்கரையில் காணலாம்’ என்றவர், அருகில் நின்ற யூசுப்பின் மன ஓட்டத்தைப் புரிந்தவராக தனது விளக்கங்களுக்கு நிரந்தரமாக ‘சுபம்’ போட்டார்.

அன்றைய தன் பணிக்கு யூசுப் உல்லாசிகளிடம் பணம் வசூலிக்க வேண்டும். இதனால் தனது தகவல் சித்திரத்தை நிறைவாக்க, சில நடைமுறை அறிவுறுத்தல்களைச் சொல்லத் துவங்கினான்.

‘மரணக் கடலில் நீங்கள் முறைப்படி நீந்தத் தேவையில்லை. கடல் தானாகவே உங்களை மிதக்க வைக்கும். ஆனால் ஒன்று முக்கியம். முதுகு, தண்ணீரில் பட வானத்தைப் பார்த்தபடி மிதவுங்கள். உப்புத் தண்ணீர் கண்ணில் படாதவாறு கண்ணாடி அணிந்து கொள்ளுங்கள். அதற்குரிய கண்ணாடி என்னிடமுள்ளது,

விலை இருபது டொலர்கள்' என முடித்தவன் உல்லாசிகளின் றெஸ்பான்ஸைக்கு காத்திராமலே, தந்திரமாகத் தன் கூலியுடன் சேர்த்து கண்ணாடிக்கும் பணத்தை வசூலித்தான்.

இயல்பாகவே யூசுப் தன்னுடைய தொழிலில் கண்ணுறும் கருத்துமாக இருப்பான். தொழில் எதிரிகளைச் சமாளித்து, தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்வதில் வெகு சாமர்த்தியசாலி. இதனால் ஜேம்ஸ், மோனிக்கா தம்பதிகளுடன் ஒட்டி உறவாடி, சீக்கிரம் நண்பனாகி விட்டான். ஒரு சந்தந்தர்ப்பத்தில் தனக்கு ஆண் வாரிசு இல்லாத குறையைச் சொல்லிக் குறைப்பட்ட யூசுப் 'பெட்டை'களாகவே பெற்றுத் தள்ளும் தன் நான்கு மனைவிகளையும் திட்டித் தீர்த்தான். ஆண் குழந்தைக்காக எத்தனை பெண்களை வேண்டுமென்றாலும் தான் நிக்காஹ் செய்யத் தயாராக இருப்பதாகவும் சவால் விட்டான்.

மோனிக்கா ஒரு மகப்பேறு வைத்தியர். பெண்ணிய வாதி. யூசுப்பின் இந்தத் திமிர்ப் பேச்சு அவளுக்கு ஆத்திரத்தைக் கிளப்பியது. சந்தர்ப்பம் வரட்டுமெனக் காத்திருந்தார். இருந்தாலும் காலம் எதை எதையோ கலைத்துப் போட்டு, பூச்சாண்டி காட்டி இழுத்துக்கொண்டே இருந்தது.

அன்று ரமலான் நோன்பு முடிந்து வரும் ஈகைத் திருநாள்! ஊரெங்கும் திருவிழா. வழமைபோல யூசுப் வீட்டிலும் மிகப் பெரிய கொண்டாட்டம். ஜேம்ஸ் மோனிக்கா தம்பதிகளும் இம் முறை கொண்டாட்டத்துக்கு வந்திருக்கிறார்கள்.

எத்தனை வகையான புரியாணிகள், ரொட்டிகள், வாட்டிவதக்கிய இறைச்சி வகைகள், பழங்கள், பழரசங்கள், விதம் விதமான இனிப்புப் பண்டங்கள். அரேபிய வாத்திய இசைகளுக்கிடையே Dabke நடனம்.

விருந்தினர்கள் வட்ட வடிவில் துள்ளித் துள்ளி நடனம் ஆடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மண்டபத்துக்கு வெளியே எலியோட்டத்தில் சின்னஞ் சிறுசுகள்.

கொண்டாட்டம் களை கட்டியது.

பெண்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட பகுதியில் நீனாவும் மோனிக்கா வும் ஆங்கிலத்தில் உரையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆண் குழந்தை ஒன்றைப் பெற்றெடுக்காத காரணத்தால் பெண்கள்

படும் அவஸ்தைகள், பெண்ணியம் பேசும் மோனிக்காவின் தூக்கத்தைப் பல தடவைகளில் கலைத்துப்போட்டிருக்கிறது. இதுபற்றி அறிவு பூர்வமாக நீனாவுடன் மட்டும்தான் பேசமுடியும். அதற்காகவே காத்திருந்தவர், சந்தர்ப்பத்தை நழுவு விடாது விஷயத்துக்கு வந்தார்.

நீனா, நீ உயிரியல் விஞ்ஞானம் படித்தவள். கருவில், ஆண் பெண் 'பால் நிர்ணயம்' எப்படி நடைபெறுகிறது என்பதை, பல்கலைக் கழகத்தில் படித்திருக்கிறாயா?

இல்லையென மெல்லத் தலையாட்டினாள் நீனா. மோனிக்காவின் கேள்வி அவளைக் காயப்படுத்தி இருக்க வேண்டும். ஒரு ஆண் குழந்தையை, தன்னாலும் பெற்றெடுக்க முடியவில்லையே என்ற குற்ற உணர்வில் தலையைக் குனிந்து நிலத்தைப் பார்த்தவாறு அமர்ந்திருந்தாள். அவளது கண்களில் கண்ணீர் கரைகட்டியது. அவள் சகஜ நிலைக்குத் திரும்பும்வரை காத்திருந்த மோனிக்கா மேலே தொடர்ந்தார்.

கருவில் உருவாகும் குழந்தை, ஆணா? அல்லது பெண்ணா? என்று தீர்மானிப்பது ஆணின் விந்தணுக்கள், என்பதைப் பலர் அறிவதில்லை. ஆனால் இந்த விஷயத்தில் எப்போதும் குற்றவாளியாக்கப்படுவது பெண்கள் மட்டும்தான்.

'நிஜமாகவா? சற்று விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள்' என நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள் நீனா.

பெண்ணின் கருப்பையில் விருத்தியுறும் கருமுளையம், ஆணாகவா? அல்லது பெண்ணாகவா? விருத்தியுற வேண்டுமென்பதைத் தீர்மானிப்பது ஆணின் விந்தணுக்களில் உள்ள குரோமோசோம்களே...,

இதைக் கேட்டு உஷாரானாள் நீனா. அவள் எப்படியும் ஒரு ஆண் குழந்தையைப் பெற்றேயாகவேண்டும். இல்லையெல் இன்னுமொரு பெண், யூசுப்பின் ஹெபாப் கடை கல்லாப் பெட்டியில் அமர்வாள். அதைத் தொடர்ந்து நீனாவின் குடும்பத்துக்குக் கிடைக்கும் பண உதவியும் துண்டிக்கப்படும். 'நெபோ' மலை உச்சியில் வாழும் நீனாவின் குடும்பம் பெரியது. தந்தை இல்லை. குடும்பத்தில் வறுமை. சிறுவயதிலிருந்தே துடுக்கும் விவேகமும் கொண்ட நீனா, அரச செலவிலேயே பல்கலைக் கழகம் வரை படித்தவள். படிப்பு முடிந்த பின் யூசுப்பின் விருந்தினர் விடுதியில் கணக்கெழுதச்

சேர்ந்வளை 'தவிச்ச முயல்' அடித்தான் யூசுப்.

மண்டபத்துக்கு வெளியே ஒறிக்ஸ் (Oryx) ஆடுகள் கட்டப்பட்டு நிற்கின்றன. திருநாள் விருந்துக்குத் தன் பங்காக, அலி அவற்றைக் கொண்டுவந்திருக்கிறான். செங்குத்தாக ஒரு மீட்டர் நீளம் வரை வளரக்கூடிய, குழாய் போன்ற வடிவத்தில், வரிவரியாக அமைந்த அவற்றின் கொம்புகள் மிக அழகானவை. அவற்றை வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் மோனிக்கா.

தேனில் ஊறவைத்த பேரீச்சம்பழக் கிண்ணத்தை மோனிக்கா முன் நகர்த்திய நீனா, 'குரோமோசோம்களைப் பற்றிச் சொன்னீர்கள்' என விட்ட இடத்தை நினைவுபடுத்தினாள்.

'பெண்ணின் கருப்பையில் உருவாகும் முட்டையிலுள்ள குரோமோசோம்களால் ஆண் பெண் பால் வேறுபாட்டைத் தீர்மானிக்க முடியாது'

'ஆணின் விந்திலே இரு வகைகளுண்டு. ஒரு வகை விந்திலே ஆண் குழந்தையை உருவாக்கும் குரோமோசோமும் மற்ற வகை விந்திலே பெண் குழந்தையை உருவாக்கும் குரோமோசோமும் இருக்கும்'.

அப்போ, ஆணிலிருந்து வெளியேறும் விந்தில் 'ஆண் விந்து' 'பெண் விந்து' என இரு வகையான விந்துகள் இருக்குமா? என மெதுவாகக் கேட்டாள். மற்றவர்கள் காதில் இந்தச் சம்பாஷனை விழக்கூடாதென்ற அவதானம் நீனாவுக்கு.

ஆம். சாமானியர்களும் விளங்கிக் கொள்ளும் வகையில், இவற்றை ஆண் குழந்தைகளை உருவாக்கும் விந்துகள், பெண் குழந்தைகளை உருவாக்கும் விந்துகள் என அழைக்கலாம்.

விஷயத்தைச் சட்டென விளங்கிக் கொண்ட நீனா, மோனிக்காவின் மேலதிக விளக்கத்துக்குக் காத்திராமல் தொடர்ந்தாள்.

'பெண்ணின் முட்டையுடன் ஆண் விந்து கருக்கட்டினால் ஆண் குழந்தையும் பெண் விந்து கருக்கட்டினால் பெண் குழந்தையும் உருவாகும். அப்படித்தானே? எனச் சொல்லி மோனிக்கா சொல்ல வந்த விஷயத்தை இலகுவாக்கினாள்.

அதேதான். இப்பொழுது சொல்லு. பெண்குழந்தை உருவானதற்குக் காரணம் நீயா? அல்லது யூசுப்பா? எனக்கேட்டு உரையாடலுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தார் மோனிக்கா.

இந்த அறிவியல் விளக்கத்தை யூசுப்பின் மற்றைய மனைவிகளுக்குச் சொல்லிப் புரிய வைக்க முடியாது. மோனிக்காவின் அறிவியல் விளக்கம் தங்கள் கலாசார நம்பிக்கைக்கு எதிரானது என அவர்கள் சண்டைக்கு வருவார்கள். ஆணாதிக்க சிந்தனை கொண்ட யூசுப் இதை ஒருபோதும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டான். நிலமையை எப்படிச் சமாளிக்கலாம் என நீனா பல வழிகளிலும் சிந்தித்தாள். யூசுப்பின் அனுமதியின்றி மருத்துவர்களிடம் போக முடியாது என்பதும் அவளுக்குத் தெரியும். இதனால், மருத்துவப் புத்தகங்களைத் தேடித்தேடி வாசித்தாள். மருந்து மூலிகைகளை யூசுப்பின் உணவில் சேர்த்தாள்.

இருந்தாலும் அடுத்தமுறையும் அவளுக்குப் பெண் குழந்தையே பிறந்தது. இது யூசுப்பின் பதினைந்தாவது பெண்குழந்தை...!

அலி, யூசுப்பை பெட்டையன், பேமானி, கையாலாகாதவன் என ஊரெல்லாம் சொல்லிச் சிரித்தான். ஆனாலும் மனம் தளராத விக்கிரமதித்தன்போல, ஆண் குழந்தை பெற இன்னொரு பெண்ணைத் தேடினான் யூசுப்.

காலவெள்ளம் அடக்குமுறை, அவமானம், கொடுமை என எல்லாவற்றையும் கடந்து அமைதியாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

நீனா மீண்டும் கருத்தரித்தாள்.

கடந்த வருட நோன்பு மாதத்திலிருந்து சரியாக எண்ணிப் பத்தாவது மாத ஆரம்பத்தில், நீனா ஒரு ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள்.

இப்பொழுது அவள் அந்தக் குடும்பத்தின் இராஜகுமாரி, எல்லோராலும் ஆராதிக்கப்படுபவள்.

யூசுப் ஆனந்தக் கூத்தாடினான். வழமைக்கு மாறாக அலியும் அவனுடன் சேர்ந்து ஆடினான்.

ஆண்குழந்தை பிறந்ததில் அனைவருக்கும் சந்தோஷம். நீனாவைத் தவிர. அதற்கான காரணம், நீனாவுக்கும் அலிக்கும் மட்டும் தெரியும்!

இந்துமதி ஆகிய நான்...!

மற்றவர்கள் என்னைப் பற்றி ஒரு மாதிரியாகப் பேசுவதை நீங்கள் கேட்டிருப்பீர்கள். இது குறித்து எனக்கு எந்தக் கவலையும் குழப்பமும் இல்லை. கையில் இருக்கும் அழுக்கை, கழுவி விட்டுப் போவதில்லையா? அதுபோல அநியாயங்களையும், துரோகங்களையும், ஊதித் தள்ளி விட்டு நான், நானாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

இந்துமதி என்னுடைய பெயர். வசதியான, கட்டுப்பாடுகள் நிறைந்த குடும்பத்தில் பிறந்தவள். கட்டுப்பாடு என்றால் அப்படி ஒரு அநியாய கட்டுப்பாடு. அப்பா, நிர்வாக அதிகாரியாக அரசாங்கத்தில் பணி புரிந்து ஓய்வு பெற்றவர். இப்பொழுது முழு நேரமாக வீட்டில் அதிகாரம் செய்கிறார். அவர் சிரித்த நேரங்கள் குறைவு. முகத்தை எப்பொழுதும் சீரியஸ்ஸாக வைத்துக் கொள்வதால், சுற்று வட்டாரத்தில் வசிக்கும் பலருக்கு, அவருடன் பேசுவதற்குப் பயம். தன்னை எதிர்த்துப் பேசாதபடி உளவியல் ரீதியாக, என்னையும் அம்மாவையும், வீட்டில் தயார்ப் படுத்தி வைத்திருந்தார். அவர் செய்த ஒரே ஒரு நல்ல காரியம், என்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில், அறிவியல் படிக்க விட்டதுதான்.

பல்கலைக் கழகத்தில் எனது பெயர் 'கட்டுப்பெட்டி'. எனக்கு நண்பர்கள் என்று பெரிதாக அங்கு யாருமில்லை. படிப்பு வீடென, எந்த எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் நான் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். சின்ன வயதிலிருந்தே எனக்கு நல்ல குரல் வளம். ஜாலியான நேரங்களில், சமீபத்தில் வெளி வந்த சினிமாப் பாடல்களைப் பாட, எனக்கும் ஆசை வரும். ஆனால் தேவாரம் பாட மட்டும் அப்பா அனுமதித்திருந்தார்.

அம்மாவைப் போலவே நானும் எலுமிச்சம் பழ நிறமும், அழகும் என்பார்கள். 'குதிரைபோல வளராதை, மாப்பிளை எடுப்பது கஷ்டம்' என்பது அம்மாவின் தினசரி தொண்தொணப்பு. வளருவதும் வளராததும் என் கையிலா இருக்கிறது? என்று அம்மாவைத் திருப்பிக் கேட்க ஆசைதான். ஆனாலும் எனக்குப் பயம்.

இப்படியான சூழலில் வளர்ந்த எனக்கு, படிப்பு முடிந்தவுடன் கலியாணம் பேசத் துவங்கினார்கள். என்னுடைய அழகுக்கும் அப்பாவின் அந்தஸ்துக்கும், பலர் பெண் கேட்டு வந்தார்கள். எனக்கு யார் மாப்பிளையாக வரப்போகிறார் என்று அறிய, அடக்க முடியாத ஆவலுடன் காத்திருந்தேன். இதனால் கலியாணம் பற்றிப் பேச்சு வரும்போது ஒளித்திருந்து ஒட்டுக் கேட்பேன். டாக்குத்தர் மாப்பிளை என்பார் அம்மா. நோய்களுடன் கட்டி அழும் வேலை, வேண்டாம் என்பார் அப்பா. என்னினியர்? அதுவும் வேண்டாம், ஆபத்தான வேலை என அப்பா தட்டிக் கழிப்பார். இப்படி, வந்த சம்பந்தம் ஒவ்வொன்றிலும் நுணுக்கம் பார்த்து, நொட்டை பிடித்து, சல்லடைபோட்டு, அப்பா தேர்ந்தெடுத்தது பரந்தாமனை. வசதியான குடும்பத்தின் ஒரே பையன். அழகானவன். பெருநகரத்திலுள்ள பன்னாட்டு கம்பனியின் முகாமைத்துவ அதிகாரி. பந்தாவான வாழ்க்கை. கம்பனி கொடுத்த வீடும், காரும். பிறகென்ன? பெற்றோர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டு தடல்புடலாக திருமணம் நடந்தது. வழமைபோல, இதில் எனது அபிப்பிராயம் கேட்கப்படவில்லை. கலியாணம் முடிந்த அடுத்த மாதமே, சகல வசதிகளுடன் கம்பனி கொடுத்த வீட்டில், எங்கள் குடித்தனம் ஆரம்பமாகியது. வீட்டு வேலை செய்யவும், சமைக்கவும் தினமும் ஒரு ஆயா வந்து போனார்.

பரந்தாமன், சிரிக்காத சீரியஸ்ஸான பேர்வழி என அறிந்து கொள்ள எனக்கு அதிக காலம் பிடிக்கவில்லை. சப்பாத்து முதல் சீப்புவரை அவனுக்கு நேர்த்தியாகவும் ஒழுங்காகவும் இருக்க வேண்டும். இது மேட்டுக்குடியில் வாழ்ந்து பழக்கப்பட்ட பலரின் இயல்பென்றாலும் அவனிடம் சில அசாதாரண இயல்புகளையும் நான் அவதானித்தேன்.

இரவு பத்து மணிக்கு முன்னர் வேலையால் வரமாட்டான். வந்தவன் எதுவும் பேசாமல் சமைத்து வைத்ததைச் சாப்பிடுவான்.

பின்னர் மடிக் கணினியுடன் சிறிது நேரம் கட்டி அழுது விட்டு தூங்கிவிடுவான் குளிக்கும் போதும், உடை மாற்றும் போதும், கதவையும் யன்னலையும் மறக்காது பூட்டிக் கொள்வான். மொத்தத்தில் வீட்டில் நான் இருக்கின்ற பிரக்களுயே அவனுக்கு இருப்பதில்லை. இந்த ஒழுங்கு நடைமுறை, அலுவலக விருந்து உசாரங்களின் போதும் உறவினர்களின் வீட்டு விசேஷங்களின் போதும் மாறுபடும். அங்கு என்னைத் தன்னுடைய மனைவியென பெருமையுடன் அறிமுகம் செய்வான். ஆனால் அதிலும் ஒரு கட்டுப்பாடு. அவர்களுடன் நான் சிரித்துப்பேசாது, வணக்கத்துடன் மட்டும் நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அப்பாவின் கெடுபிடிக் குள் வளர்ந்த எனக்கு இது ஒன்றும் கஷ்டமாக இருக்கவில்லை. இதேவேளை, வெட்கத்தை விட்டு இங்கு இன்னுமொரு விஷயத்தையும் சொல்ல வேண்டும். திருமணத்துக்கு முன்னர் ஆண் ஸ்பரிசம் நான் அறியாததுதான். அதற்குப் பின்னரும் கட்டிய புருசனுடன் கட்டிலில் சேராமல், வேவ்வேறு அறைகளில் தூங்குவது எனக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது.

சமைப்பது, குளிப்பது, சாப்பிடுவது, சீரியல் பார்ப்பது, தூங்குவது, என ஒரே சுருதியில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது காலத்தின் வெள்ளம். திடீரென ஒரு நாள் மகப்பேறு மருத்துவரிடம் என்னை அழைத்துப் போனான் பரந்தாமன். அது அவனது நிறுவனத்துக்கு மருத்துவ சேவைகள் வழங்கும் கிளினிக். இதனால் எனக்கு அங்கு ராஜ மரியாதை. பரந்தாமன் சொன்னதாக மகப்பேறு மருத்துவர் என்னைத் தனியாகச் சந்தித்தார். அவருக்கு என் அம்மாவின் வயது இருக்கும், மிகவும் கனிவாகப் பேசினார்.

முதலில், எனக்கும் பரந்தாமனுக்குமான தாம்பத்திய உறவு பற்றிக் கேட்டவர், அடுத்து பரந்தாமனின் சில மருத்துவ தகவல்களைச் சொல்லத் துவங்கினார். அது எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

நீங்கள் தாயாக வேண்டுமென்று பரந்தாமன் விரும்புகிறார்.

நானும்தான் என்றேன்.

ஆனால் இதிலொரு சிக்கல் இருக்கிறது. பரந்தாமன் ஆண்மை அற்றவர், அவரால் தாம்பத்திய உறவு கொள்ள முடியாது. சிறுவயதில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தால் ஏற்பட்ட உளவியல் குறைபாடு, இதுவெனத் தெரிகிறது.

திகிலடித்து உறைந்து போய், மருத்துவரை உற்றுப் பார்த்தபடி இருந்தேன். எனது ரெஸ்போன்ஸுக்கு காத்திராமல் விஷயத்தை விரிவாகச் சொல்லத் துவங்கினார்.

மருத்துவர் என்ற முறையிலே நான் உங்களுக்கு சில உண்மைகளைச் சொல்ல வேண்டும். உடல் ரீதியான ஆண்மைக் குறைபாட்டுக்கு அப்பால் அவருக்கு இன்னுமொரு பிரச்சனையும் உண்டு. பரந்தாமனின் விந்தணுக்கள் கருக்கட்ட முடியாதவை என, ஆய்வு கூட தகவல் சொல்கிறது.

பின் எப்படி நான் தாயாக வேண்டுமென பரந்தாமன் எதிர்பார்க்கிறார்? என அதிர்ச்சி விலகாமல் கேட்டேன்.

இந்துமதி, இன்றைய விஞ்ஞான உலகில் எல்லாமே சாத்தியம். பரந்தாமனின் விந்தணு, கருக்கட்டும் வல்லமை அற்றதுதான். இதில் அவர் சொல்ல விரும்பாத, ஏதோ ஒருவகை அழுத்தம் அவருக்கு இருக்கிறது. அதனால் முன்பின் தெரியாத ஒரு ஆணின் விந்தணுவைப் பாவித்து, ஐ.வீ.எவ் (IVF) முறை மூலம் உன்னை கர்ப்பமாக்க, பரந்தாமன் விரும்புகிறார். அதற்கு உன் அனுமதியை எதிர்பார்க்கிறார். இது ஒன்றும் புதிதல்ல. விந்தணு குறைபாடுள்ள பலர் இதை செய்திருக்கிறார்கள். - இப்படிச் சொல்லி ஒரு அணுகுண்டை என் முன்னே வெடிக்க வைத்தார் வைத்தியர்.

பரந்தாமனின் ஆண்மைக் குறைபாடு பற்றி, திருமணத்துக்கு முன்னர் அவருக்குத் தெரியாதா?

அப்படித்தான் சொல்கிறார். அல்லது அவரின் குறைபாடு திருமணத்தின் பின் நீங்கிவிடும் என அவர் நினைத்திருக்கலாம். இந்த விடயத்தில் திருமணத்துக்கு முன்னரே பரீட்சித்துப் பார்க்கும் நடைமுறை நமது கலாசாரத்தில் இல்லையல்லவா?

வைத்தியரின் பதிலால், சொல்ல முடியாத உணர்வுகள் என்னுள் எழுந்தன. பரந்தாமன் என்னை ஏன் திருமணம் செய்தான்? என்ன நிர்ப்பந்தம்? இதனால் பரந்தாமனுக்கு என்ன நன்மை? 'கன்னி கழியாமலே குழந்தை பெற்றுக்கொள்' என எப்படிக் கேட்க முடிகிறது? என, முன்னும் பின்னுமாக ஏராளமான கேள்விகள் என்

முன்னே நின்றன. முடிவிலே, வாழாவெட்டி என்ற பெயருடன். பெற்றோர் வீட்டுக்குச் செல்லவதிலும் பார்க்க, எனது சிலுவையை நானே சுமப்பதெனத் தீர்மானித்தேன்.

புதிய தொழில் நுட்பத்தின் கீழ், மின்னல் வேகத்தில் விஷயங்கள் நடந்தேறி, நான் கர்ப்பமானேன். வழமைபோல வளைகாப்பு முடிந்தவுடன் பிரசவத்துக்கு வீட்டுக்கு கூட்டிப் போனார் அப்பா.

வைத்தியர் குறித்த காலத்தில், கன்னி கழியாமல், ஆண் ஸ்பரிசம் இல்லாமல், நான் ஆண் குழந்தை ஒன்றைப் பெற்றெடுத்தேன். குழந்தையை பார்க்க பரந்தாமன் தினமும் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்தான். தன்னுடைய மகன் என, பெயர் பதிவுசெய்தான். இரு பக்க பெற்றோர்களுக்கும், குழந்தை பிறந்ததில் ஆனந்தம். பரந்தாமனின் பெற்றோர் ஒருபடி மேலே போய், முடி இறக்கி காணிக்கை செலுத்த கதிர்காமம் போனார்கள்.

துண்டு வெட்டி, என்னை அழைத்துப்போக அப்பா ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்திருந்தார். வீடு போவதற்கு முன்பு, மருத்துவ ஆலோசனை வழங்க, மகப்பேறு மருத்துவர் என்னுடன் தனியாகப் பேசினார்.

இந்துமதி, பிரசவத்தின் பின்னர் தாயின் உடலில் ஹோர்மோன்களின் அளவு கூடிக்க குறைவது வழக்கமானதுதான். இருந்தாலும் உங்கள் உடம்பில் பாலியல் ஹோர்மோன்களின் அளவு மிகக் கூடுதலாக இருக்கிறது. இது ஐ.வீ.எவ் முலம் நீங்கள் கர்ப்பமானதால் வந்த பக்க விளைவாகவும் இருக்கலாம். எனவே மூன்று மாதங்கள் வரை கவனமாக இருங்கள் என, ஏதோ ஒன்றை சூசகமாகச் சொல்ல முயன்றார், மகப்பேறு மருத்துவர்.

கொஞ்சம் விளக்கமாகச் செல்லுங்கள் டொக்டர். நான் அறிவியல் படித்தவள், புரிந்து கொள்ள முயற்சிக்கிறேன்.

'எஸ்ரொஜின் (Estrogen), புரோஹெஸ்டிரோன் (Progesterone), ஆகிய இரண்டும், பெண்களின் பாலியல் ஹோர்மோன்கள். இவற்றின் அளவு பிரசவத்தின் பின்னர் கூடுவது இயல்பானது. ஆனால் உங்கள் உடம்பில் பெண்களின் பாலியல் ஹோர்மோன்களுடன், அன்ரொஜின் (Androgen) எனப்படும் ஆண் பாலியல் ஹோர்மோனும் மிக

அதிகளவில் உள்ளது.

ஆண் பாலியல் ஹோர்மோனா?

ஆம், அன்றொஜின் விஷயத்தில், அதன் பெயரை வைத்து பலருக்கும் குழப்பம் வருவது வழமைதான். இது ஆண் பாலியல் ஹோர்மோனாக இருந்தாலும் பெண்கள் உடம்பிலும் சிறிதளவு சுரக்கப்படுகிறது. இது கூடுவதால்தான் பெண்களுக்கு அங்கங்கே அதிகளவில் ரோமம் முளைப்பது, அதுமட்டுமல்ல, பிரசவத்தின் பின்னர், பெண்களின் பாலியல் இச்சையை இது அதிகரிக்குமெனவும் சொல்லப்படுகிறது.

விஷயத்தை விளக்கி, ஆய்வு கூட அறிக்கையைத் தந்து விடை பெற்றார், மகப்பேறு வைத்தியர். முதல் தர வசதிகள் கொண்ட அந்த, தனியார் வைத்திய சாலைச் செலவுகள் அனைத்தையும், வழமை போல பரந்தாமனின் நிறுவனமே செலுத்தியது.

மூன்று மாதங்களாகுதல் எங்களுடன் இரு இந்துமதி, என அம்மா கட்டாயப் படுத்தினார். அப்பா பேரன் பிறந்த சங்கதியை ஊரெல்லாம் சொல்லித் திரிந்தார். அம்மாவுக்கு பேரனுடன் நன்றாகவே பொழுது போனது. பரந்தாமனின் பெற்றோர் அடிக்கடி வந்து குழந்தைக்கு நகை போட்டு அழகு பார்த்தார்கள். அதற்கும் மேலால் அவர்கள், 'பரந்தாமனின் மூக்கு, பரந்தாமனின் காது, அச்சடித்த மாதிரி பரந்தாமனேதான்' என குழந்தையுடன் விளையாடும் போது, நான் அணு அணுவாக ரணமானேன்.

அளவுக்கதிகமாக தாய்ப்பால் சுரந்ததால், தாய்ப்பாலுடன் குழந்தை வளர்ந்தது. குழந்தை முலையைக் கடிக்கும் போது கூடவே என் உடம்பு தூடாகி, உணர்வுகள் கிளர்ந்தன. இந்த அநுபவம் எனக்கு முற்றிலும் புதிது. இதுவரை நான் அறியாதது. இதனால் வழக்கத்துக்கு மாறாக, இரவிலும் குளிக்கத் துவங்கினேன்.

சாப்பாட்டு மேசைமேல் இருந்த மகப்பேறு ரிப்போட்டை, வாசித்த சரவணன் சிந்தனை வயப்பட்ட முகத்தோடு இருந்தான். அவன் ஒரு மருந்துக் கம்பனியின் விற்பனைப் பிரதிநிதி. மருந்துகள், ஸ்ரெஹோயிட்ஸ், ஹோர்மோன்கள், பற்றிய சகல விபரங்களையும் விரல் நுனியில் வைத்திருப்பவன். சில காலமாக எங்கள் வீட்டின் பின் போஷனில் வாடகைக்கு குடியிருக்கிறான். என்னிலும் மிக

இளையவன். பல விதத்திலும் பெற்றோருக்கு அவன் உதவியாக இருந்ததினால், அப்பா அவனை தங்களுடன் சாப்பிடுமாறு சொன்னார். தொழில் காரணமாக ஊர் ஊராக அலைந்து திரியும் சரவணன், நாங்கள் தூங்கிய பின்னரே வீட்டுக்கு வருவான். வந்தவன், மேசை மீதுள்ள சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்ட பின் தனது அறைக்குள் முடங்கிவிடுவான்.

ஒரு நாள் யதேச்சையாக எனது ஹோர்மோன் பிரச்சனைக்கு மருந்து இருப்பதாகவும், அது பிரசவத்தின் பின்னரான மாதவிடாய் வட்டத்தை சீராக்கும் எனச்சொல்லி, இது பற்றி மருத்துவரிடம் பேசுமாறு சொன்னான்.

அன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை, அதுவும் ஆவணி ஞாயிறு!

திருக்கேதீஸ்வரப் பெருமானுக்கு சிறப்பு நாள். அதிகாலை தரிசனம் காண, சனிக்கிழமையே அப்பா அம்மாவுடன் கிளம்பி விட்டார். பிரசவத்துக்குப் பின்னர், கணக்குப்படி இரண்டு மாதவிடாய் சுற்று நிறைவடைந்த காலமது. ஆனாலும் அதற்கான அறிகுறி எதுவும் தென்படவில்லை. அன்றும் வழமைபோல உடம்பு சூடாகி, பதட்டமாக இருந்தது. குளிக்கப் போய்த் தண்ணீரை மொண்டு, தலையில் ஊற்றிக் கொண்டேன். வீட்டில் குழந்தை அழுத சத்தம் எனக்குக் கேட்கவில்லை. நீண்ட நேர குளியலின் பின் ஈரத்துணியுடன் அறைக்குள் வந்த போது, அழுத குழந்தையை சரவணன் சமாதானப் படுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுதுதான் அது நடந்தது! அது எனக்கான முதல் ஆண் ஸ்பரிசும். அதுவரை நான் அறிந்திராத ஆனந்தம். எனது வாழ்வில் நான் அநுபவித்த முதலும் கடைசியுமான ஆண் சுகம்.

நடந்து முடிந்த விஷயம், ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதது. எங்கள் இருவராலும் நியாயப் படுத்தவும் முடியாதது. சரவணன் அடுத்த நாளே, சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வீட்டைக் காலிசெய்து விட்டுப் போய்விட்டான். அதன் பிறகு நான் அவனைக் காணவில்லை.

வெளியே சொல்ல முடியாத துயரங்கள் துரத்த, மூன்று மாதங்கள் கடந்து போனது. பரந்தாமன் என்னையும் குழந்தையையும் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போனான். குழந்தையின் அலுவல்களைப் பார்க்கவென, என்னுடன் அம்மாவும் வந்திருந்தார். வீட்டில்

எனக்கு மட்டுமல்ல குழந்தைக்கான தேவைகள் எதிலும் பரந்தாமன் எந்தவித குறையும் வைக்கவில்லை.

நாட்கள் மௌனமாக உதிர்ந்து கொண்டிருந்தன. பிரசவத்தின் பின் பல மாதங்களாகியும் எனக்கு மாதவிலக்கு வரவில்லை. உடல் பருமன் கூடியது. எனக்கு ஐ.வீ.எவ் ஆலோசனை வழங்கிய கம்பனி வைத்தியரிடம் போனேன். என்னைப் பரிசோதித்த வைத்தியர் 'நீங்கள் அவசரப் பட்டிருக்கவேண்டாம். இருந்தாலும் பரந்தாமனின் பாலியல் சிக்கல் நீங்கியதில், எனக்குச் சந்தோசம். மருத்துவத்தில் இப்படி பல அதிசயங்கள் நடப்பதுண்டு' என்றார்.

என்ன சொல்கிறீர்கள் டொக்டர்?

இந்துமதி, நீங்கள் இயற்கையான முறையில், தற்போது கர்ப்பமாயுள்ளீர்கள். இப்பொழுது ஐந்து மாதங்கள். பிரசவத்தின் பின்னரான உங்களின் அபரிதமான ஹோர்மோன்களின் அளவு, கருக்கட்டும் வாய்ப்பை அதிகரித்திருக்க வேண்டும். பரந்தாமனுக்கு எனது வாழ்த்துக்களைத் தெரிவியுங்கள் எனச் சொல்லி கைகொடுத்து விடைபெற்றார்.

வைத்தியரின் வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் சம்மட்டி அடிகளாக என் மண்டையைத் தாக்கியது. இதில் யார் குற்றவாளி? யாரைக் குறை சொல்வது? இனி அடுத்து என்ன? குழப்பத்தில் நான் உறைந்து போனேன்.

கால ஓட்டத்தில், நான் கர்ப்பமான செய்தியை பரந்தாமன் அறிந்திருக்க வேண்டும். இருந்தும் அதுபற்றிப் பேசவில்லை. வழமைபோலவே வீட்டில் காரியங்கள் நடந்தேறின.

பொழுது விடிந்தால் நாளை குழந்தையின் முதலாவது பிறந்த நாள். இருபக்க தாத்தா பாட்டிகளும் ஓடி ஓடி ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். வழமைக்கு மாறாக மனம் குழம்பிய நிலையில் பரந்தாமன் இருந்தான். கணினியில் வேலையை முடித்து நள்ளிரவுக்குப் பின்னர் படுக்கைக்குச் சென்றவன், காலையில் எழும்பவில்லை, கட்டிலில் இறந்து கிடந்தான்.

சயனைட் அருந்தி தான் தற்கொலை செய்து கொள்வதாக, தனது மடிக் கணினியில் குறிப்பெழுதி வைத்ததுடன், காவல்துறைக்கும் மின் அஞ்சல் அனுப்பி இருந்தான் பரந்தாமன். பல்வேறு வதந்திகள், சந்தேகங்கள், விசாரணைகளுக்கு மத்தியில் காரியங்கள்

நடந்தன. குழந்தையைக் கையில் ஏந்தியபடி, பரந்தாமனின் அப்பா கிரியைகளைச் செய்து முடித்தார்.

கண்ணீரினாலும் துயரங்களினாலும் நிரம்பி வழிந்த எனது வாழ்க்கை, மீண்டும் நகர்ந்தது. இனம் தெரியாத உணர்ச்சிக் கலவைகளின் சாட்சியாக எனக்குப் பெண் குழந்தை பிறந்தது. குழந்தையின் தந்தை, பரந்தாமன் என இம்முறையும் பதிவு செய்யப்பட்டது.

பிரசவத்தின் பின்னர் பெற்றோரின் வீட்டுக்குச் செல்ல என் மனம் ஒப்பவில்லை. இருபக்க பெற்றோர்களின் எதிர்ப்புக்கு மத்தியில், நான் பெண்கள் காப்பகம் ஒன்றில் அடைக்கலமானேன்.

பரந்தாமனுக்கான கொடுப்பனவுகளைப் பெற்றுக் கொள்ளு மாறு கம்பனியிலிருந்து தொடர்ந்து கடிதங்கள் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவை மேசை மேல் தூசு படிந்து கிடக்கின்றன. அதை நான் பெற்றுக் கொள்ளப் போவதில்லை. அது எனக்கோ, குழந்தை களுக்கோ உரியதுமல்ல.

நான் வாழ்ந்த வனாந்தர வாழ்க்கை, மிகக் கொடுமையானது. இதற்குப் பதில் சொல்லவேண்டியவர்கள் யார்? அப்பாவா, பரந்தாமனா, நானா, சரவணனா, அல்லது காலமா? இப்படி ஏராளமான கேள்விகள் என் மனதைக் கிளறின.

கேள்விகளுக்கான பதிலைச் சொல்லி எவரையும் நான் கொச்சைப் படுத்த விரும்பவில்லை.

அதனால்...,

இந்துமதி ஆகிய நான், இப்பொழுது வேலைக்குச் சென்று கொண்டிருக்கிறேன்!

ஓ

குமதம். சிறப்பு சிறுகதை, 19 ஏப்ரல் 2017.

காதல் ஒருவனைக் கைப்பிடித்து.....!

-1-

அந்த இளைஞன் அவர் முன் அமர்ந்ததும் வீரசிங்கம் மலைத்துப் போனார். தன் முன்னால் இருந்த மடிக் கணனியில் அவனது விபரங்களைத் தட்டிப் பார்த்தார். தந்தை பெயர் அமீர் முகம்மது, தாய் றொஸ்நாக். தந்தையின் பிறப்பிடம் ஈரான், ஆனால் இளைஞன் சிட்னியில் பிறந்ததாக தரவுகள் சொல்லிற்று. பதினெட்டு வருடங்களுக்கு மேலாக பேராசிரியர் வீரசிங்கத்தின் மனதை அலைக்கழித்த கேள்விகளுக்கு, அத்தகவல்கள் விடையாக அமைந்தன.

ஆஸ்திரேலிய பல்கலைக் கழகங்களில், பன்னிரண்டாம் வகுப்பில் அதிகூடிய புள்ளிகள் எடுத்த அனைவரும் மருத்துவம் படிக்கலாம் என்ற பேச்சுக்கு இடமில்லை. மேலதிகமாக, மருத்துவப் படிப்பிற்கென பரீட்சை எழுதி, நேர்முக பரீட்சையிலும் சித்திபெற வேண்டும். மருத்துவம் அர்ப்பணிப்புடன் கூடிய ஒரு புனிதமான தொழில். மருத்துவம் படிக்க வருபவருக்கு அதில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு உண்டா? எனப் பரீட்சிக்கும் நெறி முறைகளே இவை. இப்படியான நேர்முகப் பரீட்சை ஒன்றிற்கே, சிறந்த பெறுபெறுகளைப் பெற்ற அந்த இளைஞன், பேராசிரியர் வீரசிங்கத்தின் முன் அமர்ந்திருந்தான். பதினெட்டு வருடங்களுக்கு முன்னர், அமீர் முகம்மது பேராசிரியடம் ஆராய்ச்சிப் படிப்புக்காக சிட்னி வந்தபோது எப்படி இருந்தானோ அப்படியே 'அச்சொட்டாக' அந்த இளைஞனும் இருந்தான்.

அமீர் முகம்மது ஈரான் அரசாங்கத்தால் மரபணு மாற்றம் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்ய, ஆஸ்திரேலியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டவன். அந்தவகையில் அவன் வீரசிங்கத்தின் மேற்பார்வையின் கீழ், டாக்டர் பட்டத்திற்கான ஆராய்ச்சியை மேற்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. முதல் நாள் ஆணும் பெண்ணுமாக இரண்டு குழந்தைகளுடனும் மனைவி றொஸ்நாக்குடனும் அவன் பல்கலைக்கழகம் வந்தது, வீரசிங்கத்திற்கு இன்றும் பசுமையாக நினைவில் நிற்கிறது. றொஸ்நாக் மிகவும் அழகாக இருந்தாள். 'பர்தா'வால் முக்காடிட்டு, உடலை மறைத்து முழுநீள் சட்டை அணிந்திருந்தாலும், அவளது பேரழகு வெளியே பளிச்சிட்டது. அதிகாலை ஏழு மணிக்கே அமீர் ஆய்வுகூடம் வந்துவிடுவான். நண்பகல் ஒரு மணிக்கு மனைவி றொஸ்நாக், மதிய உணவு கொண்டு வருவாள். ஆய்வு கூடத்தினருகே ஓங்கி வளர்ந்திருந்த செரி மரத்தின் கீழ், இருவரும் அமர்ந்திருந்து உணவு உண்ணுவார்கள். மாலையில் பாடசாலையால் திரும்பிவந்த குழந்தைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு அதே செரி மரத்தின் கீழ் அமீருக்காகக் காத்திருப்பாள்.

ஆராய்ச்சியை ஆரம்பித்த சிறிது காலத்திலேயே அமீரின் விவேகம், நேர்மை, நாணயம் ஆகியன வீரசிங்கத்தை மிகவும் கவர்ந்தன. அவனையிட்டு அவர் உண்மையிலேயே பெருமைப்பட்டார். அப்படிப்பட்ட அமீரின் வாழ்க்கை தடம்புரண்டு திசைமாறியது வீரசிங்கம் முற்றிலும் எதிர்பார்க்காததொன்று.

றொஸ்நாக், ஈராக்-ஈரான் எல்லையோர கிராமத்தில் பிறந்தவள். அவள் பாரசீக-அராபிய கலப்பின சிறுபான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவள். இவர்கள் அங்கு தனி இனமாகக் கருதப்படுகிறார்கள். இதனால் இவர்கள் ஈரானிய பாரசீகர்களுடன் சேர முடியாமலும், ஈராக்கிய அராபியர்களுடன் வாழ முடியாமலும் தனித்து விடப்பட்டவர்கள். ஈரான்-ஈராக் யுத்தத்தின் போது றொஸ்நாக்கின் குடும்பம் பாதிக்கப் பட்டதால் அவர்கள் தலைநகர் தேரானுக்கு இடம் பெயர்ந்ததாக அமீர் ஒருமுறை சொல்லியிருக்கிறான். பாரசீக அராபிய கலப்பு, பதின் பருவ வயது, றொஸ்நாக் தேரான் பல்கலைக் கழகத்தில் சேர்ந்த முதல் வருஷமே அழகுராணிப் போட்டி

ஒன்றில் பேரழகியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டாள். அவளின் அழகில் மயங்கி அமீர் காதலித்தான்.

அமீரின் பெற்றோர் பாரசீக பிரபுத்துவ குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களுக்குப் பரம்பரை பரம்பரையாக பெருவாரியான சொத்துக்கள் ஈரானில் உண்டு. தன் மகனுக்காக வளைகுடா நாடுகளின் வழக்கப்படி பெண் கேட்டு, தன் குடும்பத்துக்கு எந்த வகையிலும் ஒவ்வாத ஒரு கலப்பின குடும்பத்திடம் செல்ல அமீரின் தந்தை மறுத்துவிட்டார். இந்த விடயத்தில் அமீர் உறுதியாக நின்றதால், தன் ஒரே மகனின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற அமீர்-றொஸ்நாக் திருமணத்துக்கு அவர் அரைகுறை மனதுடன் ஒத்துக்கொண்டார்.

அமீர் ஆஸ்திரேலியாவுக்கு படிக்க வந்த காலத்தில், ஒரு வருட பட்டப் பின்படிப்பை முடித்தவர்கள் தொழில் விசாவுக்கு விண்ணப்பிக்கலாம் என்ற சட்டம் அமுலுக்கு வந்தது. இந்த வசதியைப் பயன்படுத்தி பெருவாரியான வெளிநாட்டு மாணவர்கள் ஆஸ்திரேலியாவில் நிரந்தர வதிவுரிமை பெற்றுக்கொண்டார்கள். இதுபற்றி அமீர் வீரசிங்கத்திடம் ஒருமுறை கேட்டான். தன் மனைவி ஆஸ்திரேலியாவில் நிரந்தரமாகத் தங்க விரும்புவதாகவும் அதற்காக ஒருவருட பட்டப் பின்படிப்பை படிக்கக் கேட்பதாகவும் சொல்லி குறைப்பட்ட அமீர், இதுபற்றித் தன் மனைவியுடன் பேசுமாறும் கேட்டுக்கொண்டான்.

‘அமீர், இதை நீ மிகவும் கவனமாகக் கையாளவேண்டும். நீயும் உனது குடும்பமும் இங்கு நிரந்தரமாக தங்குவது பற்றிய உன் அபிப்பிரயமென்ன..?’

‘சேர், எனது குடும்பம் மிகவும் பாரம்பரியம் மிக்கது. பல தலைமுறைகளுக்குத் தேவையான சொத்தும், வாழ்க்கை வசதிகளும் எமக்கு தேரானில் உண்டு. எனது நாடும் குடும்பமும் எனக்காக காத்திருக்கிறது...? நான் எதற்காக இங்கு வாழவேண்டும்...?’

‘பின் எதற்காக உன் மனைவி ஆசைப்படுகிறாள்?’

‘இங்குள்ள பெண்கள் சுதந்திரமே இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்’ என்று சொன்னவன், அவனாகவே மேற்கொண்டு இதுபற்றிப் பேச விரும்பாதவனாக ஆய்வு கூடத்துக்கு சென்றான்.

இது பற்றி றொஸ்நாக்குடன் பேசுவதற்கு சந்தர்ப்பத்தை எதிர் நோக்கி வீரசிங்கம் காத்திருந்தார். அதற்குள் அவளாகவே, அமீருக்குத் தெரியாமல் பல்கலைக் கழகத்துக்கு விண்ணப்பித்து அனுமதியும் பெற்றுவிட்டாள். இதற்கு மேல் இதில் தலையிடுவது நாகரிகமல்ல என உணர்ந்து அவர் அமைதியானார்.

படிப்பைத் துவங்கிய பின், றொஸ்நாக்கின் நடவடிக்கைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாறத் துவங்கின. இஸ்லாமிய பெண்கள் மீது தம் பார்வையைத் திருப்பியுள்ள பெண்ணியவாதிகள் றொஸ்நாக்குடன் ஒட்டிக் கொண்டார்கள். இதனால் 'பர்தா' அணியாமல் வெளியே வரத் துவங்கினாள். பின்னர் தலைமுடியைக் குட்டையாக வெட்டி உலாவரத் துவங்கினாள். படிப்பு முடிந்ததும் ஆஸ்திரேலியாவில் நிரந்தரமாகத் தங்க விசாவையும் பெற்றுக் கொண்டாள்.

காலப் போக்கில் றொஸ்நாக்கைப் பற்றிப் பல்வேறு கதைகள் 'கிசுகிசு'க்கப்பட்டன. 'தூய பாரசீக ரத்தத்துடன் வந்திருந்தால் இப்படிச் செய்யாள்' என சிட்னிக்கு படிக்கவந்த ஈரானிய மாணவர்கள் பேசித்திரிந்தார்கள். றொஸ்நாக் இது பற்றிக் கவலைப் படவில்லை. பாரசீக அராபிய அழகின் கலவையுடன், ஆஸ்திரேலிய உடையும் சேர அவள் பல்கலைக் கழகத்தில் தேவதை போலப் பவனி வந்தாள். தன் குழந்தைகளை பாடசாலைக்கு ஏற்றி இறக்க கார் ஓட்டக் கற்றுக்கொண்டாள். மொத்தத்தில் ஆராச்சிப் படிப்பில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்ட அமீரில் சார்ந்திராது தனது வேலைகளைத் தானே செய்து கொண்டாள். அமீருடன் ஆஸ்திரேலியாவுக்கு படிக்கவந்த ஏனைய குடும்பங்கள் சும்மா இருக்குமா? அமீரை 'ஆண்மையில்லாதவன், கட்டிய மனைவியை ஒழுங்காக வைத்திருக்கத் தெரியாதவன்' எனத் தூற்றத்துவங்கினார்கள். அமீர் முற்றிலும் உடைந்து போனான். எதை நம்புவது எதை விடுவது என்று தடுமாறினான்.

றொஸ்நாக்கில் எது, இந்த விரைவான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது? புதிய சூழலில், அவள் இதுவரை அனுபவித்திராத சுதந்திரமா? அல்லது பெண் விடுதலை பற்றிப் பேசும் நண்பர்கள் கூட்டமா? அமீர் மீது வீரசிங்கம் கொண்ட அக்கறை காரணத்தினால் தன்

இயல்பையும் மீறிய தோரணையில் அவர் மனம் சிந்திக்கலாயிற்று. குடும்ப பிரச்சனைகளுக்கு மத்தியிலும் அமீர் தனது ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைக்குத் தேவையான பரிசோதனைகளை முடித்திருந்தது அவருக்கு ஆறுதல் தந்தது. இனி தரவுகளைக் கணித்து கட்டுரை எழுத வேண்டியதுதான் பாக்கி.

இந்த நேரத்திலே தான் அது நடந்தது!

ஆறு வருடங்களின் பின் றொஸ்நாக் மீண்டும் கர்ப்பமடைந்தாள். கருத்தரித்து ஆறு மாதங்களின் பின்பே இது அமீருக்கு தெரியமென்று சுக ஈரானியர்கள் பேசிக் கொண்டார்கள். றொஸ்நாக் கர்ப்பமடைந்தது பற்றி ஈரானிய மாணவர்கள் மத்தியில் பல வதந்திகள் உலாவின. எமது பல்கலைக் கழகத்தில், இஸ்லாமிய பெண்கள் விடுதலை பற்றி டாக்டர் பட்டத்துக்கான ஆராய்ச்சிப் படிப்பைத் தொடரும் ஆஸ்திரேலிய வெள்ளையன் ஒருவனுடன் றொஸ்நாக் நட்பாக இருப்பதாகவும், வயிற்றில் வளரும் குழந்தை அவனதே எனவும், ஈரானியர்கள் சக்தியம் செய்யத் தயாராக இருந்தார்கள். அதற்குப் பின்பு அமீர் ஆய்வு கூடத்துக்கு வரவில்லை. ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதத் தேவையான தரவுகளைப் பெறவாவது, அமீர் வருவானென வீரசிங்கம் காத்திருந்தார். அவன் வரவில்லை. ஆனால், ஈரானிய மாணவன் ஒருவன் றொஸ்நாக் பற்றிப் புதிய தகவலுடன் வந்தான். வெள்ளைக்காரர்களின் சாயலில் றொஸ்நாக் சில தினங்களுக்கு முன்னர் ஆண் குழந்தையைப் பெற்றுள்ளதாகச் சொன்னான். தகவல் சொன்ன ஈரானிய மாணவன் ஆய்வு கூடத்தில் நிற்கும் போதே, அலுவலக செயலாளர் அவசர அவசரமாக வீரசிங்கத்திடம் வந்தாள். உள்ளூர் பொலீஸ் நிலையத்திலிருந்து தொலை பேசி அழைப்பு வந்ததாகவும், அமீர் விடயமாகப் பேச உடனடியாக பொலீஸ் நிலையத்துக்கு அவரை வரமுடியுமா? எனக் கேட்டதாகவும் சொன்னான்.

பொலீஸ் நிலையத்தின் உள்ளே கை விலங்குடன் அமீர் அமர்ந்திருந்தான். அவனது உடை எங்கும் திட்டுத் திட்டாக இரத்தம் படிந்திருந்தது. அவனது உடலில் சிறுசிறு கீறல்களே இருந்தன. என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை அவரால் ஓரளவு ஊகிக்க முடிந்தது.

அன்று காலை றொஸ்நாக்கையும் குழந்தையையும் பார்க்க அமீர் மருத்துவ மனைக்குச் சென்றிருக்கிறான். குழந்தை பற்றிய வாக்குவாதம் முற்றி, ஆத்திரத்தில் அங்கிருந்த கண்ணாடி பூவாசால் றொஸ்நாக்கைத் தாக்கியிருக்கிறான். அவளின் மண்டை உடைந்து, வலது கை சுட்டு விரலும் முறிந்து விட்டது.

வைத்தியசாலை ஊழியர்களின் சாட்சி பலமாக இருந்தது. மனைவியை அடித்துக் காயமேற்படுத்தி கொலை செய்ய முயன்றது முதற்கொண்ட குற்றச்சாட்டுக்கள் மத்தியில், ஈரானிய கலாசாரமும் இஸ்லாமிய ஆசாரங்களும், கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டுமென அமீரின் வழக்குரைஞர் வைத்த வாதம், ஆஸ்திரேலிய நீதிமன்றத்தில் எடுபடவில்லை. அமீருக்கு இரண்டு வருடச் சிறைத் தண்டனை அளிக்கப்பட்டது. றொஸ்நாக் பலதடவை குழந்தையுடன் அமீரைப் பார்க்கச் சிறைக்குச் சென்றபோதும், அவன் அவளைப்பார்க்க மறுத்தது சரியென ஈரானிய மாணவர்கள் நியாயப் படுத்தினார்கள்.

சிறைச்சாலையில் மகனைச் சந்திக்க அமீரின் தந்தை சிட்னி வந்தார். 'குடும்பத்தில் பிரிவு ஏற்பட்டால் குழந்தைகள் மீது மனைவிக்கு எந்த உரிமையும் இல்லை' என்ற தங்களின் மரபைச் சொல்லி முதலிரண்டு குழந்தைகளையும் வலுக்கட்டாயமாக தாயிடமிருந்து பிரித்து கூட்டிச் சென்றுவிட்டார். றொஸ்நாக் கைக்குழந்தையுடன் அநாதரவாக நின்றது பற்றி அவர் கவலைப்படவில்லை.

அமீர் தன் தண்டனைக் காலத்திலேயே ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையை எழுதிச் சமர்ப்பித்திருந்ததால் அவன் வெளியே வந்ததும் பட்டம் பெற்றான். சிட்னியிலுள்ள பள்ளிவாசலொன்றில் 'தலாக்' சொல்லி விவாகரத்துப் பெற்று ஈரான் சென்றுவிட்டான். அத்துடன் அமீர்-றொஸ்நாக்கின் தொடர்பு வீரசிங்கத்துக்கு முற்றாக அறுந்து போயிற்று.

-3-

பதினெட்டு வருடங்கள் கழிந்து, இன்று இந்த இளைஞனை சந்தித்த விசித்திரத்தை வீரசிங்கம் எண்ணிப்பார்த்தார். சந்தேகமே இல்லை அந்த இளைஞன் அமீரின் மகனேதான். வீரசிங்கத்தின் மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை. எவ்வளவு வசைகள் றொஸ்நாக் மீது சொல்லப்பட்டன. வீரசிங்கத்துக்கு அன்று இரவு தூக்கம்

வரவில்லை. மறுநாள் சனிக்கிழமை ஒரு தீர்மானம் எடுத்தவராக, இளைஞனின் தரவுகளிலிருந்து அவனது விலாசத்தை, எடுத்து மனைவியுடன் றொஸ்நாக் வீட்டுக்குச் சென்றார்.

அழைப்பு மணியை அடித்ததும் அந்த இளைஞனே கதவைத் திறந்தான். பேராசிரியர் வீரசிங்கத்தைக் கண்டதும் அவனுக்கு ஆச்சரியம். உனது தாயார் இருக்கிறாரா எனக் கேட்டதும் அவன் முகத்தில் பயம் கலந்த தயக்கம். இருப்பினும் தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டவன், 'தொழுகையில் இருக்கிறார் வந்துவிடுவார், இருங்கள்' எனச் சொல்லி உள்ளே சென்றான். வீடு முழுவதும் இஸ்லாமிய மதத்தின் புனிதம் தெரிந்தது. அமீர், றொஸ்நாக் மற்றும் முதல் இரு குழந்தைகள் சேர்ந்து எடுத்த குடும்பப் படமும், அதனருகே றொஸ்நாக் தன் கடைசி மகனுடன் எடுத்த படமும் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்தது.

றொஸ்நாக் தொழுகை அறையிலிருந்து வெளியேவந்தான். அதே அழகான உருவம். குட்டையான முடி. பர்தா இல்லை. முகத்தில் மாத்திரம் சிறிது முதிர்ச்சி தெரிந்தது. வீரசிங்கத்தைக் கண்டதும் றொஸ்நாக் மகிழ்ச்சியில் திக்குமுக்காடிப் போனான். அமீரின் பேராசிரியர் என வீரசிங்கத்தை மகனுக்கு அறிமுகப்படுத்தினான். சமையலறைக்குச் சென்று ஈரானிய சிற்றூண்டி வகைகளுடன் தேனீர் தயாரித்துக் கொண்டுவந்தான். வீரசிங்கம் தம்பதிகள் முன் அமர்ந்து, 'எத்தனை வருடங்கள்..' எனத் தன் கைகளால் முகத்தை அழுத்தித் தேய்த்தான்.

மகனைத் தான் சந்தித்த விபரத்தைச் சொல்லி, அவனைக் கண்டதும் அமீரைக் கண்டதுபோல் இருந்ததாக வீரசிங்கம் சொன்னார்.

றொஸ்நாக் விரக்தியாகச் சிரித்தான். பின்னர் எதுவும் பேசாது எழுந்துசென்று சில பத்திரங்களுடன் வந்தான். அது டி.என்.ஏ (DNA) பற்றிய ஆய்வுகூட தரவுகள். றொஸ்நாக்கின் மகனதும் அமீர்தும் டி.என்.ஏ அமைப்புக்கள் ஒன்றென அதில் குறிக்கப்பட்டிருந்தன. றொஸ்நாக் மெதுவாகத் தொடர்ந்தான்.

'சேர், பல வருடங்களின் பின்பு உங்களைச் சந்தித்ததில் என் மனம் அமைதியடைகிறது. இந்த விபரங்களுடன் நான் பலதடவை

சிறைக்குச் சென்று அமீரைச் சந்திக்க முயற்சித்தேன், முடியவில்லை. அமீரை மனதார நான் அன்றும் காதலித்தேன். இன்றும் மனதளவில் சேர்ந்து வாழ்கிறேன். எமது நாட்டின் வாழ்க்கை முறைபற்றி நீங்கள் கேள்விப் பட்டிருப்பீர்கள். பெண்கள், பிள்ளைகள் பெறும் இயந்திரங்களாகவே ஆணாதிக்க வாதிகளால் இன்றும் பார்க்கப் படுகிறார்கள். எப்பொழுதெல்லாம் சத்திய நன்னெறிகள் பின் தள்ளப் படுகின்றனவோ அப்பொழுதெல்லாம் எமது உலகில் பெண் அடக்கு முறை இடம் பிடிக்கிறது. தலாக், பாலியல் துன்புறுத்தல்கள், சிறைக் கொடுமைகள் போன்ற எத்தனையோ வலிகளைச் சமந்து கொண்டே இன்றும் நாம் வாழ்கின்றோம்...’.

அளவுக்கதிகமாக உணர்ச்சி வசப் பட்டதனால் றொஸ்நாக்கின் உடல் நடுங்கியது. கோப்பையில் மீதமுள்ள தேநீரைக் குடித்தபின் நிதானமாகத் தொடர்ந்தாள்.

‘நான் ஆஸ்திரேலியாவுக்கு வந்த போதுதான் சுதந்திரம் என்றால் என்ன என்பதைக் கண்டு கொண்டேன். சுதந்திரம் அழகானது. அது இல்லாத வாழ்க்கை வாழ்க்கையே அல்ல. பெண்களுக்கு சுதந்திரம் வேண்டும். பெரும்பாலான இஸ்லாமிய பெண்கள் இந்த விடையத்தில் வலிமை அற்றவர்களாக, சந்ததி சந்ததியாக ஏதோ ஒரு ஆணிடம் அடிமைப் பட்டுக் கொண்டேதான் வாழ்கிறார்கள்...’

‘நீ அளவுக்கதிகமான சுதந்திரத்தை ஆரம்பத்திலேயே சகிக்கத் துவங்கி விட்டதாக அவர்கள் நினைத்திருக்கலாமல்லவா...?’

‘சேர், அமீர் தன் ஆராச்சியில் முழுமையாக ஈடுபடவும், பிள்ளைகளை ஏற்றிஇறக்கவும் வசதியாக நான் கார் ஓட்டினேன். பெண்கள் காரோட்டினால் அடிக்கடி வெளியே போவார்கள், பிற ஆண்களுடன் பழகுவார்கள், வீட்டிலுள்ள ஆண்களுக்கு அடங்கி இருக்க மாட்டார்கள் என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். எமது நாட்டில் பெண்கள் அணியும் நீண்ட உடையுடன் கடைகளுக்கும், பிள்ளைகளின் பாடசாலைக்கும் போவது எனக்கு மட்டுமல்ல, பிள்ளைகளுக்கும் அசௌகரியமாக இருந்தது. சூழ்நிலைக்கு ஏற்றவாறும் தேவை கருதியும் ஒருசில விடயங்களில் என்னை நான் மாற்றிக் கொண்டதை இன்றும் நான் தப்பாக நினைக்கவில்லை.

‘உங்கள் நாட்டில் பெண்கள் கார் ஓட்டுவார்களே! அது சவூதி அரேபியாவில் அல்லவா தடை செய்யப்பட்டிருக்கிறது...’

‘சேர், நீங்கள் ஒரு உண்மையை புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இருபது வருடங்களுக்கு முன்பு அமீர் இங்கு படிக்க வந்த காலத்தில் ‘அடிப்படைவாத சிந்தனை கொண்டவர்களே’ கல்வி கற்க, அரசு செலவில் வெளி நாடுகளுக்குச் செல்லமுடியும். அவ்வாறு படிக்கச் செல்வதற்கு கல்வித்தகைமை மட்டும் போதாது. தீவிர கடும் போக்காளர்களின் சிந்தனையுடன் அவர்கள் ஒத்துப் போகவேண்டும். அதற்கான பரீட்சை ஒன்றில் சித்தி பெறவேண்டும். அப்போது வெளி நாடுகளுக்குப் அனுப்பப்பட்ட அனைவரும் மணம் முடித்த ஆண்களே. இதனால் அவர்கள் குடும்பத்துடன் சென்றார்கள். வெளி நாடுகளிலும் அவர்கள் அடிப்படை வாதிகளாக வாழ்ந்து நாடு திரும்பவேண்டும் என்பதுதான் அப்போதைய அரசின் போக்காக இருந்தது...’

‘ஆனால் அமீர் அப்படிக்க குடும் போக்கானவனாக இருந்த தில்லேயே!’

‘உண்மைதான். அமீர் வாழ்ந்த சூழல் வேறு. தந்தையின் பிரபுத்துவ செல்வாக்காலேயே அமீர் இங்கு வர முடிந்தது. அடிப்படையில் அமீர் மிகவும் நேர்மையானவர். ஆனால் தகப்பன் சொல்வதையே எப்போதும் செய்து பழக்கப்பட்டதால் தன்னம்பிக்கை இல்லாமல் வாழ்ந்தவர். நான் வளர்ந்த சூழல் வித்தியாசமானது. ஈரான்-ஈராக் எல்லையேர கிராமத்தில் பாரசீக-அராபிய பிரச்சனைகளுக்கு நாங்கள் முகங் கொடுத்து வாழ்ந்தோம். அந்த வாழ்க்கை லேசானதல்ல’ எனச் சொன்னவாறே எழுந்து சென்று ஒரு சஞ்சிகையைக் கொண்டுவந்தாள்.

‘நீங்கள் சவூதியில் பெண்கள் கார் ஓட்டுவது பற்றிச் சொன்னீர்களே, இந்தக் கட்டுரையை வாசித்துப் பாருங்கள். எங்கள் நாட்டிலும் பெரு நகரங்கள் தவிர்ந்த மற்றைய இடங்களில் இதுதான் நிலைமை’, என்றவாறு சஞ்சிகையை விரித்து வீரசிங்கத்திடம் கொடுத்தாள்.

‘பெண்கள் காரோட்டினால் அவர்களுடைய கன்னித் தன்மை அத்தோடு முடிந்து போய்விடும். ஆபாசத் தொழிலுக்குள் விழுந்து விடுவார்கள். விவாகரத்து செய்து கொள்வார்கள்’.

இந்த வாசகங்கள் அச்ச அசலாக சுவதி அரேபியா சட்டசபை போன்ற அதிகார மையத்தில், உறுப்பினர் ஒருவர் சமர்ப்பித்த அறிக்கையில் இருந்தவை. பெண்கள் வாகனங்கள் ஓட்டுவது சுவதியில் சட்டப்படி குற்றம் (2015). இதற்காக சுவதிப் பெண்கள் ஏதோ படிப்பறிவில்லாதவர்கள் என நினைத்து விடாதீர்கள். சுமார் 70 சதவீதம் பெண்கள் படித்தவர்கள். ஆனால் அலுவலகங்களில் பெண்கள் எத்தனை சதவீதம் தெரியுமா? ஐந்து சதவீதம். மிகுதி 95 சதவீதமும் ஆண்களே. பெரும்பாலான வங்கிகள், பல்கலைக்கழகங்கள், பொது இடங்கள், உணவகங்கள் போன்றவற்றில் பெண்களுக்கு தனியே வாசல்கள் உண்டு. ஏன் பெரும்பாலான வீடுகளிலேயே தனித்தனி வாசல்கள் பெண்களுக்கும், ஆண்களுக்கும் உண்டு? எனத் தொடர்ந்தது கட்டுரை.

கட்டுரையை வாசித்ததும் வீரசிங்கம் அதை மனைவியிடம் வாசிக்கக் கொடுத்தார். றொஸ்நாக் தொடர்ந்தார்.

‘வாகனம் ஓட்டுவது ஒரு பெண்ணோட அடிப்படை உரிமை. இறைவாக்கினர் வாழ்ந்த காலத்துலேகூட பெண்கள் ஓட்டகங்கள் ஓட்டினார்கள். அப்போதைய வாகனம் ஓட்டகம். இப்போதைய வாகனம் கார். ஓட்டகம் ஓட்டுவது முகமது காலத்துல கூட சரியாய் இருந்தது. அப்படி என்றால் இன்று பெண்கள் கார் ஓட்டுவதில் என்ன பிழை?’

றொஸ்நாக்கின் கேள்விகளுக்கு வீரசிங்கத்திடம் பதில் இல்லை. அறிவியலுக்கு அப்பால் மற்றவை அனைத்தும் ‘கிலோ என்ன விலை என்று கேட்கக்கூடியவர். இருப்பினும் றொஸ்நாக்கின் அறிவு முதிர்ச்சி அவள் இதுவரை பட்ட துன்பங்களால் வந்ததென்பதை மட்டும் புரிந்து கொண்டார்.

‘முதலிரண்டு குழந்தைகளையும் நீங்கள் விட்டிருக்கக் கூடாது. அவுஸ்திரேலிய சட்ட திட்டங்களைப் பாவித்து தடுத்திருக்க வேண்டும்’ என்றார் பேராசிரியர் வீரசிங்கத்தின் மனைவி, ஒரு தாயின் தவிப்பைப் புரிந்தவராக.

‘உண்மைதான். ஆனால் அப்போது என்னால் முடியவில்லை. கைக் குழந்தையுடனும் வளர்ந்த இரு பிள்ளைகளுடனும் கையில்

பணமின்றி நான் அநாதரவாக நின்றேன். அமீர் சிறையில். சக ஈரானியர்கள் என்னை ஈரானிய கதையாடல்களில் வரும் சாத்தானாக எண்ணித் தள்ளி வைத்தார்கள். இந் நிலையில் அமீரின் தந்தையின் மூர்க்க குணத்தை தனி மனுசியாக என்னால் எதிர்க்க முடியவில்லை. ஒரு குழந்தையை ஈன்றெடுப்பதில் சமூக ரீதியாகவும் அறிவியல் ரீதியாகவும் பெண்ணின் பங்களிப்பே முதன்மையானது. ஆனால் எனக்கு என்னுடைய குழந்தைகள் மீது எந்த உரிமையும் இல்லை என அமீரின் தந்தையால் சட்டம் பேசப்பட்டது. கணவன் மனைவிக்குள் கருத்து வேற்றுமை தோன்றி பிரியும் நிலை வந்தால் குழந்தைகள் ஆணின் உடமையாகி விடுகிறதென மேற்கோள் காட்டப்பட்டது. நான் மனதால் கூட அமீருக்கு துரோகம் செய்தது கிடையாது. ஒரு பெண் விரும்பக்கூடிய அடிப்படை சுதந்திரத்தை அனுபவிக்க விரும்பினேன். அது இங்கு படிக்க வந்த மற்றைய ஈரானிய குடும்பங்களால் கொச்சையாக்கப்பட்டது. எந்த ஆதாரமில்லாமல் நான் இன்னொருவனுடன் தொடர்பு வைத்திருப்பதாக இட்டுக்கட்டப்பட்டது. எல்லாவற்றையும் அருகில் இருந்து பார்த்தவர்கள் போல குழந்தைக்குத் தகப்பன் யாரோ என கதை பரப்பினார்கள்...'

'நீ இவற்றை விளக்கமாக அமீருக்கு சொல்லியிருக்கலாமே...?'

'இது பற்றி அமீருடன் பேச நான் பலதடவை முயன்றேன். ஆனால் அமீர் ஒரு 'எடுப்பார் கைப்பிள்ளை'. மற்றவர்களின் பேச்சுக்கு நன்கு எடுபடுவார்' என்றவர் தன் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் அழுதான். பின்னர் தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு, 'என் மன ஆறுதலுக்காவது இதை நான் உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும்' எனத் தொடர்ந்தான்.

'என்னுடன் வாழும் மகன், அமீரது மகன்தான் என்ற டி. என். ஏ.(DNA) விபரம் பற்றி, இங்கிருந்து யாரோ அமீரின் தகப்பனுக்குத் சொல்லியிருக்க வேண்டும். சில வருடங்களுக்கு முன்னால் அவனையும், தமது பாரம்பரிய சட்டங்களைச் சொல்லி ஈரானுக்கு அழைக்க முயன்றார். ஆனால் அவரது 'பாச்சா' பலிக்கவில்லை. நான் அவுஸ்திரேலியப் பிரஜை, என்னுடைய தாயாருடன் இருப்பதற்கு எனக்குப் பூரண சுதந்திரமுண்டு, இனிமேல் இப்படியான

முயற்சியில் இறங்க வேண்டாம் என, என்னுடைய மகன் அவருக்கு கடிதமெழுதவே அத்துடன் அவர் அடங்கிவிட்டார்’.

இதைச் சொல்லும்போது றொஸ்நாக்கின் முகத்தில், முதல் முறையாக ஒருவித நிம்மதி, மின்னலடித்து மறைந்ததை வீரசிங்கம் அவதானித்தார்.

‘முதல் இரண்டு குழந்தைகளும் இப்பொழுது பெரியவர்களாகி இருப்பார்களே, அவர்களுடன் உங்களுக்குத் தொடர்புண்டா?’ எனக் கதையின் போக்கை மாற்றினார் வீரசிங்கத்தின் மனைவி.

றொஸ்நாக் சின்னப் பிள்ளை ஒன்றின் குதூகலத்துடன் தனது ஐபாட்டை எடுத்து வந்தாள். அதைத் தட்டிப் படங்களைக் காட்டி, ‘அமெரிக்காவில் படிக்கும் என்னுடைய பிள்ளைகள், அங்கு சென்ற பின்பே என்னுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள்’ என்றாள் பெருமை பொங்க.

நாம் விடைபெறத் தயாரானோம். ‘சற்றுப் பொறுங்கள் நான் இன்னுமொரு விடையத்தையும் சொல்லி விடுகிறேன். அமீர் இன்னமும் வேறு திருமணம் செய்யாது தேரானில் தனியாகவே வாழ்வதாக அமெரிக்காவில் படிக்கும் பிள்ளைகள் சொன்னார்கள். அவர் ஒன்றல்ல, முறைப்படி நான்கு திருமணங்கள் செய்திருக்க முடியும். என்னுடைய அமீரை எனக்குத் தெரியும். ஒரு நாள் என்னிடம் நிச்சயம் வருவார். அதற்காகவே நான் காத்திருக்கிறேன்’ என்றாள் நம்பிக்கையுடன். அப்போது றொஸ்நாக்கின் வீட்டருகேயுள்ள சிட்னிப் பள்ளிவாசலில், தொழுகைக்கு அழைப்புக் கொடுக்கும் ‘பாங்கு’ ஒங்கி ஒலித்தது.

❦

ஞானம், மார்ச் 2016.

நரசிம்மம்

அவனுடைய பெயரை இதுவரை யாரும் முழுதாகச் சொன்னது கிடையாது. தெரிந்தவர்கள், நண்பர்கள், ஆசிரியர்கள் அனைவரும் பெயரைச் சுருக்கித் 'தமிழ்' என்றே அழைத்தார்கள். பாடசாலைப் பதிவு இடாப்பில் மட்டும் அவனுடைய பெயர், ஈழத்-தமிழன்-பிரபாகரன் என்றிருந்தது. இதில் அவனது முதற்பெயர், நடுப்பெயர், குடும்பப்பெயர் என்ற பிரிவினை இல்லை. இந்த மூன்றும் சேர்ந்த ஒன்றே, அவனது முழுப்பெயர். பள்ளிக்கூடத்தில் அவனைச் சேர்க்கும்போது 'பெயரைச் சற்றுச் சுருக்கிப் பதியலாமே' என்றார் தலைமை ஆசிரியர். என்னுடைய மகனின் பெயர் அதுதான், அது முழுமையாகப் பதியப்பட வேண்டுமென்ப் பிடிவாதமாக நின்றார் புனிதவதி. இதேமாதிரியான பிரச்சனை, வன்னியில் உலர் உணவுப் பங்கீட்டுக்குப் பதிவு செய்தபோதும் ஏற்பட்டது. கிராமசேவகர் ஒரு சிங்களவர், இனத்துவேசம் கொண்டவர். பெயரை முழுமையாகப் பதியாது இழுத்தடித்தார். புனிதவதி அசைந்து கொடுக்கவில்லை. இதனால் உணவுப் பங்கீட்டு அட்டையிலும் அவனது பெயர் ஈழத்-தமிழன்-பிரபாகரன் என்றே பதியப்பட்டது. இந்த வன்மம் அவள் தன் மனதில் பூட்டி வைத்திருக்கும் வலிகளுக்கான ஒருவகை ஓளடதம், சிதறிக் கிடக்கும் கோப நெருப்புக்கான வடிகால்.

புனிதவதி தன் மகனுடன் நரசிம்மர் கோவிலடியில் குடியி ருக்க வந்தது தற்செயலான நிகழ்வுதான். நரசிம்மர் என்ற கடவுளை இதற்கு முன்னர் அவள் கேள்விப்பட்டது கிடையாது. பிள்ளை யார், முருகன், அம்மன், வைரவருடன் அவளது சமய அறிவு மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. நரசிம்மர் யாராக இருந்தாலென்ன?

அவளைப் பொறுத்தவரை அந்தக் கோவிலும் அதன் சூழலும் அவளுக்கு மன அமைதியைக் கொடுத்தது.

வன்னிக் காட்டின் நடுவே, மகிழ் மரத்தின் கீழே கனகாலம் கல்லாக இருந்தவர் இந்த நரசிம்மர். இன்று அவர் சீமெந்துக் கட்டிடத்தில்குடியிருப்பது வன்னிச்சமர் அவருக்கு வழங்கிய பெருவாழ்வு. இது அவரே எதிர்பாராதது. மகிழ் மரத்துக்கு நேரெதிரே சடைபரப்பி நின்று ஒரு அரசமரம். அதன் கீழே விடுதலைப் புலிகளை எதிர்த்துப் போரிட வன்னிக்கு வந்த சிங்கள இராணுவத்தினர், புத்தர் சிலை ஒன்றை வைத்துப் பிரித் ஒதினார்கள்.

எதிர்பாராத விதமாக வன்னியிலுள்ள பாரிய இராணுவ முகாம் ஒன்று புலிகளின் கைகளில் வீழ்ந்தது. இராணுவத் தரப்பில், பெரும் உயிர்ச்சேதம் ஏற்பட்டது. இதனால், கூலிக்காகப் போரிடும் இராணுவச் சிப்பாய்களுக்கு மெல்லமெல்ல மரண பயம் தொற்றிக்கொண்டது. அவர்களை ஆற்றுப்படுத்தவும் சோர்வடைந்த சிப்பாய்களுக்கு உளவியல் ஆலோசனை வழங்கி உற்சாகப் படுத்தவும் புத்தபிக்குகள் வன்னிக்கு வரவழைக்கப்பட்டார்கள். புத்தர் கடவுள் இல்லை என்பதும் அவர் ஒரு தத்துவ ஞானி என்பதும் பௌத்த துறவிகளுக்குத் தெரியும். இதனால் புத்தர் சிலையுடன் துர்க்கை அம்மணையும் ஒன்றாக வைத்து, புத்தபிக்குகள் பிரித் ஒதினார்கள். 'சிங்க வாகனத்தில் வலம் வரும் துர்க்கை அம்மன் சத்துருக்களை அழிப்பவள்' என்று கிராமத்திலிருந்து வந்த சிங்களச் சிப்பாய் ஒருவனின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லப்பட்டது. இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில், 'இரணியன் என்ற கொடிய எதிரியை வதம் செய்த கடவுளே நரசிம்மர்' என இந்தியாவில் பயிற்சி முடித்துத் திரும்பிய இராணுவ அதிகாரி சொன்னதும், மகிழ் மரத்தின் கீழே தேடுவாரற்று இருந்த நரசிம்மருக்கு மவுசு கூடியது. இருட்டில் இருந்தவருக்கு இரவில் வெளிச்சம் வந்தது. கட்டிடம் அமைத்து அஸ்பெஸ்ரஸ் கூரையும் போடப்பட்டது. பாளி மொழியில் அவருக்கும் பிரித் ஒதினார்கள். காலஓட்டத்தில் நரசிம்மர் எதிரியை வெல்லும் கடவுளாக உருவகப் படுத்தப்பட்டுச் சிறப்பாகக் கவனிக்கப்பட்டார்.

வன்னிப் பிரசேத்தில் ஈழப்போர் திடீரென உக்கிரமடைந்தது. களமுனைக்குச் சென்று திரும்பும் சிப்பாய்களின் மன அமைதிக்காக,

புத்தரின் வெவ்வேறு தியான நிலைகளை, முகாம் சுவர்களிலும் விகாரைச் சுவர்களிலும் வரையுமாறு உளவியல் நிபுணர்கள் அறிவுறுத்தினார்கள். இதற்காக, சித்திரம் வரையும் சிப்பாய் ஒருவன் கொழும்பிலிருந்து வன்னிக்கு அனுப்பப்பட்டான்.

ஓவியன் தாமதிக்காது செயலில் இறங்கினான். நரசிம்மர் சிங்க முகமும் மனித உடலும் கொண்டவர். லக்ஷ்மிநரசிம்மர் புலிமுகமும் மனித உடலும் கொண்ட அவதாரம், என்ற தகவல்களை இணையவழித் தேடல் மூலம் தெரிந்து கொண்டான். தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்குமான போர், புலிக்கும் சிங்கத்துக்குமான போர் என அவன் தன் கற்பனையில் உருவகப் படுத்திக்கொண்டான். இதனால் நரசிம்ம மூர்த்தியின் பல்வேறு வடிவங்களும் கோவில் சுவர்களில் வரையப்பட்டன. இவற்றுள் சிங்க முகம் கொண்ட நரசிம்மர், புலிமுகம் கொண்ட லக்ஷ்மிநரசிம்மரைக் கடித்துக் குதறுவதாக ஓவியன் வரைந்த சித்திரம் சிங்கள இராணுவத்தினர் மத்தியில் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றது. அவனின் அதீத கற்பனையில் உருவான இன்னுமொரு ஓவியம் நரசிம்மர் கோவில் முகப்புச் சுவரை அலங்கரித்தது. பல்வேறு வர்ணங்களைக் கலந்து அந்த ஓவியத்தை வரைய, அவன் அதிக நாட்கள் எடுத்துக் கொண்டான். அது சிங்க உடலும் புலி வாலும் கொண்ட பிரமாண்டமான ஒரு உருவம். இதுவே 'இனப் பிரச்சனைக்கான சரியான தீர்ப்பு' என புத்தபிக்குகள் ஓவியனைப் பாராட்டினார்கள்.

இறுதிக்கட்டப் போரில் முள்ளிவாய்க்கால் வீழ்ச்சியடைந்ததால் ஈழப் போர் முடிவுக்கு வந்தது. சரணடைந்த புலிகள் முதலில் வெவ்வேறு இராணுவ முகாம்களில் அடைக்கப்பட்டார்கள். புலிகளின் மருத்துவப் பிரிவில் பணியாற்றிய புனிதவதியும் இறுதி நாளன்று கைது செய்யப்பட்டு மாங்குளம் இராணுவ முகாமுக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டாள்.

தொடர்ந்த சில மாதங்களில் காட்டுப் பகுதிகளில் இருந்த இராணுவ முகாம்கள் மூடப்பட்டு நகரத்தையொட்டி, பெரிய முகாம்கள் அமைக்கப்பட்டன. இதனால் அரசமரத்தின் கீழிருந்த புத்தரும் மகிழ்மரத்தின் கீழே வீற்றிருந்த நரசிம்மரும் அனாதையானார்கள். நரசிம்மர்க்கு இது பழக்கப்பட்ட வாழ்வுதான். ஆனால் புத்தர்

இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. தன்னையும் கூட அழைத்துக்கொண்டு போகும்படி இராணுவத்திடம் சொல்ல புத்தர் நினைத்தார். அவர் பாவம். அவருக்கு சிங்கள மொழி தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் இற்றைவரை எத்தனை போதனைகளைச் சிங்கள மொழியில் நிகழ்த்தியிருப்பார்.

கைதுகள், சித்திரவதைகள், மரணங்கள் என எல்லாவற்றையும் நிகழ்த்திவிட்டு, வானத்து நட்சத்திரங்கள் போல அமைதியாக உதிர்ந்து கொண்டிருந்தது காலம். மெல்லமெல்லப் போர் ஆதாரங்களை அழிக்கும் வேலைகள் வன்னியில் ஆரம்பமாகின. நரசிம்மர் கோவிலடியில் இருந்த இராணுவ முகாம், ஆரம்ப பாடசாலையாக மாற்றப்பட்டு மாணவர்கள் சேர்க்கப்பட்டார்கள். ஈழ-தமிழன்-பிரபாகரன் இப்பொழுது அந்தப் பாடசாலையில்தான் ஐந்தாம் வகுப்புப் படிக்கிறான். படிப்பில், சமூக அக்கறையில், விளையாட்டில் அவன் முதல்தர மாணவன் என ஆசிரியர்களால் கணிக்கப்பட்டான்.

புத்திசாலி மாணவர்களைத் தெரிந்தெடுக்கும் ஆறாம் வகுப்புக்கான ஸ்கொலஷிப் சோதனைக்கு மனுச்செய்யும் விண்ணப்பத்தில், பெற்றோரின் பெயர் கேட்கப்பட்டிருந்த போதுதான், தன்னுடைய தந்தை யார்? என்ற கேள்வி, முதன் முதலில் அவனுக்குள் எழுந்தது. அன்று மாலையே இதுபற்றித் தாயிடம் கேட்டான்.

அவரை எனக்குத் தெரியாது என்றாள் புனிதவதி மொட்டையாக.

முன்னர், பிறப்புச்சாட்சிப் பத்திரத்துக்கு பதிவு செய்தபோதும் புனிதவதி இதையே சொன்னாள். இதனால், கையால் நிரப்பிக் கொடுக்கப்பட்ட பத்திரத்தில் தந்தையின் பெயருக்குரிய கட்டம், வெறுமையாக விடப்பட்டிருந்தது. ஈழப் போராட்ட காலத்திலும் பின்னரும் வீட்டில் தந்தை இல்லாதிருப்பது அசாதாரணமானதல்ல. இருந்தாலும் அவனுடன் படித்த இதேபோன்ற மாணாக்கர்களுக்குத் தங்களுடைய தந்தையின் பெயர் தெரிந்திருந்தது. அவனில் பொறாமை கொண்ட சில மாணவர்களுக்கு அவனுடைய தாயார் இராணுவ முகாமில் இருந்தது எப்படியோ தெரிந்திருந்தது. சந்தர்ப்பம் வரும்பொழுதெல்லாம் அவனைக் காயப்படுத்த, அவர்கள் இதையே குறிபார்த்து அடித்தார்கள்.

ஸ்கொலஷிப் படிவம் அனுப்ப வேண்டிய நாளும் நெருங்கியது. விண்ணப்பம் கணினியில் நிரப்பி அனுப்பவேண்டும். தந்தையின் பெயரை அதற்குரிய இடத்தில் பதியாமல், மேலே செல்ல கணினி இடம் தரவில்லை என, அதற்குப் பொறுப்பான ஆசிரியர் சொன்னார். இதனால் தன்னுடைய தந்தை யார்? என்று தொடர்ந்தும் தாயைக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தான்.

இராணுவ முகாமில் புனிதவதியைப் பாலியல் வல்லுறவு செய்த நூறுக்கும் மேற்பட்ட ஆண்களில், அவனுடைய தந்தை யார் என்று அவளால் எப்படிச் சொல்ல முடியும்? புனிதவதி மிகவும் அழகானவள். கவர்ச்சியானவள். இதன் காரணமாகவே அவளை முள்வேலிக்குப் பின்னால் அடைக்காமல் இராணுவ முகாமில் வைத்திருந்தார்கள். ஆரம்பத்தில் இராணுவ அதிகாரிகளுக்கு மட்டும் புனிதவதி விருந்தாக்கப்பட்டாள். ஒரு நிலையில், அவளுடன் பாலியல் உறவுகொள்ள விரும்பியவர்கள் அனைவரும் அதை நிறைவேற்றிக் கொள்ள அநுமதிக்கப்பட்டார்கள். மதுவெறியில் வந்தவர்களுள் யாருக்காவது உடலுறவுக்கு முன்னர், சிறுநீர் கழிக்கத் தோன்றினால் அதையும் அவள் மீதே கழித்தார்கள். இந்தக் கொடுமையான நிகழ்வுகள் பற்றி, பத்து வருடங்களுக்குப் பின்னர் இப்பொழுது நினைவு கூர்வது அவளுக்கு எளிதான விஷயமல்ல. தனது மகன் உண்மையை அறிந்து, அதை ஜீரணித்துக் கொள்வதற்கான வயது வரும்வரை அவள் காத்திருக்க விரும்பினாள். ஆறாம் வகுப்பில் அவன் பெறப்போகும் ஸ்கொலஷிப் பணத்துக்காக, தன் இரத்தச் சரித்திரத்தைத் தன்னுடைய மகன் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதில்லையென அவள் திடமாக நம்பினாள். உன்னுடைய தந்தை ஒரு போராளி, விடுதலைப் போரில் கொல்லப்பட்டுவிட்டார் என்று மகனுக்குச் சொல்வது புனிதவதிக்கு எளிதானது. அவள் பொய் சொல்ல விரும்பவில்லை. காலம் வரும்போது அவன் அறிந்து கொள்ளட்டும் என்று எண்ணினாள்.

ஈழத்-தமிழன்-பிரபாகரன், ஸ்கொலஷிப் பரீட்சையில் வன்னி மாவட்டத்தில் முதலாவதாக வரக்கூடுமென, ஆசிரியர்கள் நம்பினார்கள். அங்கப் பெருமையை இழக்க, பாடசாலை விரும்பவில்லை. இதனால் விண்ணப்ப முடிவுத் திகதிக்கு முதல் நாள் மாலை, புனிதவதியைச் சந்திக்க தலைமை ஆசிரியர் நரசிம்மர்

கோவிலடியிலிருந்த அவர்களின் குடிசைக்கு வந்தார். தாயும் மகனும் அப்போது முற்றத்துத் தரையில் அமர்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வாத்தியாரைக் கண்டதும் புனிதவதி கையை அலம்பிவிட்டு அவரை வரவேற்றாள். மகன் தொடர்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவர் வந்ததற்கான காரணம் அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். இருந்தாலும் அவர் சொல்லட்டும் என புனிதவதி காத்திருந்தாள். அவளது மனதைப் படித்தவராக, சுற்றி வளைக்காது வாத்தியார் நேரே விசயத்துக்கு வந்தார்.

தந்தையின் பெயர் நிரப்பவேண்டிய இடத்தில் 'தெரியாது' எனப் பதிந்து படிவத்தை மேலே பூர்த்தி செய்யலாமா? எனக்கேட்டு அவள் சம்மதத்துக்காகக் காத்திருந்தார்.

புனிதவதி எதுவும் பேசாது அரசமரத்தின் கீழே, தேடுவாரற்றுக் கிடந்த புத்தர் சிலையை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். முற்றத்து முருங்கை மரத்தில் ஏறியிருந்த அவளது சேவல் ஒன்று செட்டையைப் படபடவென அடித்துக்கொண்டு அடுத்த கிளைக்குத் தாவியது. பத்து வருடங்களாக அவள் மனதுள் அமுங்கிக் கிடந்த தீக்குழம்பு வெடித்துச் சிதற எத்தனித்தது. மகன் எதிரே அவள் அழ விரும்பவில்லை. பொங்கிக்கொண்டு வந்த கண்ணீரை அடக்க முயற்சித்தாள். எனினும் கண்களிலிருந்து ரணம் வழியத்தான் செய்தது. இரண்டு கைகளளாலும் முகத்தை அழுத்தித் துடைத்தவள், மெல்லப் பேசத் துவங்கினாள்.

வாத்தியார் அவளைக் கனிவுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

எனது பெற்றோரும் உறவினர்களும் இன்றும் யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கிறார்கள். முள்ளிவாய்க்கால் போரில் நான் இறந்து விட்டதாகவே அவர்கள் நம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்நிலையில் நான் தந்தை பெயர் தெரியாத ஒரு குழந்தையுடன் அங்கு சென்றிருந்தால், யாழ்ப்பாணச் சமூகம் என்னை எப்படி வரவேற்றிருக்கும்? அதனால்தான் இங்கு ஒதுங்கி வாழ்கிறேன். காட்டின் நடுவே தனித்து வாழும் இந்த வாழ்க்கை எனக்கு நிம்மதியைத் தருகிறது. கொடூரமான என்னுடைய கடந்தகால வாழ்க்கையைப் பகிரங்கப்படுத்தி என் மகனைக் காயப்படுத்தாதீர்கள் ஐயா, எனக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள் புனிதவதி.

வாத்தியாரின் வருகை, அவளது கசப்பான நினைவுகளைக் கிளறிவிட்டதால் அதிலிருந்து கிளம்பிய புழுதி அடங்க நேரமெடுத்தது. இதனால் நள்ளிரவு தாண்டியே புனிதவதியால் தூங்க முடிந்தது. இரவு முழுவதும் அரசமரத்தின் கீழே படுத்திருந்த நாய்கள் விட்டுவிட்டு ஊளையிடுவதும் குலைப்பதுமாக இருந்தன. வழமைபோல மறுநாள் அதிகாலை ஐந்து மணிக்கே புனிதவதி எழுந்துவிட்டாள். தூக்கம் இன்னும் அவளது கண்களில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது. காலையில் சமையலை முடித்தபின் அவள் வயல் வேலைக்குச் சென்றால்தான் குடிசையில் மாலை அடுப்பெரியும். பொழுது விடிந்து அதிக நேரமாகியும் மகன் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். கடந்த சில நாட்களாக சோபையிழந்து காணப்பட்ட அவனுடைய முகம் இன்று தெளிவடைந்தது போலப் புனிதவதிக்குப்பட்டது. அவள் தூங்கட்டும் என்ற நினைவுடன் தேநீர் தயாரிக்க அடுப்பைப் பற்றவைக்கப் போனவளுக்கு, நேற்று இரவே விறகு முடிந்தது நினைவுக்கு வந்தது.

திடீரென வானம் இருண்டு தடித்த மழைத்துளிகள் நிலத்தில் விழுந்து தெறித்தன. அடுப்பெரிக்க இப்பொழுது நனையாத விறகுகள் வேண்டும். சோளகம் வீசிய காலத்தில் முறிந்து விழுந்த மகிழ்மரத்துச் சள்ளிகளைப் பொறுக்கி, மாரிகாலப் பாவனைக்கென நரசிம்மர் கோவில்த் தாழ்வாரத்தில் புனிதவதி அடுக்கியிருந்தாள். அவற்றை எடுக்கச் சென்றவள், அப்படியே கோவிலின் முன்னே உறைந்துபோய் நின்றாள். திசைமறந்த சிட்டுக்குருவி ஒன்று சிவுக்கென அவள் காதருகே பறந்து அவளைத் திடுக்கிட வைத்தது. தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு முகப்புச் சுவரை மீண்டும் உற்றுப் பார்த்தாள்.

அந்தச் சுவரில், சிங்கள ஓவியன் வரைந்த 'சிங்க உடலும் புலிவாலும்' கொண்ட பாரிய உருவம், கூரிய பொருள் ஒன்றினால் சிதைக்கப்பட்டிருந்தது.

ஊ

காலச்சுவடு, ஜூலை 2020.

வேதியின் விளையாட்டு

-1-

இது சரிவராது போலத்தான் இருக்கு என்ற மனைவியின் பதிலால் பொன்னம்பலம் மனமுடைந்து போனார். இந்த அளவுக்குச் சிக்கலாய் விஷயம் இருக்குமென்று அவர் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. அவர் சம்பாதித்துள்ள குடும்ப செல்வாக்கிற்கும் கௌரவத்துக்கும், இது வெகு சுலபமாக நடக்க வேண்டியது. ஆனால் காலம் எல்லாவற்றையும் புரட்டிப் போட்டுவிட்டது.

பொன்னம்பலத்தார், வாழ்கையை எப்படியும் வாழலாமென்று வாழ்பவரல்ல. அவருடைய வாழ்க்கையில் எப்போதும் ஓர் ஒழுங்கு முறை இருக்கும். வளவிலுள்ள மரங்கள் தொடக்கம் வீட்டிலுள்ள மனிதர்கள்வரை ஒருவகைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வளரவேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பார். தனது குடும்பத்தில் பத்து வருஷங்களுக்குப் பின்னர் நடக்கப்போகும் விஷயங்களையும் இப்போதே தீர்மானித்துத் திட்டமிட்டுக்கொள்வது அவரது சுவாவம். இதுதான் அவரது பலமும், பலவீனமும்.

படுக்கையில் புரண்டு படுத்தார் பொன்னம்பலம்.

'என்னப்பா, நித்திரை கொள்ளாமல், யோசிச்சுக் கொண்டிருந்தால், எல்லாம் நடந்திடுமே...? பேசாமல் கண்ணை மூடிக்கொண்டு படுங்கோ.'

அவருடைய மனைவியோ அவருக்கு நேரெதிர். தலையே போனாலும் கவலைப்படமாட்டார். நடக்கிறது நடக்கும் என்பது அவரது போக்கு. எல்லாப் பாரததையும் கடவுளின்மீது போட்டுவிட்டு நிம்மதியாக இருப்பார்.

பொன்னம்பலம் அடிமட்டத்திலிருந்து தன்னுடைய சொந்த உழைப்பால் முன்னேறியவர். பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து அவர் என்ஜினியராக வெளி வந்தபோது, பெரிய பெரிய இடங்களிலிருந்து தெல்லாம், கொழுத்த சீதனத்துடன் பலர் போட்டி போட்டுக்கொண்டு பெண் கொடுக்க முன்வந்தார்கள். அந்தக் காலத்தில் படிப்பும் அரசாங்க உத்தியோகமுமே புருஷ லட்சணங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன. சம்பளம் கிம்பளம் பற்றிய சோடிப்புகள் கலியாணத் தரகரின் சாமர்த்தியத்தைப் பொறுத்தது. பெம்பிளை பார்த்தபின், பெண்ணைப் பிடிக்கவில்லையென்று மாப்பிளை நிராகரிக்கலாம். அதையே ஒரு பெம்பிளை செய்தால், அவள் 'ஆட்டக்காரி' அல்லது 'சதிர்க்காரி' என ஊரில் பட்டம் கொடுத்துவிடுவார்கள். கலியாணச் சந்தையில் அப்போது முற்று முழுக்க ஆணாதிக்கமே கோலோச்சியது. ஊரிலே நடைமுறையிலிருந்த இத்தகைய கம்பசூத்திரத்தைப் பயன்படுத்தி பொன்னம்பலத்தார் அவுஸ்திரேலியாவில் தன்னுடைய பிள்ளைகளை வளர்த்ததுதான், இப்போதைய அவரது கவலைகளுக்கு மூலகாரணம்.

இலங்கையில் அரசு நிறுவனமொன்றின் பணிப்பாளராக சகல செல்வாக்குகளுடனும் வலம் வந்த பொன்னம்பலத்தை எண்பத்து மூன்றாம் ஆண்டு இனக்கலவரம் அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் புலம்பெயர வைத்தது. கொழும்பிலுள்ள சீதன வீடு காதையர்களால் அடித்து நொருக்கி எரிக்கப்பட்ட பின், சகல தேட்டங்களையும் இழந்த நிலையில், நண்டும் சிண்டுமாய் இரண்டு வயதும் நான்கு வயதுமான இரண்டு பெடியன்களுடனும், இளம் மனைவியுடனும் வந்தவர், இங்கும் தனது உழைப்பையும் சிக்கனத்தையும் மூலதனமாக்கி முன்னேறினார். பிள்ளைகளும் பெற்றோரின் எதிர்பார்ப்பை ஏமாற்றாமல், நல்லவேலைகள் கிடைக்கும் துறைகளிலே பல்கலைக் கழகப் பட்டங்கள் பெற்று, கொழுத்த சம்பளத்துடன் வேலைகளிலும் சேர்ந்துவிட்டார்கள்.

இனியென்ன கலியாணம்தான். பிறகு நிம்மதியாய் பேரப்பிள்ளை களுடன் காலம் கழிக்கலாம் என நிமிர்ந்தவருக்கு, அப்பொழுதுதான் அவுஸ்திரேலியாவிலே, சமகாலத்தில் நிலவும் கலியாணச் சந்தையின் முழுத்தாற்பரியங்களும் புரியலாயிற்று.

நமது ஊரில் கலியாணமென்றால் என்ன? சாதகப் பொருத்தம் பார்ப்பார்கள். குலம், கோத்திரம், குடும்பப் பின்னணி என்பன பார்ப்பார்கள். மாப்பிள்ளையின் குணம், படிப்பு, உத்தியோகம் பற்றித் தெரிந்தவர்களிடம் விசாரிப்பார்கள். பின்பு பெம்பிளை பார்த்துக் கலியாணம் நடக்கும். இப்போது இன்னொன்றும் நடைமுறைக்கு வந்துள்ளதாக மணியம் புதிதாகச் சொன்னார். பரந்த அனுபவமுள்ள பொன்னம்பலத்தாருக்கு இது தூக்கத்தைக் கலைத்தது.

தாங்களே 'சோடியனை' தேடிப்பிடிக்காத தமிழ்ப் பெடிபெட்டையருக்கு, கலியாணங்கள் பொருத்தி விடுவதை, மணியத்தார் பொழுதுபோக்குக்காக அல்லாமல் ஒரு சேவையாகவே செய்கிறார். இதனால் அவர் பலதடவைகள், சிக்கல்களில் மாட்டுப்பட்டு மகனிடம் பேச்சு வாங்கியதுமுண்டு.

பொன்னம்பலத்தார் பெடியளின் கலியாண விஷயமாய் மணியத்தை அணுகியபோது, அவர்தான் சொன்னார், 'கலியாணத்தை முற்றாக்க 'கெமிஸ்ட்ரி' (Chemistry) வேலை செய்யவேணும்' என்று.

தமிழ் மூத்தபிரசைகள், புதன்கிழமை தோறும் விளையாடும் செஸ் விளையாட்டின்போது 'கெமிஸ்ட்ரி' என்கிற சொல்லின் பல்வேறு பரிமாணங்கள் அலசப்பட்டன.

'Organic chemistry, inorganic chemistry, physical chemistry என்று நான் பள்ளிக்கூடத்திலை படிச்சிருக்கிறேன். அதென்னப்பா 'கலியாணக் கெமிஸ்ட்ரி'? என அண்மையில் அவுஸ்திரேலியா வந்து மூத்தபிரசைகள் சங்கத்திலே உறுப்பினராகச் சேர்ந்துள்ள 'அப்போதிக்கரி' தம்பிராசா கேட்டார்.

'அதுதானப்பா சாத்திரத்திலை, வசியப்பொருத்தம் எண்டு சொல்லிறது' என அதற்கு விளக்கம் சொல்லி, கலியாணப் பொருத்தம் பார்ப்பதை, சைற் பின்னஸ்ஸாகச் செய்யும் சிறாப்பர் கந்தையா உரையாடலிலே புகுந்து கொண்டார்.

'வசியப்பொருத்தம் உத்தமமாய் இருந்தாலும் பெடிபெட்டையள் கெமிஸ்ட்ரி சரிவரேல்லை எண்ணுதுகள். அப்ப இதுகள் சொல்லுற 'கெமிஸ்ட்ரி' என்கிற கோதாரிதான் என்ன?'

‘ஆணும் பெண்ணும் கூடிப் பேசும் பொழுது அவர்களுக்குள் ஒரு ரசாயன மாற்றம் நடக்கும். இந்த இரசாயன ஈர்ப்பே கெமிஸ்ட்ரி’ என பரிமேலழகர் உரை வழங்கினார் பண்டிதர் மகாதேவா.

‘என்ன கோதாரி ஈர்ப்போ? இளவயதிலை எங்களைவிட்டவை ஆர்?, எண்ட கெப்பரிலை நிக்கிறது. முப்பது தாண்ட ஓடி முழிக்கிறது. இப்பிடி கூழ்ப் பானைக்குள்ளை விழுந்தவை பல பேரை எனக்குத் தெரியும். என்னட்டை பெட்டையளின்ரை முப்பத்தைஞ்சு சாதக குறிப்புகள் கையிலை இருக்கு. இதுக்கு தோதாய் பன்னிரண்டு பெடியங்களின்ரை சாதகங்கள்தான் இருக்கு. இப்பிடியேபோனால், மலேசியா சிங்கப்பூர் மாதிரி முதிர் கன்னியளாய் இருக்கிற நிலைமைதான் இஞ்சையும் வரும். பெடியங்களும் தங்களுக்குத் தகுதி இருக்கோ இல்லையோ, குஜராத்திப் ‘பெட்டையள்’மாதிரி வெள்ளையாய் கொண்டுவா எண்டு நிக்கிறாங்கள். இது பெத்தவைக்கும் விளங்குதில்லை, பெடிபெட்டையளுக்கும் விளங்குதில்லை...’ என மணியம் தனது அனுபவத்தைச் சொல்லி நொந்து கொண்டார்.

‘நாங்கள் கலியாணம் கட்டி இப்ப நாப்பது வருஷமாச்சு மணியம். நானும் மனுஷியும் ஒருதரை ஒருத்தர் இற்றைவரை சரியாய் தெரிஞ்சு கொள்ளேலாமல் கிடக்குது. இதுக்குள்ளை பெடிபெட்டையள் மூண்டுமாதம் ஆறுமாதம் கூடித்திரிஞ்சுபோட்டு என்னண்டு புரிஞ்சு கொள்ளப்போகுதுகள்?’ என்று மூலையிலிருந்த அதி மூத்த பிரசை ஒன்று பெருமூச்சுவிட்டது.

‘படிக்கேக்கையே, நல்ல பெடியனாய் பாத்து பிடிச்சுக்கொண்டுவாடி எண்டு தாய்மார் தூண்டிவிடுகிறதும், பெடியனை வளைச்சுப் பிடிக்கிறதும், இங்கை பரவலாய் நடக்குது. அதுக்கு வல்லமையும் கெட்டித்தனமும் வேணும்’ என உலாந்தா இராமலிங்கம் அங்கிருந்த ஆருக்கோ குத்தல் கதை சொன்னார். நிலமையைச் சமாளிக்க புது வருஷப்பிறப்புக் கொண்டாட்டம் பற்றிய தகவலைச் சொல்லி, கதையை திருப்பினார் வில்வரத்தினம். அவர்தான் மூத்தபிரைசைகள் சங்கத்தின் நடப்பாண்டுச் செயலாளர். மணியத்தின் பினாமியாகத் தேர்தலில் வென்றவர்.

தன்னுடைய மகன்களுக்கு கலியாணம் பேசி பொன்னம்பலத்தார் வாய்வைக்காத இடமில்லை. அவங்களின்ரை வேலைக்கும் சம்பளத்துக்கும் பெட்டையள் கியூவிலை நிப்பாளவை எண்டுதான் ஆரம்பத்தில் மணியத்தார் சொன்னார். ஆனால் 'இவங்கள் பெட்டையளின்ரை 'வேவ்-லெந்துக்கு' (Wave length), கதைக்கிராங்கள் இல்லையாம்' என்று இப்ப புதுக்கதை சொல்லுறார்.

கால ஓட்டத்தில் பொன்னம்பலத்தாரின்ரை பெடியங்களுக்கு அவஸ்திரேலிய தமிழ்ப்பெட்டையள் வைச்ச பெயர், 'மம்மீஸ்போய்' (Mummy's boy) என்ற செய்தி சாடைமாதையாக வெளியே கசியவே, நிலைமை சுமுகமாகட்டுமென மணியம் இந்தச் சம்பந்தத்தைக் கிடப்பில் போட்டு விட்டார்.

அன்று சித்திரை புதுவருஷப்பிறப்பு!

மூத்த பிரசைகள் சங்கம் அதை தடல்புலாகக் கொண்டாடும். மணியத்தைச் சந்திப்பதற்காகவே கொழும்பு நாகலிங்கம் வருஷப் பிறப்பு விழாவுக்கு வந்திருந்தார். கொண்டாட்ட ஒழுங்குகளில் மணியம் ஓடியாடித் திரிந்ததால் கொண்டாட்டம் முடியட்டும் என்று, பட்டும் படாமலும் நாகலிங்கம் ஒரு மூலையில் அமர்ந்திருந்தார். சாதாரணமாக அவர் இந்தச் சில்லறை விழாக்களுக்கெல்லாம் போகமாட்டார். அந்தளவுக்கு மூக்கு நீண்ட மனுஷன். இப்போது மணியத்தைத் தேடி வந்ததின் காரணம் பொன்னம்பலத்தாரின் மூத்த பெடியனுக்கு அவர் மூலமாகத் தன்னுடைய மகளுக்கு சம்பந்தம் கேட்க.

நாகலிங்கம் இலங்கை கஸ்டம்ஸில் கொடிகட்டிப் பறந்ததால் அவரை 'கஸ்டம்ஸ்' நாகலிங்கம் என்றால்தான் கொழும்பில் தெரியும். கஸ்டம்ஸில் சம்பாதித்த பணத்தில் அவர் கொழும்பில் பல இடங்களிலும் வீடுகளை வாங்கி வாடகைக்கு விட்டதால், அதைப் பராமரிக்கவென அடிக்கடி கொழும்புக்கு சென்றுவருவார். இதனால் சிட்னியில் அவர் கொழும்பு நாகலிங்கமாகிவிட்டார். ஆம்பிளை வாரிசு வேணுமென்ற முயற்சியில் தோற்றுப்போனதால் நாகலிங்கத்தாருக்கு நான்கும் பெம்பிளைப் பிள்ளையள். தான் கறுப்பாக இருந்தாலும் தனக்கு வாற பெம்பிளை சிவப்பாய், வடிவாய் இருக்கவேணுமெண்டு அந்தக்காலத்தில் சல்லடைபோட்டுத்

தேடிக் கலியாணம் கட்டினவராம். தனக்குப் பேசிவந்த சம்பந்தங்களில், ஒவ்வொரு நொட்டை சொல்லி மற்றவர்களின் வயித்தெரிச்சலைக் கட்டிக்கொண்ட பாவமோ என்னவோ, அவரது பெம்பிளைப்பிள்ளையள் நான்கும் அச்சொட்டாக அவரைப்போலவே பிறந்தன. 'சீதனத்தை விசுக்கி எறிந்தால் எல்லாம் தானாய் வரும்' என்றிருந்தவர், கெமிஸ்றியின் புதிய விளையாட்டைக் கண்டு நிலைகுலைந்து போனார்.

மணியத்தாரும் கொழும்பு நாகலிங்கத்தின் ஆய்க்கினை தாங்க மாட்டாமல், சந்து பொந்தெல்லாம் புகுந்து தேடியும் சோடி சேர்ப்பு முயற்சி சரிவரவில்லை. நாளடைவில் மணியத்தின் மகனுக்கு அடிவெயிட்டில் நல்ல வேலையொன்று கிடைக்கவே, மகன் குடும்பத்துடன் அவர் அடிவெயிட்டிக்கு போய் இரண்டு வருடமாச்சு.

'இங்கையும் கலியாணங்கள் பேச வெளிக்கிட்டு, வந்த இடத்திலும் பிரச்சினையை விடைக்கு வாங்காமல் இருங்கோ' என மகன் கட்டுப்பாடுகள் போட்டுள்ளதால், மணியத்தார் இப்போ கலியாணங்கள் பேசுவதில்லை. அங்குள்ள இந்துக் கோயிலுடன் அவரது பொழுது போகிறதாம்.

-2-

சில வருடங்களின் பின்னர், திருமண நிகழ்வொன்றில் கலந்து கொள்ளவென, அடிவெயிட்டிலிருந்து சிட்னிக்கு மனைவியுடன் வந்திருந்த மணியம், எதிர்பாராத விதமாக அங்கு பொன்னம்பலத்தாரின் மூத்த மகனைச் சந்தித்தார். அவன் யப்பானியப் பெண்ணுடன் வந்திருந்தான். அவர்கள் இருந்த மேசையிலேயே, மணியம் தம்பதிகளுக்கும் இடம் ஒதுக்கியிருந்தார்கள். கூடவந்த யப்பானியப் பெண் தனது மனைவி என்றும், பெயர் கைக்கோ, தன்னுடன் வேலை செய்கிறாள் என்றும், பொன்னம்பலத்தாரின் மகன் அறிமுகம் செய்தான். கைக்கோ இருக்கையிலிருந்து எழுந்து தலையைக் குனிந்து பணிவாகக் கைகூப்பி வணக்கம் சொன்னாள். கைக்கோவின் இந்தப் பணியையும் பண்பையும் கண்டு, மணியத்தாரின் மனைவி மலைத்துப்போனார். 'எங்கடை இந்தக்காலத்துப் பிள்ளையள் இப்பிடிச் செய்யுங்களே?' என மணியத்தின் காதுக்குள் குசுகுசுத்தார்'.

கைக்கோவை மணியத்தின் மனைவிக்கு நன்கு பிடித்துக்கொண்டது. இருவரும் ஓயாது பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். இடையிடையே இந்துசமய திருமணங்கள் பற்றியும் பேச்சு வந்தது. இந்த சந்தர்ப்பத்தைக் கைவிடாது, 'உன்னுடைய தமிழ்க் கணவனில் உனக்குப் பிடித்த விஷயம் என்ன?' என்று நோண்டினார் மணியம்.

கைக்கோ கணவனை காதல் பொங்க பார்த்து முறுவலித்தபடியே, 'அவர்களது குடும்பத்திலுள்ள பெற்றோர் பிள்ளைகள் உறவும், பெற்றோர்மீது பிள்ளைகள் கொண்டுள்ள அன்பும் எனக்குப்பிடித்துக் கொண்டது. யப்பானிய குடும்ப அமைப்பில், இதற்கு நாம் மிகவும் முக்கியத்துவம் கொடுப்போம்' எனச்சொல்லி யப்பானிய குடும்ப உறவுமுறை பற்றி விபரமாகச் சொன்னாள்.

இவர்களுடைய கதைகள் ஒருபுறத்தே தொடர மற்றப்பக்கத்தில் தாலிகட்டு முடிந்தது. 'மணமக்களை ஆசீர்வதிக்கலாம்' என ஐயர் அறிவிக்கவே, மணவறையை நோக்கி கியூ நீண்டது. கியூவிவிலே மணியம் தம்பதிகளுக்கு முன்னே கொழும்பு நாகலிங்கத்தின் மகள் தனது வெள்ளைக்கார கணவனை அணைத்தபடி நின்றாள்.

நாகலிங்கத்தின் மகளது 'மாநிறமும்' அவுஸ்திரேலிய கணவனின் 'கடும்வெள்ளை'யும் மணியத்தாரின் கண்களுக்கு அழகாகத் தெரிந்தன.

கெமிஸ்தி விளையாட வந்துவிட்டால், கல்யாண பந்தங்களிலே இன-மொழி வேறுபாடுகள் மறைந்துபோய்விடும்போல அவருக்குத் தோன்றியது. இந்த வேதிவிளையாட்டுக்கு பிரத்தியேக 'கெமிஸ்தி' ரியூஷன் தேவையில்லை என்கிற உண்மை மணியத்தாருக்கு உறைத்தது.

ஊர்

ஜீவந்தி, மே 2012.

ஆண் சுகம்

-1-

இரவு இரண்டு மணி இருக்கும். கடும் குளிரையும் பொருட் படுத்தாமல் மனைவி மோனிக்காவுடன் வந்திருந்தார் ஜேம்ஸ். அவரின் முகம் இறுகிக் கறுத்திருந்தது. மோனிக்காதான் விஷயத்தைச் சொன்னார்.

'ரோனி இறந்து விட்டதாக தகவல் வந்திருக்கிறது. நடந்தது விபத்து, என்பதை எங்களால் நம்ப முடியவில்லை' என்ற மோனிக்கா, கண்களில் திரண்டிருந்த கண்ணீரை மறைக்க, கழுத்தில் கட்டியிருந்த மவ்ளரை அவிழ்த்து முகத்தைத் துடைத்தார். ஜேம்ஸ் மனைவியைச் சமாதானப்படுத்த முயன்றாலும், அவரின் கண்களிலும் கண்ணீர் கரைகட்டி நின்றது.

இரவு நேரத்தில் ஜேம்ஸ் கார் ஓட்டுவதில்லை, கண்பார்வை குறைவு. ஆனாலும், அந்த அகால வேளையில் விபத்து நடந்த இடத்துக்குப் போக வேண்டுமென இருவரும் அடம்பிடித்தார்கள். ரோனியின் உடல் அந்த இடத்தில் இருக்கப் போவதில்லை. பிரேத பரிசோதனைக்காக எடுத்துச் சென்றிருப்பார்கள். இருந்தபோதிலும் அவர்களைத் திருப்திப்படுத்த எனது காரில் விபத்து நடந்த இடத்துக்குப் போனோம். ரோனியின் கார், வீதி ஓரத்து மின் கம்பத்துடன் மோதி நொருங்கிக் கிடந்தது. போலீசார் விபத்து நடந்த இடத்தில் கோடுகள் கீறுவதும் படமெடுப்பதுமென சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ரோனியின் அகால மரணம் அவனது நினைவுகளைக் கிளறிவிட பழைய சம்பவங்களை அசைபோட ஆரம்பித்தேன். கல்வி, காதல், லட்சியங்கள் என துள்ளித் திரிய வேண்டிய வயதில், தற்செயலான ஒரு நிகழ்வின் காரணமாக சிறைக்குள் வாடிய ரோனி, சென்ற வாரம்தான் ரிலீசாகி இருந்தான். அவனுக்கு வயது பத்தொன்பதுக்கு மேல் இருக்காது. அதற்குள் அவனுடைய வாழ்க்கையில் அலை அலையாக விரும்பத்தகாத பல விஷயங்கள் நடந்து முடிந்துவிட்டன.

ஆஸ்திரேலிய அரசால், அதி புத்திசாலி மாணாக்கர்களுக்காக நடத்தப்படும் பாடசாலை ஒன்றில் படித்தவன் ரோனி. அவன் பன்னிரண்டாம் வகுப்புப் படித்தபோது அவனது பாடசாலை அவனை, செய்முறைப் பயிற்சிக்காக என்னிடம் அனுப்பி வைத்தது. ஆய்வு கூடத்தில் அவன் பயிற்சியை ஆரம்பித்த சில நாள்களுக்குள் அவனது விவேகம் என்னைப் பிரமிக்க வைத்தது. படிப்பில் மட்டுமல்ல கை வேலைகளிலும் ரோனி கெட்டிக்காரன். எந்த விஷயத்தையும் மிக நுட்பமாகச் செய்வான். இதனால் அவனை எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும்.

கால ஓட்டத்தில், அம்மாவின் காரமான மீன் குழம்பை விரும்பிச் சாப்பிடும் அளவுக்கு எங்களுடன் ஐக்கியமாகிவிட்டான். ஏதாவது காரணத்தைச் சொல்லி என்னிடம் வரும் ரோனி, அம்மாவின் அறைக்குப்போய் நலம் விசாரித்தால், அன்று அவன் எங்கள் வீட்டில் சாப்பிட வந்திருக்கிறான் என்று அர்த்தம். பச்சை குத்திய வெள்ளைக்காரப் பிள்ளைகளை சந்தேகக் கண்கொண்டு பார்க்கும் அம்மாவும், காதலியின் பெயரை பச்சை குத்தியிருந்த ரோனியை 'நல்ல பையன்' என ஒத்துக் கொண்டது ஆச்சரியமே.

இப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே ஒரு நாள், அவனுடைய குடும்ப பின்னணி பற்றிக் கேட்டேன்.

பக்க வாதத்தால் பாதிக்கப்பட்டு நர்ஸிங் ஹோமில் படுக்கையில் இருக்கும் எனது தாய்க்கு நான் ஒரே பிள்ளை. தந்தை இல்லை. இதற்குமேல் என்னைப்பற்றி பெரிதாகச் சொல்ல ஒன்றுமில்லை என்றான் வெகு இயல்பாக.

அப்போ, தனியாகவா இருக்கிறாய்? என அக்கறையுடன் விசாரித்தார் அம்மா. சமீபத்தில்தான் அம்மா ஆஸ்திரேலியாவுக்கு வந்தவர். பதின் பருவத்து பிள்ளைகள் பெற்றோரைப் பிரிந்து தனித்து வாழும் சங்கதி அம்மாவுக்கு புதிது.

இதிலென்ன பிரச்சனை? என்னைப் போன்ற இளைஞர்களுக்கு அரசாங்கம் உதவிப் பணம் கொடுக்கிறது. பகுதி நேரமாகவும் வேலை செய்கிறேன். இதனால் நானே ராஜா, நானே மந்திரி என்றான் ரோனி, சிரித்துக்கொண்டே.

அவன் வாழ்ந்த சூழ்நிலையில் வேறு யாருமாயிருந்தால் நிச்சயம் திசைமாறியிருப்பார்கள். படிப்பில் அவனுக்கிருந்த ஆர்வம்தான் அவனை சரியான பாதைக்குத் திருப்பியிருக்கிறது எனச் சந்தோஷப்பட்டேன். கால மாற்றத்தில் பல்கலைக்கழக அனுமதிக்கான பன்னிரண்டாம் வகுப்புப் பரீட்சை நெருங்கவே அதன் பின், நீண்ட காலம் அவனை நான் சந்திக்கவில்லை.

திடீரென ஒரு நாள் சிறைச்சாலை அதிகாரியிடமிருந்து எனது முகவரிக்கு மின் அஞ்சல் வந்திருந்தது. ரோனி மறியல் கைதியாக சிறையில் இருப்பதாகவும் மிக்க மன அழுத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் அவனே என்னைத் தொடர்பு கொள்ளச் சொன்னதாகவும் குறிப்பிட்ட அந்தச் செய்தி எனக்கு அதிர்ச்சியூட்டியது.

-2-

பதில் தெரியாத பல கேள்விகள் கலவையாக என்னுள் சுழன்றடிக்க, ரோனியை சந்திப்பதற்கு சிறைச் சாலைக்குச் சென்றேன். வழக்கமான பாதுகாப்பு சோதனைகளின் பின்னர் சிறை வார்டன் என்னை ரோனியிடம் அழைத்துச் சென்றார். போகும் வழியில் ரோனிக்கு என்ன நடந்தது? என அவரிடம் கதையோடு கதையாக கேட்டேன்.

கார் விபத்து ஒன்றுக்காக ரோனி தண்டனை பெற்றிருப்பதாகவும் விபத்தில் இறந்த பெண்ணின் சகோதரி, ரோனியைச் சந்திக்க சமீபத்தில் வந்ததாகவும் அதன் பின்னர் அவன் பாரிய மன அழுத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதாகவும் சிறை விதிகளை மீறாத கவனத்துடன் வார்டன் சொன்னார்.

சிறிது நேர காத்திருத்தலின் பின்னர், பார்வையாளர் அறைக்கு கூட்டிவரப்பட்ட ரோனி எதுவும் பேசாது அமைதி காத்தான். பின்னர் மேசையில், நான் பூர்த்தி செய்து வைத்திருந்த அனுமதிப் பத்திரத்தின் பின்புறத்தில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக கோடுகள் வரைந்தவன், சட்டென தான் வரைந்த கோடுகளுக்கு மத்தியில் ஒரு பெண்ணின் முகத்தை வரைய ஆரம்பித்தான். அவன் வரைந்து முடிக்கும்வரை காத்திருந்த நான், என்ன நடந்தது ரோனி? என பேச்சை ஆரம்பித்தேன்.

பரீட்சை முடிந்த பின்னர் வந்த விடுமுறையில், அந்தச் சம்பவம் நடந்தது, என்று ஆரம்பித்தவனால் தொடர்ந்து பேச முடியவில்லை. திடீரென கண்கள் கலங்கி கரை உடைந்து அழுதான். இந்த இடத்தில் ஒரு தண்டனைக் கைதியை தொடுவதோ, அணைத்து ஆறுதல் கூறுவதோ முறையல்ல. இதனால் ரோனிக்குத் தெம்பைத் தரும் வகையில் கனிவுடன் அவன் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். சிறிது நேரத்தில் தன் கண்ணீரைத் துடைத்தபடி கதையைத் தொடர்ந்தான்.

உங்களை அசௌகரியத்துக்கு ஆளாக்கி இருந்தால் மன்னியுங்கள், என்றவன், தன் சட்டைப் பைக்குள் வைத்திருந்த ஒரு பெண்ணின் படத்தை எடுத்து மேசை மேல் வைத்தான். அது சற்று நேரத்துக்கு முன்னர் அவன் வரைந்த ஓவியத்தின் சாயலாக இருந்தது.

இவன் உன் காதலியா? மனம் விட்டுப்பேசு. அப்பொழுதுதான் உன் மனப்பாரம் குறையும், என்றேன் அவனுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டும் விதமாக.

ஆம், மேரி என்னுடன் படித்தவள். நாங்கள் இருவரும் மனதாரக் காதலித்தோம். பரீட்சை முடிந்த பின் இருவரும் மகிழ்ச்சியுடன் சுற்றித் திரிந்தோம். விடுமுறையில் நான் பெட்ரோல் நிலையத்தில் வேலை செய்ய, மேரி 'சுப்பர்மார்க்ட்' ஒன்றில் பணிபுரிந்தாள். நாங்கள் இருவரும் அன்று நண்பர்கள் ஒழுங்கு செய்திருந்த டிஸ்கோ விருந்துக்குப் போகத் தீர்மானித்திருந்தோம், என்றவன் கண்களை மூடி சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தான். தொடர்ச்சியாகப் பேசமுடியாத மனநிலையில் இருக்கிறான் என்பதை விளங்கிக் கொண்ட நான், மேலே சொல்லு என கதையை வளர்த்தேன்.

எதிர்பாராத வகையில் மேரி அன்று சில மணித்தியாலங்கள் மேலதிகமாக வேலை செய்ய வேண்டியிருந்தது. டிஸ்கோவுக்கு பிந்திப் போக விரும்பாத மேரி, விருந்துக்கான ஆடைகளுடன் தனது காரை எடுத்துக்கொண்டு சுப்பர்மார்க்ட்டுக்கு வரச் சொன்னாள். ஆனால் என்னிடமிருந்ததோ 'எல்' லைசென்ஸ்!

இந்த இடத்தில் நிறுத்தி, குற்ற உணர்வுடன் ரோனி என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தான். நான் எதுவும் பேசாது அமைதியாக இருந்தேன். அவனாகவே மீண்டும் தொடர்ந்தான்.

மேரியும் நானும் ஒன்றாகவே ஓட்டுநர் பரீட்சைக்குச் சென்றோம். செய்முறைப் பரீட்சையின் போது, அனுமதிக்கப்பட்ட வேகத்துக்கும் அதிகமாக கார் ஓட்டியதைக் காரணம் காட்டி, மீண்டும் பரீட்சை செய்ய எனக்கு நேரம் ஒதுக்கினார்கள். தன்னிலும் பார்க்க நான் நன்றாகவும் நிதானமாகவும் வண்டி ஓட்டுவதாக மேரி அடிக்கடி சொல்வாள். ஒருவகையில் உண்மையும் அதுதான். அந்தத் தைரியத்தில் மேரியின் காரை எடுத்துக்கொண்டு சுப்பர்மார்க்ட்டுக்கு சென்றேன். நீண்ட நேரம் வேலை செய்து களைத்தால் பதற்றமடைவது மேரியின் சபாவம். அதனால், ஒருவகை அசட்டுத் தைரியத்தில் தொடர்தும் நானே காரை ஓட்டினேன்.

இந்த இடத்தில் ரோனி சடுதியாக நிறுத்தினான். மெளனமாக ஜன்னலுக்கு வெளியே வெகு நேரம் வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். எதைச் சொல்வது எதை விடுவது என்று தெரியாத நிலையில் அவன் தயங்குவதாகத் தோன்றியது. தொடர்ந்து பேசுவதை ஊக்கப்படுத்தும் விதமாக 'உம்' சேர்த்தேன்.

சிறிது தூரம் சென்றிருப்போம். திடீரென உணர்ச்சி வசப்பட்ட மேரி என்னைக் கட்டி அணைத்தாள். தடுமாறிய நான் வீதியருகே இருந்த மின் கம்பத்துடன் மோதினேன்.

கண்களிருந்து தொடர்ந்து வழியும் கண்ணீரை துடைக்கக்கூட சக்தியற்றவனாக, பிரமை பிடித்தவனைப் போல என் முன்னே அமர்ந்திருந்தான் ரோனி.

அவனை எப்படித் தேற்றுவது என்று தெரியாத நிலையில் என்ன நடந்தது என்பதை நீதி மன்றத்தில் சொன்னாயா? எனக் கேட்டேன்.

இல்லை. மேரியின் சில நடவடிக்கைகள் அசாதாரணமானவை. உடல் களைத்திருக்கும் பொழுது, மேரி என் மீது அதீத காதல் கொள்வாள். அப்பொழுது அவளுக்கு ஆணின் ஸ்பரிசம் தேவை. அதை நான் உணர்ந்து, அதற்கேற்ற வகையில் நடந்திருக்க வேண்டும். இதை நீதிமன்றத்தில் சொல்லி, மேரியை கொச்சைப் படுத்த நான் விரும்பவில்லை. விபத்துக்கு நானே காரணமென ஒத்துக் கொண்டேன். மேரியின் மரணம் விபத்தினால் ஏற்பட்டது என்பதை ஏற்றுக் கொண்டு இரண்டு ஆண்டுகள் சிறைத் தண்டனை தந்திருக்கிறார்கள்.

ரோனி இதனைச் சொல்லி முடிக்கவும் பார்வையாளருக்கான எனது நேரம் முடியவும் சரியாக இருந்தது. அப்போது அவன் சார்ந்த கிறிஸ்தவ கோவிலின் மதபோதகர் வெளியே காத்திருப்பதாக சிறை வார்டன் சொன்னார். எனவே மீண்டும் சந்திக்கிறேன் எனச் சொல்லி ரோணியிடமிருந்து விடை பெற்றேன்.

-3-

அன்று இரவு எனக்குத் துக்கம் வரவில்லை. எதிர்பாராமல் நடக்கும் சம்பவங்கள் எப்படி ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கையை புரட்டிப் போட்டுவிடுகிறது என்ற எண்ணம் மனதை அரித்துத் தின்றது. இரண்டு வருடங்கள் சிறைத் தண்டனை பெற்ற ரோனியின் பெயர் நிச்சயம் கிரிமினல் பட்டியலில் இடம்பெறும். அது அவனது எதிர்கால வேலை வாய்ப்பைப் பாதிக்கும். ரோனி செய்த குற்றம் உள் நோக்கமற்றதால் அதைக் காரணம் காட்டி, ரோனியின் பெயரை கிரிமினல் பட்டியலில் இடம் பெறாதிருக்க முயற்சிக்கலாம். இதற்கு அவன் சார்ந்த தேவாலயம் மனுச் செய்வதே நல்லதென வழக்கறிஞர் சொன்னதால் போதகரைச் சந்திக்க மறுநாள் தேவாலயம் சென்றேன். அங்கு அதற்கான மனுப்பத்திரத்தை நிரப்பும்போது போதகர் சொன்ன பல கொசுறுத் தகவல்கள் என்னை வியப்பில் ஆழ்த்தின.

பக்க வாதத்தால் தாக்குண்டு நேர்ஸிங் ஹோமில் படுத்திருக்கும் ரோனியின் தாயால் சிறைக்குச் சென்று அவனைப் பார்க்க முடிவதில்லை. இதனால் மேரியின் பெற்றோர்களே அடிக்கடி சிறைக்குச் சென்று ரோனியைச் சந்திக்கிறார்களாம்.

மேரியின் பெற்றோருக்கு ரோனிமேல் கோபமில்லையா? என, என் மனதை குடைந்த அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டேன்.

மேரியுடன் நட்பாய் இருந்த காலத்தில் அவளது பெற்றோருடன் ரோனி அன்யோன்யமாகப் பழகியவன். மகளை இழந்த வலி அவர்களுக்கு நிச்சயம் இருக்கும். ஆனால் இந்த விபத்துக்கு ரோனி மட்டும் காரணமல்ல என்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியும். மேரியின் மரணச் சடங்குக்கு, அவர்களாகவே ரோனியைச் சிறைச்சாலை அனுமதியுடன் அழைத்து வந்தார்கள். அவர்கள் மன்னிக்கத் தெரிந்தவர்கள் அல்லது வாழ்க்கையைப் புரிந்தவர்கள் என்று வைத்துக்கொள்ளுங்களேன், என்றவர் புதிய தகவலாக மேரியின் தங்கை லீசாதான் இப்பொழுது ரோனியைச் சந்திக்க அடிக்கடி சிறைச்சாலைக்குப் போகிறாள், என்றார்.

இதை அவர்களுக்கு இடையேயான ஆழமான நட்பாக எடுத்துக் கொள்ளலாமா?

நீங்கள் கேட்பதின் அர்த்தம் எனக்குப் புரிகிறது. அதுதான் தற்போதைய பிரச்சனையே! என்றவர், அது பற்றி மேலே பேச விரும்பாது மௌனம் காத்தார்.

ரோனி சிறையில் இருந்த காலத்தில்தான் பன்னிரண்டாம் ஆண்டுப் பரீட்சை மதிப்பெண்கள் வெளிவந்தன. ரோனி அதி உயர் புள்ளிகள் பெற்று சித்தி அடைந்திருந்தான். தண்டனை முடிந்து அவன் வெளியே வந்ததும் சிறப்பு பிரிவின் கீழ், பல்கலைக்க கழக அனுமதிக்கு ஏற்பாடு செய்யலாம். இது பற்றிப் பேசுவதற்காக என்னிடம் வந்த போதகருக்கு, விண்ணப்பிக்கத் தேவையான ரோனியின் சில விபரங்கள் தெரியவில்லை. ரோனியின் தாயாருக்கோ டி.மென்சியா என்னும் மறதி நோய். இதனால் மேரியின் பெற்றோரை எனக்கு அறிமுகம் செய்தார் போதகர். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் மேரியின் பெற்றோர்களான ஜோசெப் மோனிக்கா தம்பதியை முதல் முறையாகச் சந்தித்தேன். இதன் பின்னர் ரோனியின் கல்விக்காக அவர்களைப் பல முறை சந்தித்ததால் அவர்களும் நண்பர்களானார்கள். இருந்தாலும் ரோனியின் விஷயத்தில் நான் தலையிடுவதை, மேரியின் தங்கை லீசா ஏனோ விரும்பவில்லை. என்னை வெறுப்புடன் பார்க்கத் துவங்கினாள். ரோனியின் நலன்களைத் தான் பார்த்துக்

கொள்வதாகவும் அதற்கான உரிமை தனக்கு மட்டும் இருப்பதாகச் சொல்லி என்னுடன் சண்டைபோட்டாள். பின்னர் எதுவும் நடக்காததுபோல என்னிடம் வந்து சர்வ சாதாரணமாக செலவுக்கு, கடன் கேட்க ஆரம்பித்தாள்.

ஒரு பேய்மழையின் பின் இரவில் எங்கள் வீட்டுக் கதவு தட்டப்பட்டது. ஆபிரிக்க, கறுப்பு இன இளைஞனுடன் நிறை போதையில் வெளியே நின்ற லீசா, நூறு டொலர் பணம் என்னிடம் கடன் கேட்டாள். இருவரும் தெப்பமாக நனைந்திருந்தார்கள். இப்படி பல இளைஞர்களுடன் லீசா கூடித் திரிவது எனக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் ஒரு ஆபிரிக்க இளைஞனுடன் இரவில் வந்து கடன் கேட்டது, மனைவிக்குப் பயத்தை ஏற்படுத்தியது. நடந்ததை லீசாவின் தாயிடம் சொல்லி மனைவி குறைப்பட்டிருக்க வேண்டும். அடுத்த நாளே வாடிய முகத்துடன் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்த ஜோசெப், மகளின் நடத்தைக்கு மன்னிப்புக் கேட்டதுடன், அதுவரை அவள் கடனாக வாங்கிய பணம் முழுவதையும் மொத்தமாகத் தந்தபோது அவரின் கைகள் நடுங்கின.

எதிர்பாராத விதமாக, அப்பொழுது ஒரு அலைபேசி அழைப்பு வந்தது. அலைபேசியின் மறுமுனையில் லீசா. எங்கள் வீட்டுக்கு ஜோசெப் வந்ததை எப்படியோ மணந்து பிடித்திருக்கிறாள். இருவரும் கடின தொனியில் நீண்டநேரம் வாக்குவாதப்பட்டார்கள். முடிவில் ஜோசெப் உடல் சோர்ந்து எங்கள் வரவேற்பறைக் கதிரையில் சாய்ந்துவிட்டார்.

மனைவி அப்போது சமையலறையில், ஜோசெப் விரும்பி அருந்தும் பில்டர் காப்பி தயாரித்துக் கொண்டிருந்தாள். அதை எடுத்து வர நான் சமையல் அறைக்குச் சென்று திரும்பிய போது, ஜோசெப் வீதி ஓரமாக நடந்து போவது தெரிந்தது. இந்த நிகழ்வின் பின்னர் அன்று முழுவதும் ஜோசெப்பின் ஞாபகம் என்னுள் தொடர்ச்சியாக அலையடித்துக் கொண்டு நின்றது.

-4-

ரோனியின் மரணச்சடங்கு ஜோசெப் தம்பதிகளின் ஏற்பாட்டில் அவர்களின் செலவிலேயே நடந்தது. இடுகாட்டில் நடந்த சவ அடக்கத்தின் போது லீசாவின் நடவடிக்கைகள் சற்று விசித்திரமாக

இருந்ததன. ரோனியின் உடலை கல்லறைக்குள் வைக்கும்போது கண்ணீர் விட்டு அழுதவள் கண்ணீரைக்கூட துடைக்காமல் சட்டென சிரித்தாள். இந்தக் காட்சி மீண்டும் மீண்டும் மனதில் வட்டமிட்டு, என்னுள் ஏராளமான கேள்விகளை எழுப்பியது.

அந்தச் சம்பவம், மரணச் சடங்கு நடந்த மறுநாள் நடந்தது!

நள்ளிரவில் எங்கள் வீட்டுக் கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டு கதவைத் திறந்தேன். வாசலில் 'நைட்டி' உடையுடன் லீசா நின்றாள்.

தன்னுடன் படுத்திருந்த ரோனி, திடீரென எழுந்து எங்களிடம் வந்து விட்டதாகவும் அவனைத் தன்னுடன் அணுப்பும்படியும் அதிகார தொனியில் கட்டளையிட்டாள். அவளது முகம் அப்போது வீங்கித் தடித்து, பார்ப்பதற்கு அகோரமாக இருந்தது. கண்களில் கொப்பளித்த 'அந்த'வெறி அப்பட்டமாக வெளியே தெரிந்தது. விரல்களால் அங்கங்கே சொறிந்து கொண்டு என் முன்னே ஆபாசமாக நின்ற லீசா, 'ரோனியை வரச்சொல்' என மீண்டும் உரத்த குரலில் கத்தினாள்.

லீசா நின்ற கோலத்தைக் கண்டு, என்னுடைய மனைவி பயந்து விட்டாள்.

'ரோனி இறந்து விட்டானே, அவன் எப்படி இப்போது வருவான்?' என விக்கிவிழுங்கி மனைவி பதில் சொல்லி முடிக்கமுன்னர், மனைவியின் முகத்தில் ஓங்கிக் குத்தினாள் லீசா. மனைவியின் மூக்கு உடைந்து இரத்தம் வழிந்தது. நிலைமை மோசமாகவே நான் போலீஸுக்கு அறிவித்தேன். உடனடியாக போலீஸும் அம்புலன்ஸ்ஸும் வந்துவிட்டார்கள். அம்புலன்ஸில் வந்த 'பரா' மெடிக்கல் உத்தியோகத்தருக்கு லீசாவின் பிரச்சனை புரிந்திருக்க வேண்டும்.

அன்று இரவே லீசா வைத்திய சாலைக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டு, மனநோயாளர் பிரிவில் அனுமதிக்கப்பட்டாள்.

இந்த சம்பவத்தைத் தொடர்ந்து அவளைப்பற்றி அதிர்ச்சியும் ஆச்சரியமும் துயரமுமான பல செய்திகள் உலாவந்தன.

நடந்ததைக் கேள்விப்பட்டு எங்கள் வீட்டுக்கு வந்த போதகர், லீசாவின் அசாதாரண நடத்தைக்குரிய காரணத்தை மிகுந்த

அவதானத்துடன் விளக்கி, லீசா Nymphomania என்னும் நோயால் பாதிக்கப் பட்டிருப்பதாக சொல்லி முடித்தார். இது வியாதியா? அல்லது உடற்தொழில் சிக்கலா? என்ற என்னுடைய மனைவியின் அறிவியல் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல விரும்பாது, எங்களிடமிருந்து விடை பெற்றார் போதகர்.

Nymphomania என்ற சொல் எனக்கு முற்றிலும் புதிது. விபரம் அறிய இணையத்தில் மேய்ந்தபோது, அதுவரை நடந்து முடிந்த சம்பவங்களுக்கான காரணங்கள் ஒவ்வொன்றும், சின்னத்திரை சீரியல் போல விரிந்துகொண்டு போயின.

'Nymphomania என்பது, பெண்களின் உடலில் சுரக்கும் பாலியல் ஹார்மோன்களின் சமநிலையற்ற தன்மையால் ஏற்படும் ஒருவகை 'உடற்தொழில்பாட்டு' சிக்கல். இது ஆண்களுக்கும் வருவதுண்டு. அதை Satyromania எனச் சொல்லப்படும்.

அடங்காத காம உணர்விவினால், பெண்களுக்கு ஏற்படும் பாலுறவு வெறியே, நோயின் முக்கிய அறிகுறியெனச் சொல்லப் படுகிறது. மரபணுக்களின் சீர குலைவால் ஏற்படும் இந்த நோய், பரம்பரை பரம்பரையாக தொடரவும் வாய்ப்புண்டு. இந்த நோயுள்ளவர், ஒருவரில் காமம் கொண்டால் அது நிறைவேறும் வரை அதில் மூர்க்கமாக இருப்பார். மிருகங்களுடன் உறவு வைப்பதும் உயிரற்ற உடலுடன் உறவு கொள்வதும் இதன் வெளிப்பாடே. இதை வியாதி என்பதா? அல்லது ஹார்மோன்களின் குறைபாடு என்பதா? என்பதில் நிறைய கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டு'.

இவையே நான் இணைய நூல்களில் அறிந்து கொண்ட தகவல்கள். இவை அனைத்தும் படிப்படியாக என் பழைய நினைவுகளுடன் ஒன்றாகச் சேர்ந்து புயலடித்து ஓய்ந்து, 'உடல் களைத்தால் மேரிக்கு ஆண் ஸ்பரிசம் தேவை' என, ரோனி முன்னர் சொன்ன செய்தி ஒன்றின் மீது மையம் கொண்டது. மறுகணம், ஏனோ என் மனம் திடீரென குத்துக்கரணமடித்து மேரியின் தங்கை லீசாவின் அண்மைக்கால நடவடிக்கைகள் மீது நிலைகுத்தி நின்றது.

நோயின் தாக்கத்தினால் லீசா அடிக்கடி புதுப்புது ஆடவர்களுடன் காணாமல் போய்விடுவாள். இதனால் பலதடவைகளில் அவள்

கர்ப்பம் தரித்திருக்கிறாள். கர்ப்பமான காலத்தில் அவளது ஹார்மோன்கள் சமநிலைக்கு வந்துவிட அவளது நடவடிக்கைகள் இயல்புக்குத் திரும்பிவிடும். நிலைமையை உணர்ந்து, லீசா கடுவைக் கலைத்துவிடுவாள்.

ரோனி வசீகரமானவன், ஒருமுறை பேசினால் மறுமுறை அவனுடன் பேசச் சொல்லும். இதனால் ரோனிமீது லீசா காதல் கொண்டதில் வியப்பேதுமில்லை. சிறையிலிருந்து ரிஸீசாகி தனியாளாக நிற்ற ரோனியின் நட்பைப்பெற லீசா கடுமையாக முயற்சித்திருக்க வேண்டும். அது நிறைவேறாத நிலையில் அவள் மூர்க்கத்தனமாக நடந்திருக்கலாம். இதனால்தான், விபத்து நடப்பதற்கு முன்னரே ரோனியின் முக்கிய உடல் உறுப்புக்கள் சிதைக்கப்பட்டிருந்ததாக பிரேத பரிசோதயின்போது தெரியவந்ததோ, என்ற ஐயம் என் சிந்தனையில் குறுக்கிட்டது.

மேரியின் மரணத்துக்குக் காரணமாயிருந்த அதே வீதியோர மின் கம்பத்தில் மீண்டும் கார் மோதி, ரோனி மரணமடைந்தது, முன்னரே தீர்மானிக்கப்பட்டதா? அல்லது லீசா கொடுத்த இம்சை காரணமாகவா? என, மாறுபட்ட கோணத்தில் போலீசார் விசாரணையைத் துவங்கினார்கள். ஆனாலும், இன்றுவரை இதற்கான ஆதாரங்கள் எதுவும் அவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை.

மனநோய் முற்றிய நிலையில் லீசா இன்னமும் வைத்திய சாலையில் வாடுகிறாள். இடையிடையே எனக்கும் ரோனிக்கும் எப்போ கலியாணம்? எனவும் கேட்கிறாளாம். இவ்வளவு சிக்கல்களுக்கு மத்தியிலும், ஜேம்ஸ்-மோனிக்கா தம்பதிகள் கிணத்துக்குள் போட்ட கல்லாக வீட்டில் அமுங்கிக் கிடக்கிறார்கள்.

அன்புக்கு இரண்டு பக்கங்கள் உண்டு. ஒன்று அதீத காதல். மற்றது அடங்காத காமம், என மதபோதகர் விளக்கம் சொன்னார்.

ஊர்

ஞானம். பெப்ரவரி 2018.

சாத்திரம் உண்டோடி...?

சுந்தரமூர்த்திக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

உண்மையாகவே அது நடந்து விட்டால் என்னசெய்வது? என்கிற பயம் அவரை வாட்டியது. இந்த அவதியில் நாலு தடவைகளுக்கு மேல், அலுவலகத்தில் இருந்து, மனைவியுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு, அதுபற்றிக் கேட்டுவிட்டார். தொலைபேசியின் மறு முனையில், மனைவி தூடான எண்ணையில் போட்ட கடுகாக வெடித்தாள்.

'நான் சொல்லுறதைக் கேட்டால் ஏன் இந்தப்பாடு? வைச்சுக் கொண்டிருங்கோ. ஊர்ச் சனம் குண்டியாலை சிரிக்கப் போகுது' என்கிற வார்த்தைகளை இணைத்துப் பொரிந்து தள்ளினாள்.

கடைசி இரு முறையும் சுந்தரமூர்த்தியின் குரலைக் கேட்டதுமே, மெளனமே பதிலாகச் சடக்கென தொடர்பைத் துண்டித்து விட்டாள்.

சுந்தரமூர்த்தியின் சிந்தனையில் மனக் கணக்கு ஒன்று ஊர்ந்தது. அங்கீகரிக்கப்பட்ட விதிமுறைகளின் படி, அது நடக்கக் கூடிய சாத்தியமில்லை. ஆனாலும் 'விதிவிலக்குகள்' உண்டல்லவா...?

'என்ன, கொலைக் குற்றமே செய்திருக்கிறன்' என்று சிலசமயம் மனதை ஆறுதல்படுத்தினாலும், அதையும் மீறி பயம் பல வழிகளிலும் அலைக்கழித்தது. எல்லா விதிகளையும் மீறி அது நடந்துவிட்டால், என்னென்ன பரிகாரங்கள் சாத்தியம் என்பது குறித்து மனதில் பட்டியலிடத் துவங்கினார்.

‘நான் கொஞ்சம் கவனமாக நடந்திருக்கலாம். அவசரப்பட்டு விசர் வேலை பாத்திட்டன்’ என அவரது சிந்தனைப்பட்டம் வால் இழந்து, குத்துக்கரணமடித்து மண் கவ்வியது.

‘நடந்தது நடந்து போச்சு. இனி நடக்கப் போறதைப் பாப்பம்’ என்ற நினைப்பில் பரிகாரம் செய்பவர்களின் தொலைபேசி இலக்கங்களையும் முகவரிகளையும் இணையத்தளத்தில் சேகரித்து, கணினியில் இதற்கென ஒருபக்கம் திறந்து பதிந்து கொண்டார். மேலதிக தகவல்களை அவ்வப்போது சேர்த்துக் கொள்வதற்காக தனது கணினி அறிவைப் பயன்படுத்தி, அட்டவணைப் படுத்திக் கொண்டார்.

கை தன்னை அறியாமல் மீண்டும் தொலைபேசி எண்களை அழுத்தியது.

“என்னப்பா” என்று சுந்தரமூர்த்தி துவங்க முன்னரே ரெலிபோன் இணைப்புத் துண்டிக்கப்பட்டது.

‘வரேல்லைப் போல கிடக்கு’ என்ற எண்ணம் மேலோங்க, சுந்தரமூர்த்திக்கு இரத்தக் கொதிப்பு அதிகமாகியது.

‘என்ன சுந்தா பேயறைஞ்ச மாதிரி இருக்கிறாய்? ஏதாவது பிரச்சனையா?’ என ஆங்கிலத்தில் விசாரித்தவாறே அலுவலக கன்டினூக்கு போனான் தோமஸ். அவன் அவருடன் பணிபுரியும் சகா.

சுந்தரமூர்த்தி அவனைத் தொடர்ந்து கன்டினூக்கு போவது வழக்கம். கடந்த இரண்டு நாள்களாக அவருக்கு பசிதூக்கமில்லை. நாலு பிள்ளைகள், வயதான பெற்றோர், வீட்டு மோட்கேஜ் என அவரது குடும்பம் இயந்திர கதியில் இயங்குகிறது. அத்துடன் மனைவி இரண்டு இன்வெஸ்ட்மென்ட் வீடுகளையும் வருமான வரியை குறைக்கலாமென்று, வாங்கி விட்டிருக்கிறாள். ஆஸ்திரேலியாவில் நாலு பிள்ளைகளுக்கும் படிப்புச் செலவு, உடுப்பு, ரியூசன், சங்கீதம், டான்ஸ், விளையாட்டு எனப் பல உபரிச் செலவுகள். கோவிலுக்கு, நாட்டுக்கு என நன்கொடைகள் கொடுப்பதிலும் அவர் முந்தி நின்றார். இல்லாவிட்டால் சமூகத்தில் யாரும் மதிக்கமாட்டார்கள்.

மூத்தது இரண்டும் பெம்பிளைப் பிள்ளையள். அடுத்தடுத்து பிறந்ததுகள். பல்கலைக்கழகத்தில் படிப்பு நடக்கிறது. படிப்பு முடிய, மூன்று வருடத்தில் அதுகளின் கல்யாணச்செலவுகள். மற்றதுகள் கொஞ்சம் இடைவெளிவிட்டு, அவரது ஆஸ்திரேலியப் புலம் பெயர்வுக்குப் பின்னர் பிறந்ததுகள். மூத்தது பெடியன், அடுத்தது பெட்டை. இரண்டும் இப்போது High School. சுந்தரமூர்த்தியின் மனைவிக்கு நல்ல வேலை. அவள் கொண்டு வரும் சம்பளமும், அவர் மிதப்புக்கு ஒரு காரணம் என்பதை அவர் நிதமும் மனசிலே வைத்திருப்பவர்.

இதற்குள் இந்த சிக்கல் வந்து இப்போ சுந்தர மூர்த்தியின் நிம்மதியை காலு கொண்டிருக்கிறது.

கண்டனிலிருந்து தோமஸ் திரும்பி வந்தான்.

'You are not normal' என்று கூறியபடி தன் இருக்கைக்குச் சென்றான். தொலைபேசி இலக்கங்களை அழுத்தித் தொடர்பு பெற்றுச் சிரிக்கத் துவங்கினான்.

'இந்த அறுவான் காதலியோடை ரெலிபோனிலை சல்லாபம் செய்து கொண்டிருக்கிறான். இவங்களைப் போல இருந்திட்டால் பிரச்சனை இல்லை. நேரம் ஒரு பெட்டையெண்டு ஜாலியாய் சுத்தித் திரியலாம். சமயம், சம்பிரதாயம், கலாசாரம் எண்டு இரண்டு தோணியிலை கால் வைச்சுக் கொண்டு நாங்கள் அல்லல்படுகிறம். இங்கு வந்து குடியேறின முதல் சந்ததிக்குத்தான் இந்தப் பிரச்சனை. எங்கடை பிள்ளையள் இதுகளைப் பார்க்கவா போகுதுகள்?

சுந்தரமூர்த்தியின் மனதிலே பலவிதமான சிந்தனைகள் குதியாட்டமிட்டன. ரெலிபோன் மணி அடித்தது. மனைவியாய் இருக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் அதைப் பாய்ந்து எடுத்தார்.

ஏமாற்றம்! மறுமுனையில் சந்திரசேகரம். சிட்னியிலுள்ள சமூக அமைப்புகளில் சுந்தரமூர்த்தியுடன் ஒரு கண்ணைக்கு நின்று காய் நகர்த்துபவன். ஊர்விடுப்பு கதைக்க தனது அலுவலகத்திலிருந்து தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டிருந்தான். பலருக்கும் வம்பளக்க தோதான இடம் அலுவலகம் தான். போதாக்குறைக்கு e-mail, WhatsApp மூலமும் ஒரே முறையில் பலருக்கும் புதினம்

பரப்புதலும் பிரபல்யமாகி விட்டது.

‘சனிக்கிழமை நடந்த கலை நிகழ்ச்சிக்கு கூட்டம் குறைவாம்’ என்றபடி சந்திரசேகரம் கதையைத் துவக்கினான். வேறு நேரமாக இருந்திருந்தால் சுந்தரமூர்த்தியும் வலு சந்தோசமாகக் கதைத்திருப்பார். இவர்களது சம்பாசனையில் ஊரில் உள்ள பல தலைகள் உருண்டிருக்கும். இன்று ஊர்ப்புதினச் சல்லாபத்தில் இறங்கும் ‘மூட்’ சுந்தரமூர்த்திக்கு இருக்கவில்லை.

தனக்கு ஏற்பட்ட சிக்கலுக்கான பரிகாரத்தை சந்திரசேகரிடம் கேட்போமா என்ற யோசனை சட்டென்று தலை தூக்கியது.

‘இவன் ஊர் முழுக்க சொல்லித்திரிவான். இந்த விசயங்களிலை ஆளை நம்பேலாது’ என, அதே வேகத்தில் அவர் அறிவு எச்சரித்தது.

சுந்தரமூர்த்தி சில மாதங்களுக்கு முன்புதான் ஐம்பத்தைந்து வயதைத் தாண்டினார். தலையும் மீசையும் நரைக்கத் துவங்கினாலும் மாதம் இருமுறை கறுப்பு மையடித்து கனகச்சிதமாக இளமைத் தோற்றம் பேணுகிறார்.

ஊரில் தலைமை எஞ்சினியராக இருந்த காலங்களில் பெரியதொரு இலாகாவையே தன் ஆளுமைக்கு கீழ் வைத்திருந்தவர். இளநிலை பொறியியலாளர்கள், தொழில் நுட்ப உத்தியோகத்தர்கள், எழுதுவினைஞர்கள், தொழிலாளர்கள் என்று அனைவரும் ‘சலாம்’ போட்ட தனிக்காட்டு ராஜா. இவர் யாழ்ப்பாணத்துக்கு அரசாங்க ஜீப்பில் வரும் காலங்களில் பல பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகளுக்கு வேலை கேட்டு இவரின் வீட்டு வாசலில் தவமிருப்பார்கள்.

சகல அதிகாரங்களையும் இலங்கையில் அனுபவித்த சுந்தரமூர்த்தி ஆஸ்திரேலியாவுக்கு குடிபெயர்ந்ததும் மாநகர சபையொன்றில் பொறியியலாளராக சேர்ந்து கொண்டார். நிலைமை இங்கு ஊர் மாதிரி இல்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்ள இவருக்கு அதிக நாள்கள் செல்லவில்லை. சகல மரியாதைகளுடன் ஊரில் வலம் வந்த சுந்தரமூர்த்திக்கு ஆஸ்திரேலியாவில் தான் ‘என்ஜினியர்’ என்று அழைக்கப்படாதது மாத்திரமல்ல, சாதாரண ஊழியருக்கும் தனக்கும் கையில் கிடைக்கும் சம்பளத்தில் அதிக வித்தியாசமில்லை என்று உணர்ந்ததும், தன்னை யாரோ அதள பாதாளத்தில் தள்ளிவிட்டது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது.

தொழில் ரீதியாக இவருக்கு ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்துக்கு ஆஸ்திரேலியாவில் உள்ள சமூக அமைப்புகள் வடிகால் அமைத்தன. மாறிமாறிப் பல்வேறு சமூக, சமய, கலாசார அமைப்புகளில் பங்கேற்றுப் பல தடவைகள் தலைமைப் பதவியையும் தனதாக்கிக் கொண்டார். இதன் மூலம் தான் இழந்த அதிகாரமும் பெருமையும் சமூகத்தில் நிலைநாட்டப்படுவதாக திருப்திப்பட்டுக் கொண்டார். அடிக்கடி பொது நிகழ்ச்சிகளில் மங்கல விளக்கேற்றவும், உரையாற்றவும் வாய்ப்புகளை வலிந்து ஏற்படுத்தி பிரமுகராக வலம் வரும் நேரத்தில் அவருக்கு இப்படியொரு வில்லங்கம் வந்திருக்கிறது.

அவருடைய கவலைகளுள், இது விஸ்வரூபம் எடுக்கவே, மணி ஐந்தானதும் கொம்பியூட்டரை மூடிவிட்டு வீட்டுக்குப் போகத் தயாரானார். பணிக்கென மாநகர சபை கொடுத்த கார். பெற்றோல் செலவும் இல்லை. போகும் வழியில் 'எல்லாம் நல்லபடியாக நடக்க வேணும்' என நெஞ்சருக வேண்டிக் கொண்டு, தனது பெயரிலும் மனைவி பெயரிலும் அருச்சனை செய்ய, கோவிலை நோக்கிக் காரைச் செலுத்தினார்.

கோவில் ஐயர் இவரைக் கண்டதும் பாய்ந்து ஓடி வந்து தட்டை வாங்கி இரண்டு மந்திரத்தை அதிகமாகச் சொல்லி சுந்தரமூர்த்தியின் மனதைக் குளிர்விக்க முயன்றார். ஐயருக்குத் தெரியும் அடுத்த முறை கோவில் தலைவராக வர சுந்தரமூர்த்திக்கு அதிக வாய்ப்பு இருப்பது.

இப்போது ஏற்பட்டது போன்ற சிக்கல் சுந்தரமூர்த்திக்கு முன்பும் ஏற்பட்டதுண்டு. சிக்கல் தீர்ந்ததும் 'இனி மிகக் கவனமாக இருக்க வேண்டும்' என சூளுரைத்துக் கொள்வது வழக்கம். ஆனாலும் தக்க தருணங்களிலே இந்த சூளுரை அவரை 'அம்போ' எனக் கை விடுவதும் உண்டு.

இப்படியான சிக்கல் வரும் போதெல்லாம் நிலைமையை அறிந்து கொள்ள சில சங்கேத வார்த்தைகள் (Code words) வைத்திருப்பார். இந்த சங்கேத வார்த்தைகள், பிள்ளைகள் முன்னிலையில் மனைவியிடம் உரையாட அவருக்கு மிகவும் உதவியாக இருந்தன. காரை கராஜுக்குள் நிற்பாட்டி விட்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்ததும், மனைவி குசினிக்குள் தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். அவளுடைய முகம் வாடியிருப்பதாக அவருக்குத் தோன்றியது.

கொண்டு வந்த Brief caseசை கீழே வைக்காமலே 'என்னப்பா சிவப்புக் கொடியா?' என தனது சங்கேத மொழியை, மெதுவாக அவிழ்த்து விட்டார். எள்ளும் கொள்ளும் முகத்தில் வெடிக்க நிமிர்ந்தாள் மனைவி.

'ஊரிலை பெரிய மனிசன். வீட்டிலை குமரன் துள்ளி விளையாடுது. நானும் இது நடக்கவேணும் எண்டுதான் விரும்பிறன். அப்பதான் உங்கடை கொட்டமடங்கும்' என உஷ்ணம் கக்கி வெடித்தாள். சகலவற்றையும் ஆண்டவனிடம் ஒப்புக்கொடுத்து, சுரத்தற்று இயந்திர இயக்கத்தில் அன்றைய இரவு கழிந்தது.

அடுத்தநாள் அலுவலகத்தில் பணியைத் துவங்கியதும் சுந்தர மூர்த்தியை பழைய அச்சங்களும், உளைச்சல்களும் படாதபாடு படுத்தியது. மனைவியுடன் தொடர்பு கொண்டு, வாங்கிக் கட்டிக் கொள்வதை மிகுந்த மனவுறுதியுடன் தவிர்த்துக் கொண்டார்.

மூன்றாம் நாளிரவு அவர் வீட்டிலே கலாசார சங்கத்தின் செய்குழு உறுப்பினர்கள் கூடியிருந்தனர்.

சுந்தரமூர்த்தியே கலாசார சங்கத்தின் நடப்பாண்டுத் தலைவர். கலைவிழா பற்றிய நிகழ்ச்சி நிரல் தயாரிப்பதற்கு அவர்கள் அழைக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

இடையில் ஏற்பட்ட மன உளைச்சலிலே இந்தக் கூட்டம் பற்றி அவர் துப்பரவாக மறந்து போனார். கூட்ட நடவடிக்கைகளிலே சுந்தரமூர்த்தி வழக்கமான பதவி மிடுக்குடன் அன்று நடந்து கொள்ளவில்லை.

'நீங்கள் திட்டமிட்டால் எல்லாம் சரியாகத்தான் இருக்கும்' என்று சகாக்கள் தலைகளிலே பெரிய ஐஸ்கட்டிகளை வைத்து கூட்டத்தினை முடித்து வைத்தார்.

வந்தவர்கள் போன பின் செயற்குழுக் கூட்டம் பற்றி மனைவிக்கு விடும் வழக்கமான 'பீலா' கதைகள் நிகழவில்லை. சாப்பாடு என்று ஏதோ சம்பிரதாயத்துக்குக் கொறித்து விட்டு படுக்கைக்குச் சென்றார்.

தூக்கம் அவரைத் தழுவுவது போலவும்...

கெட்ட கனவுகள் அவரைத் துரத்தின. எப்போதோ அவர் மறந்து போன, கல்லூரி நாள்களில் அவர் துரத்திய பெண்கள் திடீரெனத்

தோன்றி மேனகைகளாக அவரைப் படுத்தினார்கள். பெண்களிடம் அவர் தோற்றுப் போனதாகவும், அவரது பலவீனத்தை ஊர்மக்கள் கூடி நின்று சிரிப்பதாகவும் காட்சிகள் வந்து போயின. அந்த ஊர்வர்கள் முகங்களிலே, கலாசார சங்க செயற்குழு உறுப்பினர்களின் முகங்கள் அவரை கேலி செய்வதும் குசுகுசுப்பதுமாக தெரிந்தன.

குழந்தை ஒன்று அவரை நோக்கித் தவழ்ந்து வருவது மங்கலாகத் தெரிந்தது. உடல் வேர்த்துக் கொட்டுவதான உணர்வு தோன்ற விழித்துக் கொண்டார். மனைவி சுவர்ப் பக்கமாகத் திரும்பிப் படுத்த கோலத்தில் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். சிறுநீர் கழிக்க வேண்டும் போன்றதோர் உணர்வு. எழுந்து உட்கார்ந்தார். கனவுகளில் இருந்து விடுபட்டதான ஒரு நிதானம்.

சுந்தரமூர்த்தி தம்பதிகள் மட்டும் பாவிக்கும் 'மாஸ்டர்' படுக்கை அறையுடன் (Master bed room) இணைந்த பாத்றூமை நோக்கி நடந்தார். நீள்சதுர துண்டுக் காகிதம் ஒன்று கொமொட் (Commode) அருகே கிடந்தது. அதனைப் பார்த்ததும் பொறி தட்டியது. மனைவியின் குளியல் உபகரணங்கள் அடைந்து கிடக்கும் 'சுபேட்டைத்' திறந்தார். ஆம், அவர் ஊகம் சரியே. அந்தப் பொட்டலம் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அவசரமாக பாத்றூம் Bin-ஐ திறந்து பார்த்தார். பாவித்த 'மாதவிடாய் கச்சை' யொன்று பேப்பரில் சுற்றிப் போடப்பட்டிருந்தது.

இவள் ஏன் இப்படி என்னைத் தவிக்க விட்டாள்..?

பாரதியார் பாடல் வரி ஒன்றின் நினைவு அவர் தலையிலே பலமாகக் குட்டியது. குட்டுப்பட்டாலும் தலை தப்பிவிட்ட நிம்மதி.

'விழுக்கதி' என்ற சொல்லின் முழு அர்த்தத்தையும் சுகித்தவராக சுந்தரமூர்த்தி தமது கட்டிலை நோக்கி நடக்கலானார்.

ஞானம், ஆகஸ்ட் 2007.

எதிரியுடன் படுத்தவள்

மேற்குச் சுவர் என்னும் வெயிலிங் வால் (wailing wall)...!

யூதர்கள் வயது வித்தியாசமின்றி அந்தச் சுவரில் தலையை முட்டிப் பிரார்த்திக்கிறார்கள். சிலர் கண்ணீர் விட்டு அழுகிறார்கள். பிள்ளையார் கோவிலில் குட்டிக்கும்பிட்ட பழக்கத்தில் நானும் மூன்று முறை சுவரில் முட்டிப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

மன்னர் தாவீதும், அவரின் மகன் சாலமனும் கட்டிய தேவாலயங்கள், தொடர் படையெடுப்புக்களால் சிதைக்கப்பட, யூதர்களின் கோயிலில் மிஞ்சியது, இந்த ஒற்றைச் சுவர் மட்டுமே. 'நான் உங்களுடன் இருக்கிறேன்' என்று காட்டுவதற்கு கடவுள் விட்டு வைத்திருக்கும் ஒற்றை அடையாளமாக யூதர்கள் இதை நினைக்கிறார்கள். இதனால் வாழ்வில் ஒருமுறையேனும் சுவரைத் தரிசித்து, முட்டிக்கொண்டு அழுவதைப் பெரும் பாக்கியமாகக் கருதுகிறார்கள்.

சுவரிலிருந்து நூறு மீட்டர் தூரத்தில் அங்காடித் தெரு. மேற்குச் சுவரின் புனிதத்தையும் யூத மதத்தின் மகத்துவங்களையும் சொல்லும் நினைவுப் பொருள்கள் அங்குள்ள கடைகளில் கொட்டிக் கிடக்கின்றன.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை!

மேற்குச்சுவரைத் தரிசிக்க பெருவாரியான யூதர்களும் வெளிநாட்டு உல்லாசிகளும் தங்கள் குழந்தைகளுடன் ஜெருசலேமின் பழைய நகரத்துக்கு வந்திருக்கிறார்கள். சுற்றுலா வழிகாட்டிகள் அங்கு

வெவ்வேறு மொழிகளில் ஜெருசலேமின் வரலாற்றை, அவரவர்களின் நம்பிக்கைக்கு ஏற்ற விதத்தில் விளக்கிச் சொல்லுகிறார்கள்.

நூற்று இருபத்தைந்து சதுர கிலோமீட்டர் பரப்பளவு கொண்ட ஜெருசலேம் நகரின் கடுகளவு பகுதியே பழைய நகரம். இதன் பரப்பளவு வெறும் 0.9 சதுர கிலோமீட்டர் மட்டுமே. இங்கு தொன்மமும் புனிதமும் நிறைந்திருக்கிறது. பல கோடி மக்களின் நம்பிக்கைகளை இந்த மண் சுமந்து கொண்டிருக்கிறது. பல தடவைகள் இடிக்கப்பட்டு மீளக் கட்டப்பட்டது. சேதப்படுத்தப்பட்ட நகரத்தின் கற்களும் இடிபாடுகளும் பூமிக்கடியில் தடயங்களாக, ஒவ்வொரு தட்டில் இன்றும் புதைந்து கிடக்கின்றன.

ஜெருசலேம் நகரில் மூன்றில் இரண்டு பகுதியினர் யூதர்கள். மிகுதி பாலஸ்தீனிய இஸ்லாமியர்களும் கிறிஸ்தவர்களும். இந்த மூன்று மதத்தினருக்கும் ஜெருசலேம் புனித தலம். ஆனால், வரலாற்றுக் காலம் முதல் பிரச்சனைக்குரிய இந்த நகரத்தை யூதர்கள் தங்களின் பழமையான தலைநகரம் என முரண்டு பிடிக்கிறார்கள். காரணம் அங்குதான் அவர்களின் மேற்குச்சுவர் இருக்கிறது.

மேற்குச் சுவர் அருகே அரேபிய ஸ்பெஷல் காப்பி விற்கும் கடையிலிருந்து பாலஸ்தீனிய இசை உரத்துக் கேட்கிறது. அதற்கு எதிர்ப்புத் பெரிவித்து, பழமைவாத யூதர் ஒருவர் சண்டை போடுகிறார். அரேபிய இசை அங்கு ஒலிப்பது அபத்தம் என வாதாடுகிறார். மேற்குச் சுவரின் புனிதம் இதனால் கெட்டுவிடும் என முரண்டு பிடிக்கிறார். முடிவில், பாலஸ்தீனியரின் உரத்த தொனி யூதரை அடக்கிவிடுகிறது.

உல்லாசிகள் மத்தியில் ஒரு சிறுவன் 'மினோரா' உருவம் கோத்த வெள்ளிச் சங்கிலிகளை கையில் ஏந்தியபடி அங்குமிங்கும் அலைந்து திரிகிறான். அவனது வியாபாரம் இன்னும் போணியாகவில்லை. அதனால்தான் அவன் முகத்தைத் தொங்கப்போட்டுக் கொண்டு ஒலிவ் மரத்தை நோக்கி நடக்கிறானோ?

பெட்டிக் கடைகளின் ஓரமாக, சடைத்து வளர்ந்து நிற்கும் அந்த ஒலிவ் மரத்தின் கீழ், சிறுவனின் தாய் அவீவா, ஜமக்காளம் ஒன்றை விரித்துக் கடை பரப்பியுள்ளாள். அவளும் ஒரு யூத

பெண்மணிதான். ஆனால் அவளுக்கு அங்கு கடைபோட அனுமதி இல்லை. அத்துமீறி அவள் அங்கு கடைபோடுவதால் அவளைப் போலீஸார் கைது செய்வதும் அபராதம் விதிப்பதும் அடிக்கடி நடக்கும் சங்கதி.

அவீவா ஏன் இப்படி முரண்டு பிடிக்கிறாள்?

ஹோலோகோஸ்ட் காலத்தில் ஜேர்மனியில் வாழ்ந்த யூத பரம்பரையில் பிறந்தவள் அவள். அழகானவள். சியோனிச ஈர்ப்புக் காரணமாக யூத இனத்துக்கும் அரசுக்கும் தன் பங்களிப்பைச் செலுத்த இளவயதில் இஸ்ரேலுக்கு வந்தவள். கால ஓட்டத்தில் குடியரிமை பெற்று ஜெருசலேமில் வாழ்ந்தாலும் இன்றுவரை அவளால் கடினமான இலக்கண விதிகள் கொண்ட ஹீப்ரு மொழியைத் தன்வசப்படுத்த முடியவில்லை.

வெள்ளிச் சங்கிலிகளை விற்க முடியாத சோகத்தில் வாடிக்களைத்து வரும் மகளை அணைத்து அவீவா முகத்தைத் துடைத்து விடுகிறாள். இளவதில் கணவனை இழந்து ஒற்றை ஆளாக மகளை வளர்க்கும் அவளின் வாழ்க்கை சவால்கள் நிறைந்தது. மற்றவர்களால் அறிந்துணர முடியாத அதிர்ச்சியும் துயரமும் கலந்தது.

மேற்குச்சுவரின் அடிவாரத்தில் நின்று அண்ணாந்து பார்த்தால் தங்க மேற்கூரையோடு இருக்கும் மிகப்பழமையான 'அல் அக்ஸா' மசூதி தெரியும். நபிகள் நாயகம் இங்கிருந்தே விண்ணகப் பயணம் சென்று திரும்பியவர். இதனால் மெக்கா, மெதினாபோல, ஜெருசலேம் நகரும் முஸ்லிம்களுக்குப் புனிதமானது. இந்த மசூதியில் ரமலான் நோன்பு மாதத்தில் கூட்டம் அலைமோதும்.

மேற்குச்சுவர் அருகே, உல்லாசிகளுக்காகப் போடப்பட்ட இருக்கையில் அமர்ந்து, ஜேர்மன் தம்பதிகள் சிலுவை கோத்த மணி மாலையை உருட்டி ஜெபம் செய்கிறார்கள். பழைய நகரத்தின் யூத குடியிருப்பை ஊடறுத்து, நெளிந்து வளைந்து செல்லும் குறுகிய பாதையில் நடந்து வந்த சோர்வு அவர்களின் முகத்தில் தெரிகிறது. இவர்களுக்கும் ஜெருசலேம் நகரம் முக்கியமானது. இது இயேசு கிறிஸ்து நடமாடிய மண். இங்கிருந்துதான் அவர் சிலுவையில் அறையப்படுவதற்கு ஊர்வலமாக அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். கல்லறையிலிருந்து அவர் உயிர்த்தெழுந்ததும் இங்குதான். இங்கிருக்கும் 'திருக்கல்லறை' தேவாலயம், இயேசு புதைக்கப்பட்ட

இடத்தில் உருவானது என கிறிஸ்தவர்கள் நம்புகிறார்கள். இதைத் தரிசிப்பதை வாழ்நாள் கனவாக வைத்திருக்கும் கிறிஸ்தவர்கள் கோடிக்கணக்கானவர்கள். இதற்காகவே ஜேர்மன் தம்பதிகளும் ஜெருசலேமிற்கு வந்திருக்கிறார்கள்.

மேற்குச் சுவர் முன்னால் அதீத பழமைவாத யூதர்கள் கூடி நிற்கிறார்கள். அவர்களின் கறுப்பு நிற நீண்ட மேலங்கியும், வட்ட வடிவத் தொப்பியும், நீண்ட தாடியும், தொப்பிக்கு வெளியே கயிறுபோலத் தொங்கும் தலைமுடியும், மற்றைய யூதர்களிடமிருந்து அவர்களை இனம் பிரித்துக் காட்டுகிறது. வழமைபோல அவர்கள் தலையை முன்னும் பின்னும் ஆட்டி, தங்கள் முறைப்படி ரனாஹ் என்றழைக்கப்படும் ஹீப்ரூ பைபிளை வாசித்துப் பிரார்த்தனை செய்கிறார்கள். இவர்களின் ஜெபம் மணிக் கணக்கில் நீளும்.

'அல் அக்ஸா' மசூதியிலிருந்து மாலை நேர தொழுகைக்கான பாங்கு ஒலிக்கிறது. மேற்குச் சுவரில் முட்டிப் பிரார்த்திக்கும் பழமைவாத யூதர்கள் தங்கள் காதை இறுகப் பொத்திக்கொள்ளுகிறார்கள். சிலர் பிரார்த்தனையை நிறுத்தி இஸ்லாமியர்களைத் திட்டுகிறார்கள்.

பிரார்த்தனை தடைப்பட்ட வெறுப்பில் தெருவுக்கு வந்த யூதர் ஒருவர் வெள்ளிச் சங்கிலிகள் விற்கும் சிறுவனை இனம் கண்டுகொண்டார். சிறுவனின் பின்னணி அவருக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். யூதரின் கையில் அவன் அணிந்திருந்த கிப்பாஹ் தொப்பி. யூத அடையாளமான அந்தத் தொப்பியை அவன் அணியக்கூடாது என ஹீப்ரூ மொழியில் திட்டுவது யூதரின் உடல் மொழி மூலம் புரிகிறது.

யூதரின் கத்தலையும் மிரட்டலையும் அவ்வாசட்டை செய்யவில்லை. எதுவும் பேசாது தனது கைப்பையில் இருந்த இன்னுமொரு கிப்பாஹ் தொப்பியை எடுத்து மகனுக்கு அணிவித்து விடுகிறான்.

நீ ஒரு சாத்தான், எதிரியுடன் படுத்தவன் எனச் சொல்லி, கையிலிருந்த யூத பைபிளைத் தொட்டு அவ்வாவைச் சபிக்கிறார். சிறிது நேரம் கழித்து ஜேர்மன் மொழி கலந்து சாபமிடுகிறார். அவருடன் இணைந்து சுவரில் முட்டிப் பிரார்த்தனை செய்த பழமைவாதிகளும் அவ்வாவைச் சுற்றி நின்று திட்டுகிறார்கள்.

இவர்களின் அத்துமீறலும் அடாவடித்தனமும் இஸ்ரேலிய பொலீஸ் அங்கு வரும்வரை தொடரும்.

அனைத்தையும் அருகிலிருந்து அவதானித்த ஜேர்மன் தம்பதிகள், எவாவும் சுல்ஸிம், மெல்ல எழுந்து அவ்வாவின் பாதையோரக் கடைக்கு வந்தார்கள். மினோரா உருவத்தில் அமைந்த நான்கு மெழுகுதிரித் தாங்கிகளை வாங்கியவர்கள், சற்றுத் தாராளமாகவே பணம் கொடுத்தார்கள். யூரோவில் சம்பாதிக்கும் அவர்களுக்கு அது பெரிய தொகையல்ல. ஆனால் அவ்வாவுக்கு? அது மூன்று நாளை வருமானம். தற்போதைய நிலையில் அவளால் அதை மறுக்க முடியாதென்பதுதான் நிஜம்.

ஜேர்மன் தம்பதிகளின் தாராள மனதுக்கு நன்றி சொன்னாள் அவ்வா. பின்னர் எதையோ நினைத்தவள், பத்து வருடங்களுக்கு முன்னரென்றால் நீங்கள் மேலதிகமாகத் தந்த பணத்தை வாங்கியிருக்கமாட்டேன், முகம் கொடுத்துக் கதைத்தும் இருக்கமாட்டேன். ஜேர்மன் இனத்தை வெறுத்த காலம் அது. ஆனால் காலம் எல்லாவற்றையும் புரட்டிப் போட்டுவிட்டது என்றாள். அவ்வாவின் முகம் அப்போது இறுகிச் சிவத்திருந்தது.

எமா எதுவும் பேசாது, மேலே சொல்லு என்னும் பாவனையில் அவளைப் பரிவுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

பேர்ளின் புறநகர்ப் பகுதியில் வசித்த யூதப் பெற்றோருக்குப் பிறந்தவள் நான். ஹிட்லரின் ஆட்சியின் கீழ் யூதர்கள் பட்ட அவலங்களையும் அவஸ்தைகளையும் நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். எனது தந்தை வழிப் பூட்டனாரும் அவரது சகோதரரும் ஹிட்லரின், பொஸ்டம் நாசி வதை முகாமில் சித்திரவதை செய்யப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டவர்கள். இது பற்றி எனது தந்தையார் நிறையவே எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். இதனால் இயல்பாகவே சியோனிசத்தில் எனக்கு ஈடுபாடு ஏற்பட்டது...

உன் நிலைமை எனக்குப் புரிகிறது அவ்வா. இருந்தாலும் சியோனிசத் துக்கு மறுபக்கமும் உண்டல்லவா?

உண்மைதான். ஜேர்மனியில் பிறந்த யூதரான தியோடோர்

ஹெஸில் என்ற பத்திரிக்கையாளரின் சிந்தனையில் 1897ம் ஆண்டில் உருப்பெற்றதே சியோனிசம். அவர் எழுதிய 'புதிதாக கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பழைய நிலம்' என்ற நாவலை நான் வாசித்திருக்கிறேன். அந்த நாவலின் கற்பனையே தற்போது நிஜமாகி 'இஸ்ரேல்' ஆக நிற்கிறது. அதன் உண்மை முகத்தை இங்கு வந்த பின்னர்தான் புரிந்துகொண்டேன் என்ற அவீவா, ஜமுக்காளத்தில் கடைபரப்பிய சாமான்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துத் துடைத்துப் பெட்டிகளில் அடுக்கத் துவங்கினாள்.

யூதர்கள் அனைவரும் சியோனிஸ்ட்கள் அல்ல. அவர்கள் சிறு தொகையினரே, என யூதர்களுக்கு ஆதரவாகத் தன் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லி, அவீவா விட்ட இடத்திலிருந்து உரையாடலைத் தொடரவைத்தார் சுல்ஸ்.

உண்மைதான். ஜேர்மனியில் இருந்து இங்கு வந்த புதில் எனது மண், என் மக்கள் என்ற உணர்வு மேலிட இங்குள்ள வாழ்க்கை முறைக்குள் என்னை முற்று முழுதாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டேன். இங்குள்ள எல்லாமே எனக்கு பிரமிப்பாக இருந்தன. ஆனால் காலப்போக்கில் இஸ்ரேலிய மக்கள் மத்தியில் சியோனிஸ்ட்க்கள் மிக ஆழமாக ஊடுருவி இருப்பதை மெல்லத் தெரிந்து கொண்டேன்.

நிஜமாகவா? என்று ஆச்சரியப்பட்டார் எமா.

ஆம். ஆரிய இனத்தூய்மை பற்றி பேசிய ஹிட்லரின் இனப் பிரிவினைக் கொள்கையின் கீழ் யூதர்கள் ஜேர்மனியில் அடக்குமுறைகளைச் சந்தித்தார்கள். உண்மையில் அது இன்று இஸ்ரேலில் பரவலாக நடைமுறைப் படுத்தப்படுவதுதான் யதார்த்தம், எனச் சொல்லி நிறுத்தியவன், 'அல்அக்ஸா' மசூதியின் தங்கக் கூரையை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கூரையில் சோடிசோடியாக மாடப் புறாக்கள் அமர்ந்திருந்தன. அந்தக் காட்சியில் ஒன்றிய அவீவாவின் மனம், கடந்துபோன தன் காதல் நினைவுகளில் சங்கமமாகி இருக்க வேண்டும்.

சற்று முன்னர் யூத பழமைவாதி ஒருவர் உன்னுடைய மகனின் கிப்பாஹ் தொப்பியை பறித்துச் சென்றாரே, அதற்கான காரணத்தை அறியலாமா? என வார்த்தைகளை அவதானமாக தெரிந்தெடுத்து கொக்கி போட்டார் சுல்ஸ். அவர் ஒரு பத்திரிகையாளர். அவீவாவின்

கதை, நல்லதொரு கட்டுரைக்கான கருவாக அமையக்கூடும் என்ற எதிர்பார்ப்பில் அவளிடம் கதை புடுங்குவதில் கண்ணாயிருந்தார்.

அவ்வா இந்தக் கேள்வியை எதிர்பார்க்கவில்லை என்பது அவளின் முகத்தில் தெரிந்தது. அவளின் உதடுகளில் வறண்ட புன்னகை ஒன்று தோன்றி மறைந்தது. இதை அவதானித்த சுல்ஸ், எனது கேள்வி உன் மனதைப் புண்படுத்தியிருந்தால் விட்டுவிடு. அதற்காக வருந்துகிறேன், என்றார்.

அப்படியெல்லாம் இல்லை ஐயா! இவை எனக்குப் பழக்கப்பட்டவை. இங்குள்ள வாழ்க்கை, இப்படி எனக்கு எத்தனையோ பாடங்களைக் கற்றுக் கொடுத்திருக்கு, எனத் தனக்குத்தானே அனுதாபப்படும் தோரணையில் அனுங்கியவளின் குரல், உடைந்து நடுங்கியது.

சிறிது நேரம் அவ்வா மௌனம் காத்தாள். பின்னர் மெல்லச் சுதாகரித்துக்கொண்டு சுல்லின் கேள்விக்கு விரிவாகவே பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

ஒரு காலத்தில் நாசிச ஜெர்மனியிலும் நிறவெறி தென்னாப்பிரிக்காவிலும் நடைமுறையில் இருந்த இனப்பாகுபாடு, இன்றைய இஸ்ரேலில் தொடர்வது உங்களுக்குத் தெரியுமா? வெளி உலகத்துக்கு மதச் சார்பற்ற நாடாகத் தோன்றும் இஸ்ரேலில், யூதமத அடிப்படைவாதக் குழுக்கள் அரசியல் அதிகாரத்தை மெல்லக் கைப்பற்றி வருகின்றன. இந்த மதவாத சக்திகளின் அண்மைய இலக்கு கலப்புத் திருமணங்கள் எனச் சொல்லி நிறுத்தினாள். அப்போது அவ்வாவின் உதடுகள் ஆத்திரத்தால் துடித்தன.

நிலமையைச் சுமுகமாக்க பாலஸ்தீனியரின் கடைக்குச் சென்று, மூன்று அரேபிய காப்பிகளுடன் திரும்பினார் சுல்ஸ். அவரின் செயலுக்குத் தன் கண்களால் நன்றி செலுத்திய அவ்வா கதையைத் தொடர்ந்தாள்.

நானும் கலப்புத் திருமணம் செய்துகொண்டவள்தான். எனது கணவர் ஒரு பாலஸ்தீனிய இஸ்லாமியர். அவரை நான் பணிபுரிந்த தொண்டு நிறுவனமொன்றில் சந்தித்தேன். பிடித்துக் கொண்டது. திருமணம் செய்துகொண்டோம்.

அது உனக்குப் பெரும் சவாலாக இருந்திருக்குமே?

இருந்தது. இஸ்ரேலில் காலங்காலமாகப் பின்பற்றப்படும் இனப் பாகுபாடு காரணமாக யூத-அரபு கலப்புத் திருமணங்களுக்கான வாய்ப்புக் குறைவு. இஸ்ரேலிய சட்டப்படி, மதச்சார்பற்ற சிவில் திருமணங்களுக்கு இடமில்லை. அனைத்துத் திருமணங்களும் யூத அல்லது இஸ்லாமிய அல்லது கிறிஸ்தவ மத விதிமுறைகளுக்கு உட்பட்டே பதிவு செய்யப்படவேண்டும்.

ஓஹோ...! வேறுவிதமாகச் செய்வதானால்?

இருவேறு மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் பதிவுத் திருமணம் செய்ய விரும்பினால், இஸ்ரேலை விட்டு வெளியேறி, அந்நிய நாடொன்றில் திருமணம் செய்துவிட்டு வரவேண்டும். அந்தத் திருமணம் பின்னர் இஸ்ரேலில் சட்டப்படி அங்கீகரிக்கப்படும். இப்படித்தான் எங்கள் திருமணமும் நடந்தது, ஜேர்மனியில்.

இந்த இடத்தில் அவீவா தன் கதையை நிறுத்தி, கைகளால் முகத்தைப் பொத்தி அழுதாள்.

நல்ல வேளையாக, அப்போது அவீவாவின் ரெலிபோன் சினுங்கியது. மறுமுனையில் அவளது சினேகிதி என அவர்களின் உரையாடலில் தெரிந்தது. கவலையை மறந்து அவீவா சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

இதை ஒரு வாய்ப்பாக எடுத்த சுல்ஸ், தொலைபேசி உரையாடல் முடியும்வரை காத்திருந்து, சமூகம் உங்களை எப்படி நடத்துகிறது? எனக் கேட்டார். யூத சமூகம் மட்டுமல்ல பாலஸ்தீனிய இஸ்லாமியர்களும் அவர்களை ஏற்றுக்கொண்டார்களா? என்ற விபரம் அறிவதே அவரது உண்மையான நோக்கம். அப்பொழுது அவர் செய்தி சேகரிக்கும் கைதேர்ந்த ஒரு பத்திரிகையாளனாகவே மாறியிருந்தார்.

பொதுவாகவே யூத குடியிருப்புகளும் அரபு குடியிருப்புகளும் பாதுகாப்பு வேலியிடப்பட்டு இங்கு பிரித்தே வைக்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டு இனங்களும் கலந்து வாழும் பெரு நகரங்களில் கூட, தனித்தனியான குறிச்சிகள் உள்ளன. இருப்பினும் ஜெருசலேமை அண்டியிருக்கும் அரபு கிராமங்களைச் சேர்ந்த பாலஸ்தீனியர்கள், இஸ்ரேலிய வதிவிட அனுமதி வைத்திருந்தால் ஜெருசலேமின் சில பகுதிகளில் வாடகைக்கு வீடு எடுத்துத் தங்கமுடியும்...

இந்த இடத்தில் அவீவாவைச் சைகையால் இடைமறித்த சுல்ஸ், அரபு இஸ்லாமிய இளைஞர்கள் வேண்டுமென்றே யூத பெண்களை மயக்கி, காதல் வலையில் விழ வைப்பதாகவும், இது யூத இனத்தின் மீதான அவர்களின் போர் முறைகளில் ஒன்று எனவும் பிரச்சாரம் முன்னெடுக்கப்படுகிறதே? எனத் தான் பத்திரிகையில் வாசித்த செய்தியொன்றைக் கேட்டார்.

இதில் ஓரளவு உண்மை இருக்கலாம். ஆனாலும், இஸ்ரேலில் காலங்காலமாக இறுகிய மத, மற்றும் சமூகக் கட்டுப்பாடுகளுடன் வாழும் யூத நங்கைகள் அரபு ஆண்களுடன் தொடர்பு கொள்ளும் சந்தர்ப்பம் வெகு அரிது. ஆனால் கடந்த இருபது ஆண்டுகளுக்குள் இங்கு வந்து குடியேறிய யூதர்கள் மத்தியில் மதக் கட்டுப்பாடுகள் மிகக் குறைவு.

ஓ... ..

மேற்கத்திய கலாசாரத்தில் வளர்ந்து, இஸ்ரேலுக்குப் புலம் பெயர்ந்து வாழும் யூத கன்னிகள், அரபு ஆடவருடன் காதல் கொள்வது தற்போது அதிகரித்து வருவதை மறுக்கமுடியாது. இப்படிக் காதலிப்பவர்கள் பின்னர் கலியாணம் செய்து கொண்டு அரபு கிராமங்களிற்குச் சென்று தங்கிவிடுவதும் உண்மைதான்.

இவர்களுள் பலர், பல்வேறு கலாசாரச் சிக்கல்களுக்குள் மாட்டுப் பட்டு சீரழிந்து போவதாகவும் இதனால்தான் யூதமத அடிப்படை வாதிகள் கலப்புத் திருமணங்களைத் தடுக்கும் நடவடிக்கையில் இறங்கியுள்ளதாகவும் சொல்லப்படுகிறதே? எனக் கேட்டு சம்பாஷணையை வளர்த்தார் சுல்ஸ்.

அதற்காக அவர்கள் கையிலெடுக்கும் வன்முறைகளை அவர்களால் நியாயப்படுத்த முடியுமா? என ஆத்திரப்பட்டாள் அவீவா. அவளது கோபம் அவளைப் பொறுத்தவரை நியாயமானதும் கூட.

என் கணவருடன் நான் நட்பில் இருந்த காலத்தில் பெண்கள் விடுதியில் தங்கியிருந்தேன். அவர் அங்கு என்னைக் காண வரும்போதெல்லாம் விடுதியில் உள்ளவர்களால் அவமானப்படுத்தப்பட்டோம். கடுமையான வார்த்தைகளால் எங்களை வசைபாடினார்கள். இஸ்லாமியரை மணப்பதால் யூத இனம் நீர்த்துப் போய் அழிந்து விடும் என அவர் இல்லாத சமயத்தில்

எனக்குப் போதித்தார்கள்.

அப்போது திருக்கல்லறைத் தேவாலயத்தின் மணி ஒலித்தது. அது அந்த மாதத்தின் புனித பிரார்த்தனைக்கான அழைப்பு.

எமா ஜெப மாலையை உருட்டிப் பிரார்த்தனை செய்தார்.

ஆனால் கல்ஸ்?

அவருக்குத் தான் எழுதப்போகும் கட்டுரைக்கு ஒரு முடிவு தேவை என்ற அவசரம். அதனால், உன்னுடைய கணவர் எங்கே இருக்கிறார்? என, நீண்ட நேரம் தன் மனதில் பொத்தி வைத்திருந்த கேள்வியைத் தொடர்ந்தும் அடக்க முடியாது கேட்டார்.

மதத்தின் பெயரால் இந்த சமூகம் எமக்குத் தந்த சிக்கல்கள் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. யூதர்களின் உணவகங்களில் எமக்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. இரவு நேரங்களில் வீதியில் எனது கணவர் பல தடவைகள் தாக்கப்பட்டார்.

நான் கருவைச் சுமந்த காலம் அது.

ஒருநாள் இஸ்ரேல் பாலஸ்தீன எல்லையில், எனது கணவர் இனந் தெரியாதவர்களால் படுகொலை செய்யப்பட்டு எல்லைத் தூணில் கட்டப்பட்டிருந்தார். இதைச் சொல்லும்போது அவ்வாவின் முகத்தில் ஆத்திரமும் அதனால் விளைந்த கோபங்களும் மாறிமாறிச் சுழன்றடித்தன.

நீ ஜேர்மனிக்கு வந்து நிம்மதியாக வாழலாமல்லவா? என தயங்கித் தயங்கி ஆலோசனை சொன்னார் எமா.

நான் ஏன் வரவேண்டும்? இஸ்ரேல் என் நாடு. நான் மட்டுமல்ல என் மகனும் யூதன்தான். யூதராகப் பதிவு செய்வதற்கு ஒரு குழந்தை யூதத் தாயின் வயிற்றில் கருவாகி இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் விதி. உலகமெங்கும் சிதறி வாழும் யூதர்கள், மீண்டும் இங்கு குடியேறி வாழ்வதற்கான அடிப்படைச் சட்டமும் இதுதான். பின் எதற்காக இவர்கள் என் மகனை ஏற்க மறுக்கிறார்கள்? பாலஸ்தீனியருக்கு பிறந்தவன் என்ற காரணத்தாலா? அல்லது எதிரியின் மகன் என்பதால் நிராகரிக்கப்படுகிறானா? ஹிட்லரின்

ஹோலோகோஸ்ட் இன அழிப்பின் கீழ் வதைபட்ட யூத இனம், ஜேர்மனியில் நாசி அரசின் இனச் சுத்திகரிப்புக்கு இலக்கான சமூகம், இன்று சியோனிச இனத்தூய்மைக் கொள்கையைத் தன் கையில் எடுத்திருப்பது எந்தவகையில் நியாயம்? என அவள் கேள்விகளை அடுக்கியபோது, எங்கோ ஒரு கூடுமறந்த பறவை கிறீச் எனச் சத்தம் எழுப்பியது.

❧

ஞானம், பெப்ரவரி 2019.

கையது கொண்டு மெய்யது பொத்தி

அந்தச் சிறுவன் எந்தவித சலனமுமின்றி நின்றான். பதினைந்து வயதுக்கு மேல் இருக்காது. கைகள் குருதியால் நனைந்திருந்தன. அவனருகில் நடுங்கியபடி அவள். பத்து வயது மதிக்கலாம். வயசுக்கு மீறிய வளர்ச்சி அவள் உடலில் தெரிந்தது. வயிற்றிலும் மார்பிலும் கசிந்த இரத்தம், கிழிந்து தொங்கிய அவளது சட்டையூடாக வடிந்து கொண்டிருந்தது. அந்த அதிகாலை வேளையிலும், சிரிய அகதிகளும் லெபனானியர்களும் சிறுவர்களைச் சுற்றி நின்று வேடிக்கை பார்த்தார்கள். பொலீஸ்காரன் ஒருவன் அலைபேசியில் தகவல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

லெபனான் தலைநகர் பெய்ரூத்திலுள்ள அமெரிக்க பல்கலைக் கழகத்துக்கு முன்னே, மத்தியதரைக் கடற்கரையோரம், காலையிருந்து மாலைவரை அகதிச் சிறுவர்கள் றோசாப் பூ விற்பார்கள். இவர்களுக்கு நிரந்தர இருப்பிடமோ முகவரியோ இல்லை. சிவப்பு றோசாக்கள் காதலின் சின்னமாகையால், மாலை வேளைகளிலும் விடுமுறை நாள்களிலும் அவை அமோகமாக விற்பனையாகும். பெரும்பாலான அகதிச் சிறுவர்கள் பூ விற்பதுடன் மட்டும் நின்றுவிடுவதில்லை. பிச்சை எடுப்பார்கள், அசந்தவர்களிடம் 'பிக்பொக்கற்' அடிப்பார்கள். பெய்ரூத் நகர பொலீசாருக்குப் பாரிய தலையிடியாக இருக்கும் இவர்கள், குற்றம் செய்து பிடிபட்டால் நேரடியாக சிறுவர்கள் தடுப்பு முகாமுக்கு அனுப்பப் படுவார்கள்.

இந்தக் கதையின் நாயகர்களும் அகதிச் சிறுவர்களே. இவர்கள் மேட்டுக் குடிச் சூழலில் வளர்ந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும். அரபு மொழியுடன் சரளமாக ஆங்கிலமும் பேசினார்கள். வேலை முடிந்து செந்தில்நாதன் கடற்கரை ஓரமாயுள்ள பரிஸ் வீதியால்

நடந்து வரும்போது, இச் சிறுவர்கள் தினமும் பூ வாங்கும்படி கேட்பார்கள். பரிதாபத்தின் காரணமாக பலமுறை அவர்களிடம் ரோசா மொட்டுக்கள் வாங்கியிருக்கிறார். ஆனால் அவற்றைக் கொடுப்பதற்கு பெய்ருத்தில் அவருக்கு யாருமில்லை. அவருடைய மனைவி சிட்னியில் இருந்தாள். இதனால் ஒரு முறை பூ வாங்காமலே சிறுவனுக்குப் பணம் கொடுத்தார். பணத்தை அவன் வாங்க மறுத்த பண்பும் அதற்கு அவன் சொன்ன காரணமும் அவருக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. இந்த சம்பவத்துக்குப் பிறகு அவர்களைக் காணும் போதெல்லாம் நலம் விசாரித்து செந்தில்நாதன் அவர்களுடன் பேசுவதுண்டு. இப்படியானதொரு சந்தர்ப்பத்திலேதான், தனது பெயர் அலி எனவும் தங்கையின் பெயர் பாத்திமா எனவும் சிறுவன் தங்களை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான்.

சிரிய சனத்தொகையில் அரைவாசிக்கு மேற்பட்ட மக்கள் அகதிகளாக லெபனான், துருக்கி, ஈராக், ஜோர்தான் ஆகிய நாடுகளில் தஞ்சமடைந்தார்கள். இவற்றுள் லெபனானே மிகச் சிறிய நாடு. 10,452 சதுர கிலோ மீட்டர்கள் மாத்திரம் கொண்டது. இந்நிலையில், 2015ம் ஆண்டு லெபனானில் தஞ்சம் அடைந்த சிரிய அகதிகளின் எண்ணிக்கையே 1.5 மில்லியனைக் கடந்திருந்தது. லெபனானின் 'பெக்கா' பள்ளத்தாக்கில் இவர்களுக்காக பாரிய பல முகாம்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இப்பகுதியில் கடும் குளிரும், பனியும் நிலவ்வதால் அதைச் சமாளிக்க முடியாது, அகதிகளில் பலர் இடம்பெயர்ந்து தலைநகர் பெய்ருத்துக்கு வந்தனர். பெய்ருத்தில் இவர்களுக்கு அகதி முகாம்கள் இல்லை. இதனால் பலர் பிச்சை எடுத்தார்கள். பெண்களில் சிலர் சோரம் போனார்கள். நிர்க்கதியான சில பெண்கள் கற்பழிக்கப் பட்டார்கள். மொத்தத்தில் இவர்கள் ஐ.நா சபை பட்டியலில் தொலைந்து போனவர்களாகப் பதியப்பட்டார்கள்.

சிரியாவின் இரண்டாவது பெரிய நகரமான அலப்போ மிகவும் புராதனமான நகரம். யுத்தத்துக்கு முன்னர் அலப்போவை தரிசிப்பதற்காகவே உல்லாசிகள் சிரியாவுக்கு படையெடுப்பார்கள். பல வருடங்களாக சிரியாவில் தொடரும் கொடிய யுத்தத்தினால் தற்போது அது பாதிக்கப்பட்டு உலகின் கைவிடப்பட்ட நகரங்களில் ஒன்றாக மாறியிருக்கிறது.

அலப்போவிலுள்ள அமெரிக்க பாடசாலை ஒன்றில் இவர்களது தந்தை நீண்டகாலம் அதிபராகப் பணியாற்றியதாக அலி சொன்னான். அங்குதான் இவர்களும் கல்வி கற்றார்களாம். தந்தை இறந்த பின்னர் தாயுடன் 'அன்ரி லெபனான்' (Anti-Lebanon mountain) மலையைத் தாண்டி, லெபனானுக்கு நடந்து வந்ததாகச் சொன்னான்.

பரிஸ் வீதியருகே, கடற்கரை ஓரமாகவுள்ள ஒரு பொதுக் கழிப்பிடத்தில் குளிப்பதற்கும் வசதியுண்டு. பெய்றூத் மாநகர சபை அதை ஓரளவுக்கு சுத்தமாக வைத்திருந்தது. அதிகாலை வேளையில் ஒரு தோல் பையுடன் வரும் அலியும் தங்கையும் அங்கு காலைக் கடன்களை முடித்தபின் பூ விற்கத் துவங்குவார்கள். அலி பேசிய இலக்கண சுத்தமான ஆங்கிலம் செந்தில்நாதனின் நட்பை மேலும் நெருக்கமாக்க, மாலையில் வேலை முடிந்து அவர் வரும் போது வாசித்து முடித்த ஆங்கில சஞ்சிகைகளை, அலி கேட்டு வாங்குவான். மறுநாள் தான் வாசித்த கட்டுரைகள் பற்றி அலி ஆக்கபூர்வமான கருத்துக்களை செந்தில்நாதனுடன் பகிர்ந்து கொள்வான். அவனிடம் வயதுக்கு மீறிய விவேகமும் அறிவும் இருந்தன. 'இப்படியானதொரு புத்திசாலிச் சிறுவனது எதிர்காலம் என்னவாகும்...?' என செந்தில்நாதன் பல முறை கவலைப்பட்டதுண்டு. இதனால் அவர்கள் மீது இயற்கையான பரிவு ஏற்பட, அவர்களை லெபனீஸ் 'ஹெபாப்' (Kebab) சாப்பாட்டுக் கடைக்கு அழைத்துச் சென்றார். அன்றைய தினம் தாயாரின் ஆண்டுத் திதி என்பதால் இரண்டு சோடி உடுப்புக்களும் அவர்களுக்கு வாங்கியிருந்தார். அவர்களுக்கு மிகுந்த சந்தோசம். 'ஹெபாப்' சாப்பிடும் போது பலமுறை அவருக்கு நன்றி சொன்னார்கள். கதையோடு கதையாக 'பெக்கா' பள்ளத் தாக்கிலுள்ள அகதி முகாம் வாழ்க்கை பற்றி செந்தில்நாதன் கேட்டார். அலி 'ஹெபாப்' சாப்பிடுவதை நிறுத்தி தரையைப் பார்த்தவாறு அமர்ந்திருந்தான். பாத்திமாவின் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தோடியது. 'அந்தப் பிஞ்சுகளின் மனசைக் காயப்படுத்தி விட்டேனோ...?' என செந்தில்நாதன் தவித்தபோது, அலி தன்னுடைய அழகையைக் கட்டுப்படுத்தி பெரிய மனுஷத் தோரணையில் பேசத் துவங்கினான்.

'சேர், சிரிய அரசுக்கும் பல்வேறு இஸ்லாமிய கிளர்ச்சிக் குழுக்களுக்கும் இடையில் சண்டை நடைபெறுவதாக வெளியே

சொல்லப்பட்டாலும், எனது அறிவுக்கு எட்டியவரை இது ஷியா பிரிவைச் சார்ந்த சிரிய அரசுக்கும் சுனி பிரிவினரான கிளர்ச்சிக் குழுக்களுக்கும் இடையில் நடைபெறும் யுத்தமே...' என்றவன் திடீரென வயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு எழுந்து, அவசரமாக ரொயிலெற்றை நோக்கி நடந்தான்.

வெளியே, 'பிசபிசு'வென மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. இடையிடையே வெய்யிலும் தூறலும் இணைந்த அர்த்தநாதீஸ்வர கோலம். மத்திய தரைக் கடலிலே வானவில் வர்ணங்கள். இப்படியானதொரு மழை நேரத்தின்போதே, செந்தில்நாதன் பஸ்தரிப்பு நிலையமொன்றில், முதல் முறையாக அலியைச் சந்தித்தார். அவன் தங்கள் நாட்டின் போர் நிலவரம் பற்றி நண்பர்களுடன் பேசிக்கொண்டு நின்றான். அவர்களின் உரையாடல் சற்று அதிகப்பிரசங்கித் தனமாக இருந்தது. ஆனால், கால ஓட்டத்தில் அவர் சந்தித்த சிரிய அகதிகள் அனைவருமே, வயது வித்தியாசமின்றி தமது நாட்டின் அரசியல் பின்னணியை ஆதியோடந்தமாகத் தெரிந்து வைத்திருப்பதை செந்தில்நாதன் அவனித்தார்.

வயிற்றின் அலைக்கழிப்பிலிருந்து மீண்ட அலி, தான் விட்ட இடத்திலிருந்து கதையைத் தொடர்ந்தான்.

'சேர், நீங்கள் 'சாவை' நேரடியாகப் பார்த்தீர்களோ தெரியாது. ஆனால் நான், கொடூரமாக பலர் கொல்லப் படுவதை நேரில் கண்டிருக்கிறேன். விடுதலையின் பெயரில், அப்பா மதசாயம் பூசப்பட்டு எங்கள் முன்னிலையில் துள்ளத்துடிக்க கொல்லப்பட்டார். அன்றிரவே அலப்போவை விட்டுப் புறப்பட்ட நாங்கள், இருபத்தொரு நாள் கள் மலையைத் தாண்டி நடந்து, லெபனானிலுள்ள பெக்கா முகாமுக்கு வந்தோம்...'

அலி உணர்ச்சி வசப்பட்டதால் அவனது உதடுகள் நடுங்கின. அவனைச் சற்று சாந்தப்படுத்தும் நோக்கில், 'இந்து மதத்திலும் சைவம், வைஸ்னவம் என்ற பிரிவுகள் உண்டு. சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு இவர்களுக்கிடையேயும் சண்டைகள் நடந்ததுண்டு. ஆனால் அந்த விரோதம் படிப்படியாக மறைந்து போயிற்று' என்றார் செந்தில்நாதன்.

‘சேர், பிரச்சனை அதுவல்ல. சிரியாவில் இஸ்லாமியர்கள், கிறிஸ்தவர்கள் மற்றும் ட்ரூஸு(Druze) மதத்தவர்கள் அனைவரும் அன்றாட வாழ்க்கையில் ஒற்றுமையாகவே வாழ்ந்தோம். இதேபோல பெக்கா பள்ளத்தாக்கிலுள்ள அகதி முகாமிலும் எல்லா மதத்தவர்களும் இருந்தார்கள்...’ என்றவன் மேலும் தொடர முடியாமல் விக்கிவிக்கி அழுதான்.

‘அலி, விட்டுவிடு. வேறு விஷயங்கள் பற்றிப் பேசுவோம்’ என்றவாறு எழுந்து சென்று அவர்கள் இருவருக்கும் செந்தில்நாதன் ஐஸ்கிரீம் வாங்கி வந்தார்.

‘எனது மனக் குமுறல்களை வெளியில் கொட்டுவதற்கு எனக்கு வேறு சந்தர்ப்பம் கிடைக்காது, என்னைச் சொல்ல விடுங்கள். என்னுடைய தாயார் சமூக சேவகியாக சிரிய அரசில் பணியாற்றியவர். தனது சோகங்களுக்கு வடிகாலாக, அகதி முகாமிலும் அவர் சேவை செய்யத் துவங்கினார். இதனால் உணவுப் பங்கீடு செய்வதற்கு உதவுமாறு முகாம் அதிகாரி கேட்டுக் கொண்டார். இது பெக்கா பள்ளத்தாக்கில் இயங்கும் சிரிய கிளர்ச்சிக் குழுவுவொன்றுக்கு ஏனோ பிடிக்கவில்லை...’

இந்த இடத்தில் அலி தனது முகத்தை அழுத்தித் துடைத்தபடி அமைதியாக இருந்தான். பின்னர் தங்கை பாத்திமாவை உணவுச் சாலையில் சிறுவர்கள் விளையாடுவதற்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடத்துக்கு அனுப்பிய பின் கதையைத் தொடர்ந்தான்.

‘ஒரு நாள் முகத்தை மூடிய கிளர்ச்சிக் குழுவினர் துப்பாக்கிகள் சகிதம் எங்கள் கூடாரத்துக்கு வந்தார்கள். பயம் காரணமாக ஏனைய அகதிகள் தங்கள் கூடாரங்களுக்குள்ளே அடங்கிக் கிடந்தார்கள். வந்தவர்களுள் இருவர், துப்பாக்கிகளை எங்கள் தலைகளில் குறி வைக்க, எங்கள் முன்னிலையிலேயே தாயாருடன் மாறிமாறி அவர்கள் வல்லுறவு கொண்டார்கள். இறுதியில் நெற்றிப்பொட்டில் சுட்டு நிர்வாணமான அவரது உடலை கூடாரத்துக்கு வெளியில் வீதியோரம் எறிந்து விட்டு சென்றார்கள்.

இதைச் சொல்லும் போது அவனுடைய முகம் இறுகிக் கறுத்திருந்தது. அலி மனம் விட்டு அழாதது செந்தில்நாதனுக்கு

பயமாகவும் இருந்தது. எந்தவித சலனமுமின்றி அவன் வீதியை வெறித்துப் பார்த்தபடி இருந்தான்.

அன்றைய சந்திப்பின் பின்னர் செந்தில்நாதன் சிறுவர்களைக் காணவில்லை. இன்று, இரத்தச் சகதியின் மத்தியிலே அவர்களைக் கண்டதும் விறைத்துப் போனார். சுற்றி நின்றவர்கள் அரபு மொழியில் குசுகுசுத்தார்கள். அங்கு நடந்ததை செந்தில்நாதன் மெல்லப் புரிந்து கொண்டார்.

பூக்கடையின் ஓரமாகவுள்ள ஓடையிலே அலி தன்னுடைய தங்கையுடன் இரவில் தூங்குவான். பாத்திமாவின் பூரிப்பான உடல் அங்குள்ள ஒருவனின் கண்களை உறுத்தவே சமயம் பார்த்துக் காத்திருந்தவன், அலி காலைக் கடன் கழிக்கச் சென்ற நேரம், பாத்திமாவை கெடுக்க முயற்சித்திருக்கிறான். அலறல் சத்தம் கேட்டு ஓடிவந்த அலியால், அவனை விலக்க முடியவில்லை. பார்த்திமாவின் சட்டையைக் கிழித்து, பிடியை அவன் மேலும் இறுக்கவே, தண்ணீர் கொண்டு வந்த கண்ணாடிப் போத்தலை உடைத்து அவனுடைய கழுத்தில் பலமுறை குத்தியிருக்கிறான். கழுத்திலுள்ள நாடி நரம்புகள் அறுந்து குருதி பெருகிய நிலையில் ஓட நினைத்த காழுகன் பூக்கடையின் முன்னால், வீதியோரமாக சாய்ந்தான்.

அங்கு நின்ற பொலீஸ்காரன் கொடுத்த தகவல் அறிந்து, பொலீஸ் வண்டி வரும் சைரன் ஒலி வெகு தூரத்தில் கேட்டது. பொலீஸ் வண்டியை சம்பவ இடத்துக்கு அழைத்துவர பொலீஸ்காரன் பிரதான வீதிக்குச் சென்றான். பொலீசில் அகப்பட்டால் சிறுவர்களது வாழ்க்கை முற்றிலும் சீரழிந்துவிடும். வெளிநாட்டிலிருந்து வந்து தொழில் புரியும் செந்தில்நாதன் இதில் தலையிடுவது நிலமையை மேலும் சிக்கலாக்கும் என்பதை அவர் அறிவார். இவர்களை எப்படிக் காப்பாற்றலாம் என்ற பதகளிப்பில் அவர் தவித்தபோதே, அது நடந்தது.

எங்கிருந்தோ ஒரு இஸ்லாமியப் பெரியவர் ஒரு வாளி நிறைய தண்ணீருடன் வந்து, சிறுவர்களின் தோல்பை இருந்த ஓடைக்குள் அவர்களை அழைத்துச் சென்றார். துரித கதியில் அவர்களைச் சுத்தப்படுத்தி உடையை மாற்றி 'இங்கிருந்து தப்பி ஓடிவிடுங்கள்' எனக் கலைத்து விட்டார்.

அந்த அதிகாலை வேளையிலும் சுற்றி நின்று வேடிக்கை பார்த்தவர்கள், அங்கு சுவராஸியம் குறையவே மெல்லக் கலைந்து போனார்கள். பொலீசாரின் கைகளில் சிக்கி, சிறுவர்களின் வாழ்க்கை சீரழியாமல் காப்பாற்றிய இஸ்லாமியப் பெரியவரும், கலைந்து சென்ற கூட்டத்துடன் சங்கமித்தார். லெபனானிலுள்ள அகதிகள் சமுத்திரத்தில், சிறுவர்களை இனிமேல் பிடிக்க முடியாதென்பது செந்தில்நாதனுக்கு சற்று ஆறுதல் தந்தது. பெரியவர் சென்ற திசையை நோக்கி 'சலாம்' வைத்த செந்தில்நாதன், கனத்த மனசுடன் வேலைக்குச் சென்றார்.

தெருவில் கிடந்த காழுகன் சடலத்தினருகே, தெரு நாயொன்று குந்தி இருந்தது!

ஊர்

'முகரம்', கனடா, ஜூன் 2016.

சாது மிரண்டால்...!

கிராமசேவகர் மாமா, பேர்த் சேட்டிபிக்கற் வந்திட்டிடுதோ? எனக்கேட்டு, வழமை போல எனது அலுவலகத்துக்கு வந்திருந்தான் நாராயணன்.

நடந்து வந்த களைப்பினால் அவனுக்கு மூச்சு வாங்கியது. பிறப்பிலேயே நாராயணனுக்கு கால் ஊனம். இருந்தாலும் நல்ல மாற்றுத் திறனாளி. கண் பார்த்ததை, அவனது கை செய்யும். தோட்டத்தில் நீர் இறைக்கும் இயந்திரங்கள், பழுதா? கூப்பிடு நாராயணனை, என்னுமளவுக்கு ஊரிலே அவன் பிரசித்தம். அவனுக்கு ஆதரவாய் வாழ்ந்த பாட்டிக் கிழவியும் இறந்துவிட, மெசின் திருத்தப் போகுமிடத்தில் சாப்பாடுவான். இல்லையேல், இருக்கவே இருக்கிறது கதிரேசு கடை ரொட்டியும், வாழைப் பழமும், தேத்தண்ணியும்.

‘கார்த்திகை மாசத்தோடை உங்களுக்கு ‘பென்சன்’ என்று கேள்வி, அதுக்கு முதல் ‘பேர்த் சேட்டிபிக்கற்ரை’ எடுத்துத் தாங்கோ’ என மீண்டும் நச்சரித்தான், நாராயணன்.

விவசாய சங்கத்தில், மாற்றுத் திறனாளிகள் திட்டத்தின் கீழ், மெக்கானிக் வேலை காலியாயுள்ளதாம். அதற்கு மனுச்செய்ய, அவனுக்கு இப்பொழுது பிறப்புச் சான்றிதழ் தேவைப்படுகிறது. எனக்கும் அதை எடுத்துக் கொடுக்க ஆசைதான். ஆனால், அவன் பிறந்தபோது, பிறப்பை யாரும் பதிவு செய்யாததால், சட்டப்படி நாராயணன் என்னும் நபர், பிறக்கவில்லை. இதுதான் சிக்கல்.

லுங்கியைத் தூக்கிப் பிடித்தபடி, பக்கவாட்டில் உடம்பை சரித்து, விந்தி விந்தி, வீதி ஓரமாக நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தான்

நாராயணன். மேலும் கீழும் மூச்சு வாங்க, நெஞ்சைத் தடவியபடி அவன் நடந்து சென்ற காட்சி, என்னுள் ஏராளமான நினைவுக் கண்ணிகளை, கலைத்துப் போட்டன.

நாராயணனின் தாய் அமிர்தவல்லிதான் அப்போது எங்கள் கிராமத்தின் அழகு சந்தரி. அவளை மையமாக வைத்து, ஊரிலே கிசுகிசுக்கள் தாராளமாக வலம் வந்தன. இதனால், பேசிவந்த கலியாணங்கள் ஒன்றும் பொருந்தி வராததால், பல இழுபறிகளுக்கு மத்தியில் பேரம்பலம் தாலி கட்டினான். பேரம்பலம் அதிகம் பேசமாட்டான். குட்டையாக, குண்டாக, தார் பீப்பா சைசில் இருப்பான். சின்ன வயது முதல் என்னுடன் ஒன்றாகப் படித்தவன். ஓணானைக் கண்டால் சும்மா விடமாட்டான். ஒரு கல்லெறியில் அதன் கதையை முடித்துவிடுவான். நான் கிராம சேவகர் சேவையில் சேர, பேரம்பலம் கொழும்பில், சௌக்கிய இலாகாவில், சேர்ந்தான். கலியாணத்தின் பின்னர், சாப்பாட்டுச் செலவுபோக மிகுதிச் சம்பளத்தை, பொத்திப் பிடித்தபடி மனைவிக்கு அனுப்பிவிடுவான். ஆனாலும் அமிர்தவல்லி, பேரம்பலத்துடன் சந்தோசமாக இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. வீட்டு வேலைக்காரன் போலவே நடத்தினான். இடையிடையே கை நீட்டி அடிக்கவும் செய்தான். மொத்தத்தில், பேரம்பலத்தை அவள் தன்னுடைய புருஷனாகவே நினைத்ததில்லை.

யாழ்ப்பாணத்தில், விடுதலைப் போராட்டம் ஆரம்பித்த காலமது. மூலைக்கு மூலை பல போராட்டக் குழுக்கள் தானகவே முளைத்தன. தடி எடுத்தவன் எல்லாம் தண்டல்காரன் ஆனான். இப்படியானதொரு போராட்டக் குழுவுக்கு, பிராந்தியத் தலைவனாக இருந்தவன், எங்கள் ஊர் மலர்வண்ணன். உயரமான, இறுக்கமான உடம்பு. ஊரிலே ஊதாரியாகச் சுற்றித் திரிந்தவன், இறுதியிலே போராட்டக் குழுவுடன் இணைந்து அதிகாரம் செய்துகொண்டு திரிந்தான். இடுப்பிலே பிஸ்ரல் துப்பாக்கி செருவிக்கொண்டு திரிவதாகவும், அமிர்தவல்லி வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்து போவதாகவும் பேசிக் கொண்டார்கள். காலப் போக்கில் அமிர்தவல்லியின் தொடுப்பை, பேரம்பலம் அறிந்திருக்க வேண்டும். அதைத் தட்டிக் கேட்க, மலர்வண்ணனின் துப்பாக்கிக்குப் பயம். ஊருக்கு நிரந்தரமாக வந்தால் எல்லாம் சரியாகும் என்ற நம்பிக்கையில், அருகிலுள்ள

செளக்கிய இலாகா அலுவலகத்துக்கு வேலை மாறி, வீட்டோடு வந்து விட்டான். இருந்தாலும் பேரம்பலம் இருக்கும்போதே மலர்வண்ணன் வந்துபோனான்.

பிள்ளைகளின் படிப்புக்காக என்னுடைய மனைவியும் பிள்ளைகளும் பெருநகரத்தில் வாழ்ந்தார்கள். நான் மட்டும் எனது கிராமசேவகர் பணி நிமிர்த்தம் பூர்வீக வீட்டில் வாழ்ந்தேன். திடீரென ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை, தலைக்கு வைத்த நல்லெண்ணை காதுவரை வழிய, அவசர அவசரமாக பேரம்பலம் எனது வீட்டுக்கு வந்தான். போதையில் கண்கள் சிவந்து மின்னின. லுங்கி மட்டும் அணிந்திருந்த அவனது உடம்பிலே கீறல் காயங்கள் இருந்தன. வந்தவன் எதுவும் பேசாது, சாக்குப் பையில் கொண்டு வந்த சாராயத்தை, கிளாஸில் வார்த்து, இரண்டு பெக் உள்ளே தள்ளிய பின், திடீரென அழ ஆரம்பித்தான்.

என்ன பிரச்சினை பேரம்பலம்? எனக் கேட்டேன்.

‘என்னோடை நிலமை யாருக்கும் வரக்கூடாதடா...’ எனத் துவங்கியவன், சட்டென எழுந்து வெளியே ஓடினான். அதன் பிறகு மாமரத்தின் கீழே வாந்தி எடுக்கும் சத்தங்கள் வகை வகையாகக் கேட்டன. லுங்கியால் முகத்தை துடைத்தபடி மீண்டும் வந்தமர்ந்த பேரம்பலம், சற்றுக் குறைவாக ஊற்றிக் கொண்டான். இதில் கொடுமை என்ன வென்றால் குடிப்பதை நிறுத்திய நான், குடிப்பவன் முன்னால் உட்கார்ந்து கதை கேட்பதுதான். இருந்தாலும் வீட்டில் ஏதோ அசம்பாவிதம் நடந்திருக்க வேண்டுமென்ற நினைப்பில், என்ன நடந்தது? என மீண்டும் கேட்டேன்.

‘அமிர்தவல்லி மாசமா இருக்கிறாள்’ என்றான் மொட்டையாக.

‘நல்ல விஷயம்தானே, நீ அப்பாவாகப் போறாய், வாழ்த்துக்கள்’ என்றேன்.

சற்று நேரம் என்னையே உற்றுப் பார்த்த பேரம்பலத்தின் உதடுகள் நடுங்கின. பின்னர் தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு, கிளாஸ் நிறைய சாராயத்தை ஊற்றி ஒரே மடக்கில் குடித்தவன், சிகரெற்றைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு புகைவழியே பேசத் துவங்கினான்.

‘உனக்குத் தெரியுமா? கலியாணம் கட்டி இத்தனை வருஷங்களாக அமிர்தவல்லியை நான் தொட்டதே கிடையாது’.

வெறுப்புடன் சிகரெற்றை நசுக்கி அணைத்து, நிலத்தைப் பார்த்தபடி மௌனமாக இருந்தான் பேரம்பலம்.

விஷயத்தைச் சொல்லு, மனப்பாரம் குறையும், என ஆறுதல் சொன்னேன்.

இரண்டு கைகளாலும் முகத்தை அழுத்தித் துடைத்தவன், சிறிது நேர அமைதியின் பின் தொடர்ந்தான். ‘உனக்கெல்லாம் இது விளங்காதடா, அநுபவித்தால்தான் அதன் வலி உனக்குப் புரியும். ஒவ்வொரு நாளும் காலமை எழும்பி, அமிர்தவல்லி வாந்தி எடுக்கும்போதே, அவள் கர்ப்பமாய் இருப்பதை விளங்கிக் கொண்டேன். இதைக்கூட என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியாது என்ற நினைப்பில், குழந்தைக்கு தகப்பன் நான் என, ஊரையும் என்னையும் நம்பவைக்க, அந்த அவிசாரி நாய், எண்டைக்குமில்லாத புதினமாய், சேர அழைக்கிறாள்...’

இதற்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல், பேரம்பலம் சொல்வதை நான் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். நடந்த விஷயம் அனைத்தையும் அவன் சொல்லி முடிக்கும்போது, முழுப் போத்தலும் காலியாகியிருந்தது. தன்னுடைய கதைக்கு, நான் பதிலோ அபிப்பிராயமோ சொல்லாதது, அவனுக்கு ஆத்திரத்தைக் கிளப்பியிருக்க வேண்டும். போத்தலைக் கவிழ்த்து, எஞ்சியிருந்த சொட்டு மதுவையும் ஆவென வாயை திறந்து, நாவில் ஊற்றியவன், திடீரென எழுந்து வெளியே போனான்.

கால ஓட்டத்தில், அமிர்தவல்லியின் வயிற்றில் குழந்தை வளர, அவளது உடம்பிலும் பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. நாக்கிலும் சொண்டிலும் தோன்றிய பருக்கள் நாளடைவில் அவளது உடல் முழுவதும் பரவி புண்ணாகி, நீர் வழியத் துவங்கியது. நிணநீர் முடிச்சுக்கள் வீங்கி நடக்க முடியாமல், அமிர்தவல்லி மூலையில் முடங்கிப்போனாள். இதே குணம் குறிகள் மலர்வண்ணனுக்கும் தோன்ற, ஊரில் அவனது நடமாட்டம் வெகுவாகக் குறைந்து போனது.

அன்று எங்கள் பிராந்தியத்தின் சார்பில், இரத்த வங்கிக்கு இரத்தம் வழங்கும் நாள். கிராமசேவகர் என்ற முறையில், இரத்த தானத்துக்கு நான் பொறுப்பாக இருந்தேன். இது சம்மந்தமாக, வைத்திய அதிகாரியைச் சந்திக்கச் சென்றபோதுதான், வைத்திய சாலையில் பேரம்பலத்தைச் சந்தித்தேன். வெளி நோயாளர் பிரிவில் ஊசி போட வந்திருந்தான்.

‘பத்து ஊசி போடவேணும், மறக்காமல் நாளைக்கும் வா. தொடர்ந்து போட்டால்தான் பென்சிலின் வேலை செய்யும். போன தடவை, இடையிலை விட்டதாலை, திரும்ப புண் வந்திருக்கு. கண்ட கண்ட சாக்கடையிலை உழுண்டு திரியிறது, பிறகு இங்கை வந்து கழுத்தை அறுக்கிறது’ என கெட்ட வார்த்தைகளையும் சேர்த்துத்திட்டி, பேரம்பலத்தை அனுப்பினாள், மருத்துவ மாது.

அதையும் இதையும் சேர்த்துப்பார்த்த எனக்கு, விஷயம் விளங்கி விட்டது. அருகே நின்ற ஆலமரத்தின் கீழ், பேரம்பலத்தை நெட்டித் தள்ளிக்கொண்டு போனேன்.

படுபாவி, அமிர்தவல்லிக்கும் இதுதானா? நீயா குடுத்தனி? என பயங்கர டென்ஷனுடன் கேட்டேன்.

ஆமாடா! நான்தான் குடுத்தேன், அதுக்கு என்ன இப்ப? என ஆத்திரப்பட்டவன், பின்னர் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு, எனக்கு வேறு வழி தெரியல்லையடா. வாழ்க்கை பூரா என்னை ஏமாத்தி துரோகம் செய்தவளுக்கும், துப்பாக்கி வைத்திருந்த தைரியத்தில், நான் வீட்டிலை இருக்கவே, மனைவியிடம் வந்து போனவனுக்கும், தண்டனை குடுக்க, என்னாலை முடிந்த வழி இதுதான், என்றான் முகத்தை இறுக்கமாக வைத்துக்கொண்டு.

அதுக்கு இப்பிடியாடா? என நான் கேட்டதுக்கு, பதில் சொல்லாமல் பஸ் நிலையத்தை நோக்கி, நடக்கத் துவங்கினான் பேரம்பலம்.

இந்த நிகழ்வுக்குப் பின்னர், என் மனதில் படிந்திருந்த பல முடிச்சுக்கள் மெல்ல அவிழத் துவங்கின.

பொதுமக்கள் வழங்கும் இரத்தத்தில், பாலியல் நோய்க் கிருமிகள் முதலான தொற்று நோய்க் கிருமிகள் இருக்கிறதா? எனச் சோதிக்க,

டாக்டர் ஒருவர் எம்முடன் இருப்பார். அவரிடம் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் பாலியல் நோய்கள் பற்றி, பொதுவாகக் கேட்டேன்.

ஆண்டு இரண்டாயிரத்துக்குப் பின்னரே, பாலியல் ரீதியாக பரவக்கூடிய எயிட்ஸ் நோய், இந்தியா, இலங்கையில் பரவியது. எயிட்ஸ், ஒரு ஹெச்.ஐ.வி. வைரஸ் நோய். வைரஸ்ஸைக் கட்டுப்படுத்த மருந்தில்லை. ஆனால் பக்டீரியாவால் வரும் பாலியல் நோய்களைக் குணப்படுத்த மருந்துண்டு. ஆரம்ப நிலையில் இதை பென்சிலின் ஊசிமூலம் குணப்படுத்தலாம். ஆனால் முற்றிய நிலை சிக்கலானதும், அபாயகரமானதும் என, சுருக்கமாக விளக்கம் தந்தார் வைத்தியர்.

பாலியல் நோயுள்ளவர் பூரண குணமடைய வாய்ப்பிருக்கிறதா டாக்டர்? என, பேரம்பலம் பற்றிய எனது அனுமானத்தை தெளிவாக்க, மீண்டும் கேட்டேன்.

நிச்சயமாக. எயிட்ஸ் தவிர்ந்த மற்றைய நோய்களை, ஆரம்ப நிலையில், அன்டி பையோட்டிக் எனப்படும் நுண்ணுயிர்க் கொல்லிகளைப் பாவித்து முற்றாகக் குணப்படுத்தலாம், என்ற டாக்டர், என்ன விஷயம்? உங்களுக்கும் ஊசி போடவா? எனக் கேட்டுச் சிரித்தார்.

இந்த அறிவியல் தகவலைத்தான் மனைவியைப் பழிவாங்கவும், தன்னைக் குணப்படுத்தவும், பேரம்பலம் பயன்படுத்திக் கொண்டான். இதற்காக, அவன் கையில் எடுத்த உயிரியல் ஆயுதம், 'றிப்போனீமா' (Treponema) வகை பக்டீரியா கிருமிகள். இந்தக் கிருமிகளே, இருபதாம் நூற்றாண்டில் கொடிய பால்வினை நோயாகக் கருதப்பட்ட, சிபிலிஸ் (Syphilis) நோய்க்குக் காரணம். செளக்கிய இலாகாவில் பணிபுரிந்த பேரம்பலம், சிபிலிஸ் நோயின் தாக்கம், குணம்குறி, சிகிச்சை பற்றி, முழுமையாக வாசித்து அறிந்திருக்கிறான். வயிற்றில் உருவாகிய கரு, கணவனது என ஊரை நம்ப வைக்க, அமிர்தவல்லி உடலுறவுக்கு அழைத்ததை, பேரம்பலம் கனகச்சிதமாகப் பயன் படுத்திக் கொண்டான். சிபிலிஸ் நோயுள்ள விபசாரியை தேடிப்பிடித்து உறவு கொண்டவன், தனக்கு ஆரம்ப நோய் அறிகுறி தோன்றும்வரை காத்திருந்து, அமிர்தவல்லியின் விருப்பத்துக்கு இணங்கி இருக்கிறான். மனைவிக்கு நோய் தொற்றியதும், தான் குணமடைய, பென்சிலின் ஊசி போடத்

துவங்கிவிட்டான். இப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பத்தில்தான், அவனை நான் வைத்தியசாலையில் சந்தித்தேன்.

மலர்வண்ணனின் உடலில் தோன்றிய பருக்களை வைத்து, இயக்கம் விஷயத்தை விளங்கிக் கொண்டது. நோய் மற்றவர்களுக்கு பரவாமல் இருக்கவும், இயக்க கட்டுப்பாட்டை மீறியதற்காகவும், அவர்களின் அப்போதைய வழக்கப்படி நெற்றிப் பொட்டில் சுட்டு, அவனுக்கு மரண தண்டனை கொடுத்தது. சிபிலிஸ் நோய் பற்றி எதுவுமே அறிந்திராத, கிராமத்தில் வாழ்ந்த, அமிர்தவல்லிக்கு நோய் முற்றியது. படுத்த படுக்கையில் கிடந்தவள், மலர்வண்ணனின் குழந்தையை - நாராயணனை, சூம்பிய காலுடன், யாருடைய துணையுமின்றி, வீட்டில் பெற்றெடுத்தாள். அதன் பிறகு அமிர்தவல்லி, அதிக காலம் வாழவில்லை.

‘கிராமசேவகர் மாமா, ‘பிறப்புச் சான்றிதழ்’ வந்திட்டுதோ...?’ எனக் கேட்டு, மீண்டும் நாராயணன் நாளை வருவான். அவனுக்கு சொல்வதற்கு ஒரு பதிலை நான் தயாராக வைத்திருக்கவேண்டும்.

அவனது வாழ்க்கை, புரியவே முடியாத ஏராளமான அதிர்ச்சியும், துயரமுமான, பக்கங்களைக் கொண்டது. காலம் செய்யும் மாயங்கள் இவை அனைத்தையும் ஒருநாள் புரட்டிப்போடும். அதுவரை நாராயணன் நம்பிக்கையுடன் காத்திருக்கவேண்டும்.

ஊ

அம்ருதா, பெப்ரவரி 2018.

தலைமுறை தாண்டிய காயங்கள்

ஹறாத் என் அலுவலக அறைக்கு வந்தபொழுது மிகவும் மகிழ்ச்சியாகக் காணப்பட்டான்.

‘மிக நல்ல செய்தி சேர், கேள்விப்பட்டீர்களா...?’ என்றான் பரபரப்புடன்.

அவசரமாக நடந்து வந்த களைப்பில் மேல் மூச்சு வாங்க, இணையத் தளத்தில் தான் வாசித்த தகவலைச் சொல்லி, அதற்குச் சாட்சியாகத் தனது ‘ஐபாட்’ அலைபேசியிலுள்ள ‘இணைய’ செய்தியையும் காண்பித்தான்.

‘இலட்சக் கணக்கான ஆர்மேனிய மக்கள் கொல்லப்பட்ட சம்பவத்தை இனப் படுகொலையென்றும் (Genocide) அதனை மறுப்பது குற்றச் செயல் என்றும் கூறும் சட்டமூலத்தை, அன்று காலை (22 டிசம்பர் 2011) பிரான்ஸ் நாடாளுமன்றம் அங்கீகரித்துள்ளது. இதற்கு தனது எதிர்ப்பினை பதிவு செய்ய, துருக்கி தன்னுடைய தூதுவரை பாரீஸிலிருந்து மீள அழைத்துக் கொண்டுள்ளது...’ என அந்தச் செய்தி தொடர்ந்தது.

ஹறாத் ஆர்மேனிய இனத்தவன். அவன் லெபனானிலுள்ள அமெரிக்க பல்கலைக் கழகத்தின் பெக்கா (Bekkaa) பள்ளத்தாக்கு வளாகத்தில் என்னுடைய மாணவன். அவனுடைய முழுப்பெயர் ஹறாத் ஆப்பிரஹாமியன். நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அவனுடைய தாத்தா பீட்டர் ஆப்பிரஹாமியன் நடந்தே லெபனானுக்குப் புலம் பெயர்ந்து வந்து குடியேறியதாக அவன் ஏற்கனவே எனக்குச் சொல்லியிருந்தான்.

அராபிய மொழியின் இலக்கணம் சற்றே வித்தியாசமானது. தமிழ் இலக்கணத்தில் அஃறிணையாக கருதப்படும் பல பொருள்கள், அராபிய மொழியில் சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆண்பாலாக அல்லது பெண்பாலாக மாறிவிடுவதுண்டு. ஜேர்மன் மொழியும் அப்படியே. அராபிய வசன அமைப்பில் சொற்களுக்கிடையே உள்ள 'பால்' வேறுபாட்டை, முறைப்படி பிரயோகிக்காவிட்டால் கருத்து மாறுபட்டுவிடும். ஆர்மேனியர்கள், பல தலைமுறைகளாக அராபிய நாடுகளில் புலம் பெயர்ந்து வாழ்ந்தாலும், அவர்கள் ஆண்பால், பெண்பால் பற்றிய இலக்கண நுட்பத்தை வசப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. இப் பிரச்சனை ஹறாத்தை அதிகமாகவே கஷ்டப்படுத்தியது. இதனால் ஹறாத் அராபியமொழி பேசும்பொழுது, அராபிய மாணவர்களின் கேலிக்கும் பரிசாசத்துக்கும் இலக்காவான்

ஹறாத் இதை சட்டைசெய்வதே இல்லை. 'ஆர்மேனியன்' எனது தாய்மொழி. கல்விகற்கும் மொழி ஆங்கிலம். இவ்விரண்டு மொழிகளிலும் எனக்கு பாண்டித்தியமுண்டு. தொடர்பு மொழியாகிய அரபுபற்றி நான் அதிகம் அலட்டிக்கொள்ளாதேவை இல்லை, போங்கடா, உங்கள் வேலையை நீங்கள் பாருங்கள்...! என்பது அவனது வாதம். அவனுடைய நிலைப்பாடு யதார்த்தமானது.

ஹறாத்தை நான் சந்திப்பதற்கு முன்பு, ஆர்மேனியர்கள் பற்றி அதிகம் அறிந்திருக்கவில்லை. நான் இலங்கைத் தமிழன் என்று அறிந்த பின் அவன் என்னுடன் அதிகமாகவே வலிந்து ஓட்டிக்கொள்ள ஆரம்பித்தான். என்னைச் சந்திக்கும் பொழுதெல்லாம் நேரம் காலம் பார்க்காது இலங்கையின் இனப்பிரச்சனைபற்றி அக்கறையுடன் விசாரிப்பான். சில சமயங்களில் எனக்கு இது எரிச்சலை ஏற்படுத்தும். இதனால் அவன்மீது நான் கோபப்பட்டதுமுண்டு. நாளடைவில் அவனது இனப்பற்றின் ஆழத்தையும் விசுவாசத்தையும் புரிந்துகொண்டு, அவனுடைய கரைச்சலைப் பொறுத்துக்கொண்டேன்.

ஆர்மேனியர்களது கலாசாரம் மிகத் தொன்மையானது. கிறிஸ்தவ சமயத்தை, நாலாம் நூற்றாண்டிலே 'அரச மதமாக' பிரகடனப்படுத்திய

பெருமை ஆர்மேனிய இராச்சியத்திற்கே உரியது. முதன்முதலில் தோலினாலான காலணிகளை அணிந்தவர்கள் அவர்கள். 'வைன்' என்னும் மதுவகையைப் பதப்படுத்தும் முறையை கி.மு. நாலாயிரம் ஆண்டளவிலே கண்டுபிடித்திருந்தார்கள்.

ஆனால் ஆர்மேனிய வரலாறோ மிகவும் சிக்கலானது. அதை முழுமையாக இங்கு சொல்லிவிடவும் முடியாது. எனவே இந்தக் கதைக்கு தேவையானவற்றை மாத்திரம் இங்கு சுருக்கமாகச் சொல்லிவிடுகிறேன்.

நாலாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்காலம் தொடக்கம், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுவரை ஆர்மேனியர்கள் பாரசீகர்களாலும், அராபியர்களாலும், மொங்கோலியர்களாலும், ஒட்டமான் துருக்கியர்களாலும் ஆளப்பட்டார்கள். முதலாவது உலக யுத்தத்தின் பின்னர், ஆர்மேனியர்கள் வாழ்ந்த பிரதேசம் 'சோவியத்' கூட்டரசின் ஓர் மாநிலமாகி, 1991ம்ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் 21ம்திகதி, சுதந்திர ஆர்மேனிய நாடாக விடுதலையடைந்தது.

பதினைந்து நூற்றாண்டுகளாக, மற்றவர்களால் ஆளப்படும் சிறுபான்மை இனமாக வாழ்ந்த போதிலும், ஆர்மேனியர்களில் புத்திஜீவிகள் அதிக எண்ணிக்கையில் இருந்ததாக கூறப்படுகிறது. முதலாம் உலகப்போரின் காரணமாக, ஐரோப்பாவின் நோயாளியாகக் கருதப்பட்டு, துருக்கியரின் மேலாதிக்கத்தின் கீழிருந்த ஒட்டமான் சாம்ராஜ்யம் சிதைவுற்றது. அப்பொழுது திட்டமிட்ட வகையில் ஆயிரக்கணக்கான புத்திஜீவிகள் உட்பட, இலட்சக் கணக்கான ஆர்மேனியர்கள் துருக்கியர்களாலே கொல்லப்பட்டார்கள். நூற்றாண்டு காணவிருக்கும் இச்சம்பவம் இனஅழிப்பல்ல (Genocide), இனக்கலவரம் என்றே துருக்கி இதுவரை சாதித்து வருகிறது. இதுவே ஹறாத் போன்று உலகமெங்கும் சிதறி, புலம்பெயர்ந்த சிறுபான்மையினராக வாழும் ஆர்மேனியர்கள், துருக்கியர்களை தங்கள் பரம விரோதிகளாக கருதுவதற்குக் காரணமாகும்.

இந்தப் பரம்பரையான பகையை வைத்துக் கொண்டு, மத்திய கிழக்கு நாடுகளிலே வாழும் ஆர்மேனியர்களை அந்தந்த நாடுகள், தங்கள் சுயலாபத்துக்குப் பயன்படுத்துவதாக ஹறாத் குறைபட்டுக்கொண்டான். இதன் காரணமாகவே

துருக்கிய எல்லையின் பாதுகாப்பிற்கு, சிரியாவில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஆர்மேனியர்கள் அடங்கிய துருப்புக்களையே, சிரியா பயன்படுத்துவது நானும் அறிந்து கொண்ட செய்தியே.

துருக்கியில் ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடந்தால் ஹறாத் அதனைக் கொண்டாடி மகிழ்வான். 23 ஒக்டோபர் 2011 அன்று, துருக்கியில் பாரிய நில அதிர்வு ஏற்பட்டது. நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் கொல்லப்பட்டு, ஆயிரக்கணக்கில் படுகாய மடைந்தார்கள். அந்தச் செய்தி இணையத்தில் வந்தபோது அவன் என்னுடைய விரிவுரையில் இருந்தான். விரிவுரை முடிந்தவுடன் நேரே கன்ரீனுக்குச் சென்று, அங்கு தாராளமாகவே இனிப்புகளை வாங்கி எல்லோருக்கும் கொடுத்துக் கொண்டாடிய பின்னர் என் அலுவலகத்துக்கு வந்தான்.

'ஹறாத், உனக்கு மனிதத் தன்மையே இல்லையா? மற்றவர்களின் துன்பத்தையும் மரணத்தையும் இப்படிக் கொண்டாடலாமா...?' எனக் கேட்டேன்.

ஹறாத் பதிலேதும் சொல்லாமல் சிரிதுநேரம் என்னைப் பார்த்து மெளனம் சாதித்தான்.

'எங்கள் இனத்துக்கு ஏற்பட்ட வலியைவிடவா இது பெரியது...? எங்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள காயங்கள் தலைமுறைகள் தாண்டியும் இன்னும் ரணமாக இருப்பதை எத்தனை மனித உரிமையாளர்கள் அனுதாபத்துடன் அணுகியுள்ளார்கள்...?' என வெடித்தான்.

'ஹறாத், இது நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்த விஷயம். இத்தகைய பகைமை உணர்ச்சி உனக்கே அதிகமாகப் படவில்லையா...?'

'சேர், எமது இனஅழிப்புக்கும் படுகொலைக்கும் சாட்சியாக என்னுடைய தாத்தா இன்றும் எங்களுடன் வாழ்கிறார். சமீபத்தில் இலங்கையில் நடந்த தமிழர்களின் இனக்கொலை பற்றிய சரியான தகவல்களை உங்கள் மகனுக்குச் சொல்லி வளர்த்திருந்தால், உங்கள் கேள்விக்கு அவன் பதில் சொல்லியிருப்பான்' என்று முணுமுணுத்தபடியே எனது அலுவலகத்திலிருந்து அவன் வெளியேறினான். அந்தச் செயல் அவனது வழமையான கோபத்தின் அடையாளம் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன்.

அடுத்த நாள் வழமைபோல 'குட்மோனிங் சேர்' என்றபடி வந்தான். அன்று அவனுக்கும் எனக்கும் விரிவுரைகள் கிடையாது. பலதும் பத்தும் பேசிக்கொண்டிருந்த பொழுது பிரான்ஸ் நாடாளுமன்றம் அங்கிகரித்துள்ள சட்டமூலத்தைப் பற்றியும் கேட்டேன்.

'சேர்..., ஒட்டமான் துருக்கிப் பேரரசின் கீழ் 1915ம் ஆண்டளவில் இருபது இலட்சம் ஆர்மேனியர்கள் வாழ்ந்தார்கள். இவர்களுள் பதினைந்து இலட்சம் ஆர்மேனியர்கள் துருக்கியர்களால் இனப்படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள். இரவோடு இரவாக பெண்கள் குழந்தைகள் என்ற பேதமில்லாமல் துருக்கிய இளைஞர்களால் வேட்டையாடப்பட்டார்கள். ஆனால் இன்றுவரை அமெரிக்கா உட்பட உலக நாடுகளெல்லாம் இதை இனப்படுகொலை என்று ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறது...! இது எந்தவகையில் நியாயம்...?'

நூறு வருடங்களுக்குப் பிறகு, இப்போது பிரான்ஸ் இந்தச் சட்டமூலத்தை இயற்றியிருக்கிறது. இதற்கு ஏதாவது அரசியற் பின்னணி இருக்கவேண்டுமல்லவா?'

பிரான்ஸ் இதைக் கையில் எடுப்பதற்குக் காரணம், பிரான்ஸில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஆர்மேனியர்களின் வாக்குகளுக்காக. அங்கு தேர்தல் வரப்போகிறதல்லவா? உலகம் 'மானுடம்' பற்றிப் பேசுவதெல்லாம் சுத்த 'ஹம்பக்' சேர்...!' என ஹறாத் ஆத்திரப் பட்டான்.

'ஆர்மேனியர்கள் இலட்சக்கணக்கில் இனப் படுகொலை செய்யப்பட்டார்களே. அவர்களுக்கும் துருக்கியர்களுக்கும் என்ன பிரச்சனை...?'

எனது இந்தக்கேள்வி அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பது அவனின் முகத்தில் தெரிந்தது. என் கேள்வியை நான் முடிப்பதற்குள், 'சேர்..., தமிழர்கள் இலங்கையில் ஏன் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள்...?' எனக் கோபப்பட்டவன், பின்னர் தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு மேலே சொல்லத் துவங்கினான்.

'ஒட்டமான் துருக்கி பேரரசின்கீழ், ஆர்மேனியர்கள் மீது பிரத்தியேக வரி வசூலிக்கப்பட்டு, இரண்டாந்தரப் பிரஜைகளாகவே துருக்கியர்களால் நடத்தப்பட்டார்கள். இருப்பினும் ஆர்மேனியர்கள் துருக்கியர்களுடன் சமாதானமாகவே வாழ முயன்றார்கள்.

19ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஓட்டமான் பேரரசை சூழவுள்ள நாடுகளில் வாழ்ந்த மற்றைய சிறுபான்மையின கிறிஸ்தவர்கள் படிப்படியாக சுதந்திரம்பெறவே, முதன்முதலில் அரச மதமாக ஏற்றுக்கொண்ட கிறிஸ்தவ ஆர்மேனியர்கள் மத்தியிலே சுதந்திர உணர்வு தலைதூக்கியது. இதனால் இஸ்லாத்தின் கோட்டையாக விளங்கிய ஓட்டமான் துருக்கிப் பேரரசின்கீழ், ஆர்மேனியர்கள் தேசத் துரோகிகளாகவும் வேண்டப்படாதவர்களாகவும் துருக்கியர்களால் பார்க்கப்பட்டார்கள்...'

ஹறுத்தால் மேலும் தொடர முடியவில்லை. குளிநூட்டப்பட்ட எனது அலுவலக அறையில் அவன் இருந்தபோதும், அவன் உடம்பெல்லாம் வியர்த்தது.

அப்பொழுது சமீபத்தில் பணியில் சேர்ந்த அமெரிக்க பேராசிரியர் ஒருவர் என் அறைக்குள் வந்தார். தொழில் சம்மந்தமான பல விடையங்களையும் பேசியபின், 'நீங்கள் அவுஸ்திரேலியன் என்று அறிந்தேன். எவ்வளவு காலம் அங்கு வாழ்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டுச் சகஜமான பின்னர், தன்னுடைய அவுஸ்திரேலிய பயண அநுபவங்களைப் பற்றிச் சுவைபட பேசினார்.

அவர் செல்லும்வரை காத்திருந்த ஹறுத் மீண்டும்வந்தான். நான் சொல்வதையிட்டு நீங்கள் வருத்தப்படக்கூடாது சேர்..., ' என்று பீடிகை ஒன்று போட்டு, என்னைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான்.

'பறுவாயில்லை, சொல்...'

'உங்களை அவர் 'அவுஸ்திரேலியன்' என்று சொன்னபோது அதை நீங்கள் மறுத்திருக்கவேண்டாமா...? நெஞ்சை நிமித்தி, நான் ஸ்ரீலங்கன் என்று சொல்லவேண்டாமா...? நீங்கள் உங்கள் அடையாளத்தை இழப்பது சரியல்ல.'

ஹறுத் நின்று நிதானித்துச் சொல்லி முடித்த பின், என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

ஹறுத், உன் தாத்தா துருக்கியரா அல்லது ஆர்மேனியனா...? இதிலென்ன சந்தேகம். ஆர்மேனியன்...!

'உன் தாத்தா துருக்கியரில்லையென்றால் நான் ஸ்ரீலங்கன் இல்லை. நான் தமிழன்...!

உங்கள் மூதாதையர்கள் கிறிஸ்தவத்தை அரச மதமாக ஏற்றுக்கொண்ட முதன்மையானவர்கள் என்று நீ பெருமைப்படுகிறாய். எனது இனத்துக்கும் மனித நாகரீகத்தைப் பரப்பி வாழ்ந்த பெருமையுண்டு. நான் ஸ்ரீலங்காவில் பிறந்து வாழ்ந்த தமிழ் ஈழன். தமிழினம் படுகொலை செய்யப்பட்டுள்ளது பற்றி, மனித உரிமைகள் பற்றி வாய்கிழியப்பேசும் உலக சமூகம் மெளனம் சாதிக்கிறது. அந்த மெளனத்தைக் குலைப்பதற்கு, தாத்தாக்கள் சுமந்த வலிகளைச் சொல்லி பிள்ளைகளை வளர்க்கவேண்டுமென்ற உன் கருத்தை ஏற்கிறேன்...' என் குரல் நெகிழ்ச்சியில் உடையலாயிற்று...!

அதேவேளை, ஹறுாத் என் ஆசான்போன்று நிமிர்ந்து நிற்பதை உணர்ந்து, என் உடல் குறுகியது.

ஊர்

ஞானம், மார்ச் 2012.

ஞானம் புலம்பெயர் இலக்கிய சிறப்பிதழ், டிசம்பர் 2014.

எதிலீன் என்னும் ஹோமோன் வாயு

-1-

ஈரவணை அம்மான் தூக்கில் தொங்கிச் செத்தபோது எனக்கு பதின்மூன்று வயது. இராசதுரை, நான், சரவணை அம்மானின் ஒரே மகள் பூங்கொடி எல்லோரும் அப்போது ஊர்ப் பாடசாலையில் ஒன்றாகப் படித்துக் கொண்டிருந்தோம். சரவணை அம்மான் தூக்கில் தொங்கிச் செத்தவரோ அல்லது அவரை அடித்துத் தூக்கினதோ...? என்ற சமசியம், அப்போது பலருக்கு இருந்தது. இதுபற்றி ஊரிலே ஆரென்ன சொன்னாலும், சந்தையால் வந்த சரவணை அம்மான், அன்று பெண்சாதியுடன் சண்டை பிடித்ததை, நான் பார்த்தேன். இந்தச் சண்டை வெறும் வெண்டிக் காயால் வந்தது.

சரவணை அம்மான் தோட்டக்காரன் என்றாலும் நல்ல முதுசக்காரன். வயல், தோட்டம், துரவு என்று நிலபுலன்கள் ஏராளம். அதனால்தான் அவருக்கு நல்ல வடிவான பெண்சாதி அமைந்ததென்று சொல்லக்கேள்வி. கனகம் மாமி அமெரிக்கன் மிஷன் பள்ளிக்கூடத்தில் பத்தாம் வகுப்புவரை இங்கிலிஷ் படித்தவர். அவளின் வடிவுக்கும் சீதனபாதனத்துக்கும் நிறையப்பேர் அவவைப் பெண் கேட்டு வந்தவர்களாம். அதனால் அவளுக்கு 'றாங்கி' கொஞ்சம் அதிகமென இராசதுரை வீட்டில் சொன்னார்கள். இறுதியில், சொந்தமும் சொத்தும் விட்டுப் போகக் கூடாதென்பதற்காக, சொந்த மச்சான் சரவணையை, அவளுக்கு எப்பனும் விருப்பமில்லாமல் தகப்பன் கட்டிவைத்தாக, பாட்டி சொன்னார். இதனால் அரைக்காக பெறாத விஷயத்துக்கும் புருஷனுடன் மல்லுக்கு நிற்பார்.

செவ்வாய், வியாழன், சனிக்கிழமைகளில் சாவகச்சேரியில் சந்தை கூடும். இவற்றுள் சனிக்கிழமையே மிகப் பெரிய சந்தை. சரவணை அம்மான் விடிய நாலு மணிக்கு வண்டில் கட்டி, தனது தோட்டத்து விளை பொருள்களைச் சந்தைப்படுத்த, சாவகச்சேரிக்குப் போவார். புகையிலையும் மிளகாயும்தான் அப்பொழுது காசுப் பயிர்கள். அறுவடை காலங்களில் செத்தல் மிளகாயும் புகையிலையும் வாங்க, கொழும்பு வியாபாரிகள் வீடு தேடி வருவார்கள். ஆனால் யாழ்ப்பாண விவசாயிகளின் அன்றாட செலவுகளுக்கு வாழைக் குலைகளே கைகொடுத்தன. கப்பல், கதலி, கறிமொந்தன் என சரவணை அம்மான் தோட்டத்து வாழைகள், வஞ்சகமில்லாமல் குலை தள்ளின. வாழைக் குலைகள் விற்ற காசில்தான் சரவணை அம்மான், வீட்டுக்குத் தேவையான சாமான்களும் கோவிலாக்கண்டி மீன், பாலாவி றால், கணவாய் வகைகளும், பூங்கொடிக்கு விருப்பமான கச்சான் அல்வாவும் வாங்கிவருவார்.

தகப்பன் சாகிறதற்கு ஒரு மாதம் முந்தித்தான் பூங்கொடி பக்குவப்பட்டு, தடல்புடலாக சாமத்தியச் சடங்கு வைச்சவை. பூங்கொடியும் தாயைப்போல நல்ல வடிவும் வெள்ளையும். ஆனால் பெயருக்கு ஏற்றமாதிரி கொடிபோல இருந்தான். பள்ளிக்கூடத்துக்கு ஆடி ஆடி நடந்து வருவான். அவள் தூக்கி வரும் புத்தகச்சமை தாங்காமல் முறிந்து விடுவாளோ? என்ற பயம் இராசதுரைக்கு நெடுக இருந்தது. ஒருவேளை அப்படி நடந்தால், ஓடிப்போய்த் தூக்குவதற்கு இராசதுரை தயாராக இருந்தான்.

இராசதுரை குடும்பம் கொஞ்சம் முட்டுப்பட்டது. இதனால் கனகம் மாமியின் சீதனக் காணியிலேயே குடியிருந்தார்கள். இராசதுரைக்கு இரண்டு வயதில், தகப்பன் பாம்பு கடித்து இறந்துபோக தாய், சரவணை அம்மானின் தோட்டத்தில் வேலை செய்தே அவனை வளர்த்தார். அவர்களும் சரவணை அம்மான் 'பகுதி' என்றாலும், கனகம்மாமி, புருஷனை இராசதுரை வீட்டில் செம்பெடுக்கவிடார்.

சரவணை அம்மானின் தோட்டத்தில் யாழ்ப்பாண மரக்கறிகள் பெருமளவில் விளைந்தன. இருந்தாலும் பூங்கொடிக்கு பெலமேத்த இங்கிலிஷ் மரக்கறிதான் சரிவரும் என, கனகம்மாமி நம்பினார்.

ஒரு வெண்டிக்காயில் ஒரு முட்டையின் சத்தென, ஏதோவொரு இங்கிலில் புத்தகத்தில் கனகம்மாமி வாசித்ததால், வெள்ளைக்கார மரக்கறிகளுடன் சேர்ந்துகொள்ள, பால் வெண்டிக்கு அதிர்ஷ்டம் அடித்தது. வெண்டி மரத்தில் அழுக்கணவன் பிடிக்குமென சரவணை அம்மான் பால்வெண்டி நடுவதில்லை. இதனால் அவர்களது வாராந்த சாமான் பட்டியலில் பால் வெண்டி சேர்ந்து கொள்ளும். வெண்டிக்காய் வாங்கும்போது நுனியை முறிச்சுப்பாத்து பிஞ்சாக வாங்கவேண்டுமென்பது கனகம் மாமியின் கட்டளை.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் எழுபதுகள்வரை, சந்தையில் சாமான் வாங்க சாக்குப்பையும் பனை ஓலை உமலுமே பாவித்தார்கள். சாவகச்சேரிச் சந்தையில் காய் பிஞ்சு விற்கும் சின்னாச்சிக் கிழவியின் ஏச்சுப்பேச்சையும் தூஷணத்தையும் காதில் வாங்காது, சரவணை அம்மான் வெண்டிக் காய்களை முறித்துப் பார்த்து, நுனிமுறிஞ்சு காய்களாகப் பொறுக்கி எடுத்தார். நல்ல புளிக்காயென்று சொல்லி, விலைப்படாமல் வாடிக் கிடந்த பத்து எலுமிச்சம் பழங்களையும் அரை விலைக்கு, வெண்டிக் காய்களுடன் சரவணை அம்மானின் சாக்குப் பைக்குள் தள்ளிவிட்டது, கிழவி. சரவணை அம்மானின் எருத்து மாடுகளுக்கு சந்தைக்குப் போய்வரும் பாதை அத்துப்படி. சந்தையால் திரும்பி வரும் வழியில் மாடுகள் தாங்களாகவே, நுணாவில் கள்ளுக் கொட்டில் முகப்பில் நின்றுவிடும். வழக்கம்போல அன்றும் கள்ளுக் கொட்டிலில் 'சமா' வைத்தபின்பே, சரவணை அம்மான் வீடுவந்து சேர்ந்தார்.

அன்று புரட்டாதிச் சனி!

வீட்டில் மச்சமாமிசமில்லை. வெண்டிக்காயை நல்லெண்ணையில் வதக்கி, தக்காளியும் உள்ளி மிளகு சீரகமும் தட்டிப்போட்டு, வத்தக் குழம்பு செய்யவென வெண்டிக்காயை அரியத்துவங்கிய கனகம் மாமி, பத்திரகாளியாட்டம் வெளியே வந்தார். கலியாணம் கட்டின நாள் துவக்கம் கனகம் மாமி, புருஷனை ஒரு பொருட்டாகவே மதிப்பதில்லை. வார்த்தைகள் நெருப்பாக வெளியில் வரும். அன்றும் அப்படித்தான். புருஷனை வறுத்தெடுத்துவிட்டார்.

'த்து, நீயும் ஒரு ஆம்பிளையே...? ஒழுங்கான வெண்டிக்காய் வாங்கத் துப்பில்லை' எனத் துவங்கி அவரின் அந்தரங்க பலவீனத்தை அனலாய்க் கொட்டினார்.

நுனி முறிச்சுப்பார்த்து, பிஞ்சாகத்தான் வாங்கியதாக சரவணை அம்மான் முடிந்தவரை அனுங்கிப்பார்த்தார். ஏழை சொல் அம்பலம் ஏறவில்லை. கள்ளுக் கொட்டிலை நோக்கி நடந்த சரவணை அம்மாணை, அடுத்தநாள் பிணமாகத்தான் இறக்கினார்கள்.

வெண்டிக்காய் விசயத்தில் சரவணை அம்மான் பொய் சொல்ல வில்லை என்பது, எனக்கும் இராசதுரைக்கும் பல வருடங்களுக்குப் பிறகே தெரியவந்தது.

-2-

இராசதுரை படிப்பில் வலு விண்ணன். கஸ்டமான கணக்குகளையும் ஒரு நொடியில் போட்டுவிடுவான். அந்த வருட பல்கலைக் கழக புகுமுகப் பரீட்சையில், அவன் மாநிலத்தில் முதலாவதாக வருவான் என்று பாடசாலை அதிபரும் ஆசிரியர்களும் நம்பினார்கள். விளையாட்டுப் போட்டிகளில் அவன்தான் சம்பியன். மரதன் ஓட்டப் போட்டியில் எவரும் அவனை வென்றது கிடையாது. இடையிடையே தாயுடன் தோட்ட வேலைகளும் செய்வதால், திடகாத்திரமான 'Four pack' உடம்பு, இராசதுரைக்கு தானாகவே வந்தது. எங்களுடன் கூடப்படித்த 'பாஷனான்' வேதப் பெட்டையன், இராசதுரையைச் சுற்றிச் சுழன்று திரிந்தாலும் 'பூங்கொடிக்கே கொழுகொம்பாவேன்' என அடம் பிடித்தான். ஆனால் பூங்கொடி அவனை ஒரு பொருட்டாகவே மதிப்பதில்லை. வானத்திலிருந்து ஒரு அழகான தேவகுமாரன், சகல சௌபாக்கியங்களுடனும் தனக்கு மாப்பிளையாக வருவான் என்று நம்பினான். அதேசமயம், கலியாண விஷயத்தில் தான் ஏமாந்தது போல, மகள் ஏமாறக்கூடாதென்பதில் கனகம்மாமியும் வலு கவனமாக இருந்தார். சரவணை அம்மான் சாவுக்குப் பிறகு சகலதும் கனகம் மாமியின் இராச்சியத்தின் கீழ் வந்தது. தோட்ட வேலைக்குத் தாய், எடுபிடி வேலைக்கு இராசதுரை என, வசமாக இவர்கள் மாட்டிக் கொண்டதால், கனகம் மாமியின் காலம் பிரச்சனையின்றிக் கழிந்தது.

அப்பொழுது எமக்குப் பல்கலைக்கழக புகுமுகப் பரீட்சை நெருங்கவே, நாங்களெல்லோரும் படிப்பிலே மும்முரமானோம். ஆனால் இராசதுரையோ காதலாகி கசிந்து, பூங்கொடியை சுற்றித் திரிந்தான். அப்பொழுது அலை பேசிகளோ அல்லது அதில்

அனுப்பப்படும் குறுஞ்செய்தி, 'வட்சப்' வசதிகளோ இல்லை. காதலை வெளிப்படுத்துவது கடிதமூலம்தான். கணிதபாட பரீட்சை முடிந்த அடுத்தநாள், இராசதுரை தன்னுடைய அளவு கடந்த காதலையும் மோகத்தையும் எழுத்தில் கொட்டி, பூங்கொடிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினான்.

'இப்பொழுது எனக்குப் பணவசதி இல்லாவிட்டாலும் என்றோ ஒருநாள் நான் உன்னத நிலைக்கு வந்து உன்னை ராணிபோல வைத்திருப்பேன்' என்ற வரிகளுக்கு சிவப்பு மையால் அடிக் கோட்டிடான். காதல் கடிதம் எழுதும் விஷயத்தில் எனக்கு எந்தவித முன் அறுபவம் இல்லை என்று தெரிந்தும், இரண்டு முறை தான் எழுதியதை எனக்கு வாசித்துக் காட்டி, வேண்டிய திருத்தங்களைச் செய்து கொண்டான். கடிதத்தை எப்படிச் சேர்ப்பிக்கலாம் என்பதை நானும் இராசதுரையும் பல கோணங்களில் ஆராய்ந்தோம். இறுதியில் கனகம்மாமி வீட்டில் இல்லாத சமயம் பார்த்து, பூங்கொடியின் 'கொம்பாஸ்' பெட்டிக்குள் கச்சான் அல்வாவுடன் சேர்த்து கடிதத்தை வைப்பது என்று முடிவெடுத்தோம். ஆனால், பாடசாலையில் கெட்டிக்காரனாக கருதப்பட்ட இராசதுரை, எங்கள் திட்டத்தை அமுல் படுத்தும் விஷயத்தில் 'சொதப்பி'விட்டான். கடிதம் தடம்மாறி கனகம் மாமியின் கைகளில் கிடைத்தது பெரும் சோகம்.

'ஒருவேளை சாப்பாட்டுக்கே வழியில்லாத பரதேசி நாய்களுக்கு எங்கடை வீட்டுச் சம்மந்தம் வேண்டிக்கிடக்கோ...' என்ற தடித்த வார்த்தைகளுடன், செருப்பால் அடிக்காத குறையாக இராசதுரையும் தாயும் துரத்தப்பட்டார்கள். 'நாயைக் குளிப்பாட்டி நடுவீட்டிலை வைச்சிருந்தது, தன்ரை பிழை...!' என ஊரெல்லாம் கனகம் மாமி தூற்றித் திரிந்தா. 'முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்பட்டதாக' வீட்டுத் திண்ணைகளில், ஊர் மாமிகள் வம்பளந்தார்கள். பிரளி குளப்படி இல்லாத நல்ல பெடியன் எனப் பெயரெடுத்த இராசதுரை, வெளியில் தலைகாட்ட முடியாமல் முடங்கிப்போனான். இதன் தொடர்ச்சியாக அந்த வருட பல்கலைக் கழக புகழக பரீட்சையில், இராசதுரை எல்லாப் பாடங்களிலும் பெயிலானது அனைவருக்கும் அதிர்ச்சி.

அப்பொழுதுதான் முத்தையன்கட்டு படித்த வாலிபர் விவசாய திட்டம் இலங்கையில் அறிமுகமாகியது. ஊரில் இருக்க விரும்பாத இராசதுரையும் தாயும், முத்தையன்கட்டில் காணிபெற்று இரவோடிரவாகப் போய்விட்டார்கள். கால ஓட்டத்தில் இராசதுரையுடன் இருந்த தொடர்பு எனக்கு அறுந்து போயிற்று. விவசாய தொழில் நுட்பத்தில் எனது படிப்பு முடிந்த பின்னர், புலம்பெயர்வு என்ற அலைகளிலே எற்றுண்டு, நானும் அவுஸ்திரேலியா வந்து குடும்பஸ்தனாக சிட்னியில் வாழத்தலைப்பட்டேன்.

-3-

இப்பொழுது சிட்னி கடைகளில் இலங்கை மரக்கறிகள் பெருமளவில் விற்பனையாகின்றன. இவை அனைத்தும் அவுஸ்திரேலிய குவீன்ஸ்லாந்து மாநிலத்தின் உலர் வலயத்திலிருந்து வருவதாக வியாபாரிகள் சொன்னார்கள். இப்படியானதொரு தமிழ்க் கடையில் பூங்கொடியைக் கணவனுடன் சந்தித்தேன். மெலிந்து வயக்கெட்டுப் போயிருந்தான். எந்த விதத்திலும் அவளுக்குப் பொருத்தமில்லாத, சாயம் மங்கிய சட்டை போட்டிருந்தான். ஒரு முருங்கைக்காயும் இரண்டு உருளைக் கிழங்குகளும் வாங்கியவள், கவனமாக கையிலே பொத்தி வைத்திருந்த சில்லறைக் காசை ஒவ்வொன்றாக எண்ணிக் கடைக்காரரிடம் கொடுத்தான். பூங்கொடி வரும்வரை கடைக்கு வெளியே காத்திருந்தேன். வந்தவள், என்னை நேருக்கு நேர் பார்க்கச் சங்கடப்பட்டாள். நிலைமையைச் சுமுகமாக்க 'அம்மா எப்படி இருக்கிறார்...?' எனக் கேட்டேன்.

பூங்கொடி வார்த்தைகளை அளந்து பேசினாள். தாய் தங்களுடன் இருப்பதாகவும் புருஷனின் தொழில் விசாவில் சிட்னிக்கு வந்து, இரண்டு வருஷம் முடியப்போவதாகவும், புருஷனுக்கு இன்னமும் வேலை கிடைக்கவில்லை என்றும் விக்கி விழுங்கிச் சொன்னாள். தொழில் பெறும் விஷயத்தில் ஏதாவது உதவி செய்யலாம் என்ற எண்ணத்தில் 'உங்களின் 'தொழில்துறை' என்ன?' என்று பூங்கொடியின் அருகில் நின்ற கணவனைக் கேட்டேன். அவர் எந்தவித சலனமும் இன்றி நோட்டை வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றார். பூங்கொடிதான் பதில் சொன்னாள்.

‘பேராதனை பல்கலைக் கழகத்தில் அவர் மெக்கானிக்கல் என்ஜினியரிங் படித்தவர். இலங்கை ரெயில்வேயிலை வேலை செய்தவர். இப்ப அவருக்கு கொஞ்சம் சுகமில்லை’ என்றவள் கதையை மேலும் வளர்க்க விரும்பாதவளாக கணவனின் கையைப் பிடித்து அழைத்துச் சென்றாள்.

பூங்கொடியின் நிலைமை எனக்குப் புரிந்தது. பாரிய ‘மனச் சோர்வு’ (Depression) என்னும் நோயால், அவளின் கணவன் பாதிக்கப்பட்டிருப்பது அவருடைய முகத்தில் அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது. ஊரில் கட்டியாண்ட அதிகாரங்களும் பதவிகளும் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் கிடைக்காத பட்சத்தில், மனச்சிதைவு நோய்க்கு ஆளான பலரை எனக்குத் தெரியும். ‘சேட்டிபிக்கற்’றும் சிபாரிசும் இருந்துவிட்டால் ஊரில் ஆமான வேலை எடுத்துவிடலாம். ஆனால் அவுஸ்திரேலியாவில் இந்த ‘வாய்ப்பாடு’ சரிவராது. உங்களை நீங்களே இங்கு சந்தைப்படுத்த வேண்டும். ‘இந்த வேலைக்கு நான்தான் பொருத்தமானவன், வேலை செய்யுமிடத்தில் என்னால் கூட்டாகப் பணிபுரியமுடியும்’ என்று வேலை செய்யும்போது நிரூபிக்க வேண்டும். புத்தகப் பூச்சிகளாக ஊரில் படித்துப் பட்டம் பெற்ற பலர், பரந்துபட்ட சிந்தனையின்மையால் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில், வேலை தேடும் விஷயத்தில் கோட்டை விடுவது சர்வ சாதாரணம். பூங்கொடியின் கணவன் இந்த ரகமாக இருக்கலாம். தொழில் விசாவில் வந்தவருக்கு குடும்ப விசாவில் வந்தவர்களைப் போன்று பண உதவி கிடைக்கவும் வாய்ப்பில்லை. சாப்பாடு, வீட்டு வாடகை என்று இலங்கை ரூபாவை டொலரில் மாத்தி வருடக் கணக்கில் சீவிப்பது ஆனையைக் கட்டி தீனி போட்ட மாதிரித்தான். சற்று முன்னர் கடையிலே, சில்லறைக் காசைக் கவனமாக எண்ணி, பூங்கொடி கொடுத்ததின் காரணம் எனக்கு விளங்கியது.

பூங்கொடியை மீண்டுமொருமுறை சிட்னி முருகன் கோவிலில் கண்டேன். பிள்ளைகளுடன் வந்திருந்தாள். அவளின் கைக்குழந்தை இடுப்பிலிருந்து நழுவி மீண்டும் மரமேற முயற்சித்தது. மற்றப் பிள்ளைகள் அவளைக் கும்பிட விடாமல் குழப்படி செய்தார்கள். வெகு சாமர்த்தியமாக என்னைச் சந்திப்பதைத் தவிர்த்துக் கொண்ட பூங்கொடி, போகும்போது சடாரெனத் திரும்பி என்னை ஒருமுறை

பார்த்தாள். இராசதுரையின் வாழ்க்கையைப் புரட்டிப்போட்ட பூங்கொடியின் முகம், அப்போது சோகம் மண்டிய கண்களுடன் வாடிப் போயிருந்தது.

-4-

சந்தையில் திடீரென யாழ்ப்பாணத்து முருங்கைக் காயின் வரத்துக் குறைந்தது. அதைத்தொடர்ந்து அதுபற்றி எமது பல்கலைக்கழக பூங்கனியியல் பிரிவுக்கு ஒரு மின் அஞ்சல் வந்தது. முருங்கைக்காயை பழசுக்கள் குத்துவதாகவும் இதனால் காய்களில் கறுத்தப் புள்ளிகள் தோன்றுவதால் அவற்றை சந்தைப்படுத்த முடியாதிருப்பதாகவும், அதற்குரிய பரிகாரம் என்ன என்றும் கேட்கப்பட்டிருந்தது. சாரதா என்ற பெண்மணி அதை அனுப்பியிருந்தாலும் மின்அஞ்சல் முகவரி 'இராசதுரை அற் கொட்மெயில் டொட் கொம்' என்று இருக்கவே, ஒரு பொறி தட்டியது. மின்அஞ்சலிலிருந்த தொலைபேசி எண்ணுக்கு தொடர்பு கொண்டேன். மறுமுனையில் 'சாட்சாத்' எங்கள் ஊர் இராசதுரை பேசினான். மகிழ்ச்சியில் இருவரும் திக்குமுக்காடிப் போனோம். வன்னிச் சமர் தங்களைப் புலம்பெயர வைத்ததாகச் சொன்னான். இதைத் தொடர்ந்து எங்கள் நட்பு அவுஸ்திரேலியாவில் மீண்டும் துளிர்ந்தது. அடிக்கடி சந்தித்துக் கொண்டோம். என்னிடம் விவசாயம் சம்மந்தமான ஆலோசனைகளைப் பெற்றுக் கொண்டான். எங்களிடம் வரும்பொழுது தனது விவசாயப் பண்ணையில் விளைந்த யாழ்ப்பாணத்து மரக்கறிகளை தாராளமாகக் கொண்டு வருவான். புத்தம் புது இரண்டு 'மெசெடிஸ் பென்ஸ்' கார்களும் ஐந்து விநியோக வான்களும் அவனது விவசாயப் பண்ணையில் சேவை புரிகின்றன. தாய்க்கு இப்பொழுது எண்பத்தேழு வயது. உடல் உழைப்பால் வைரம் பாய்ந்த தேகம். இற்றைவரை எந்தவித மருந்து மாத்திரைகளும் எடுப்பதில்லை எனச் சொன்னார். ஆணும் பெண்ணுமாக அவர்களுக்கு இரண்டு அழகான குழந்தைகள். வளமான தங்களின் வாழ்க்கைக்கு காரணம், சாரதாவே என இராசதுரை ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிப் பெருமைப்பட்டான்.

சாரதா யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் விவசாயம் படித்தவள். நெடுந்தீவிலுள்ள ஏழை விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்தவள். சிபாரிக் இல்லாததால் அவளுக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை. முத்தையன் கட்டில் காணி எடுத்து விவசாயம் செய்ய வந்தவளை, இராசதுரை

கலியாணம் செய்து கொண்டான். நல்ல முயற்சிக்காரி, அற்புதமான சோடிப் பொருத்தம் என என்னுடைய மனைவி சான்றிதழ் வழங்கினாள்.

அந்த வருட தீபாவளி ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை வந்தது. 'இந்த முறை தீபாவளியை உன்னோடை முறையாகக் கொண்டாட வேணும் மச்சான்...' என்று சொல்லி இராசதுரை குடும்பத்துடன் வந்திருந்தான். அப்பொழுது அம்மா எங்களுடன் வாழ்ந்தகாலம். இராசதுரையின் தாய்க்கு அம்மாவுடன் பொழுது போனது. என்னுடைய மனைவிக்கு சாரதாவுடன் ஒத்துப்போனது. இராசதுரை வரும்போது விலை உயர்ந்த 'புளுலேபல்' யொனிவாக்கர்' விஸ்கியுடனும் வெள்ளாட்டு இறைச்சியுடனும் வந்திருந்தான். கிடாய் ஆட்டு இறைச்சியில் அதன் 'மொச்சை'தான் ஸ்பெசல். ஊரில் சமைக்கும்போது நாலு வீடுகளுக்கு கறி கமகமக்கும். இந்த 'வாசம்' ஆட்டுக் கிடாயின் விதைகளிலிருந்து வெளியேறி உடம்பிலுள்ள தசைநார்களுக்குப் பரவும் ஒருவகை நொதியத்தால் வருவதென நம்பப்படுகிறது. அவுஸ்திரேலிய பண்ணைகளில் இறைச்சிக்காக வளர்க்கப்படும் கிடாய்கள் விரைவில் வளர, மிருக வைத்தியரைக் கொண்டு நலமடிப்பார்கள். இதனால் கடைகளில் வாங்கும் வெள்ளாட்டு இறைச்சியில் மொச்சை வாசம் இருக்காது. மொச்சை வாசத்துக்காகவே இராசதுரையின் பண்ணையில் நலமடிக்காத கிடாய் ஆடுகள் வளர்கின்றன. தகுந்த செளக்கிய பரிசோதனைகளின் பின்னர் முறைப்படி வெட்டிப் பொதி செய்து, கிடாய் ஆட்டு இறைச்சியை, இராசதுரை சந்தைப் படுத்துகிறான். தீபாவளி நத்தார் நாட்களில் வியாபாரம் 'சக்கை'போடும்.

ஈரல், இறைச்சி, கொழுப்பு, எலும்பு என அவன் அன்று தாராளமாகவே கொண்டு வந்திருந்தான். சாரதாவும் என்னுடைய மனைவியும் சமையலில் ஈடுபட, இராசதுரை முன் ஹோலில் போத்தலைத் திறந்தான். எங்களிருவருக்கும் உசார் ஏறவே ஊரிலுள்ள பலரின் தலைகள் உருண்டன. அப்பொழுது பூங்கொடி பற்றியும் பேச்சு வந்தது. திடீரென விஸ்கியை வார்த்து எதையும் கலக்காது 'றோ'வாகக் குடித்தான் இராசதுரை.

பின்னர் வெளியே சென்று ஒரு சிகரெற்றைப் பற்றவைத்துப் புகைத்த பின் 'நீ கனவு காண்பதுண்டா...? எனக் கேட்டபடி உள்ளே வந்தான்.

‘இதிலென்ன சந்தேகம். எல்லோரும் கனவு காண்கிறார்கள். மிருகங்களும் கனவு காண்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. திடீரென்று ஏன் கனவு பற்றிக் கேட்கிறாய்...?’

இராசதுரை பதிலேதும் சொல்லாமல் சிறிது நேரம் மௌனமானான். பின்னர் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு, ‘கனவுகள் நேரடியாக மனதிலிருந்து வருபவை மட்டுமல்ல, அவை ஆழ்மனதில் படிந்திருக்கும் எண்ணங்களின் வெளிப்பாடுகள்...’ என தத்துவம் பேசினான்.

‘இதென்ன மச்சான்...? சாராயத்துக்குப் பிறகு வாற பூராயமா...?’ என அவனைச் சீண்டினேன்.

‘மனிதன் எதை வேண்டுமானாலும் காலப்போக்கில் மறந்துவிடலாம், ஆனால் தன் வாழ்வில் எட்டிப்பார்த்த முதல் காதலை ஒருபோதும் மறக்க முடியாது....’ என்றான் சீரியஸ்ஸாக.

‘சேரன் எடுத்த ‘ஆட்டகிராஃப்’ சினிமாப் படம் மாதிரி, பூங்கொடிக்கு நீ கடிதம் குடுத்ததைச் சொல்லுறியா...?’ என சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் கேட்டேன். எனது கேள்வி அவனது உள்ளத்தை துளைத்திருக்க வேண்டும். வேறு நேரமென்றால் இராசதுரை எனக்குப் பொழிப்பான பதில் சொல்லியிருப்பான்.

ஆனால் இன்று...?

இராசதுரையின் மனதில் எண்ணிறைந்த கண்ணறைகள். மனது வடிதட்டாகியது. அதனூடாக வெளிப்பட்ட கடந்தகால நினைவுகளால் அவனுடைய உதடுகள் நடுங்கின.

‘இந்த வருட கார்த்திகை விளக்கீட்டுடன் இருபத்தைந்து வருடங்கள்...!’ விஸ்கியுடன் ஒன்றிய இராசதுரையின் மனம், நினைவுச் சிதறலுடன் ஐக்கியமாகியது.

‘ஊரெல்லாம் ஜெக்சோதியாக தீபங்கள் எரிய, நானும் அம்மாவும் கனகம் மாமியால் அவமானப் படுத்தப்பட்டு, அவர்களின் வளவிலே, நாங்கள் குடியிருந்த வீட்டிலிருந்து துரத்தப்பட்டோம். உடுத்த உடுப்புடன் அனாதைகளாக, முத்தையன் கட்டுக்குச் செல்லவென

முல்லைத்தீவுக்கு பஸ் ஏறினோம். என்னுடைய வாழ்க்கையே இதனால் திசைமாறியது. நடந்ததை அம்மா தன்னுடைய மனதுக்குள் புதைத்து வாழ்ந்தாலும் என்னால் அது முடியவில்லை. சொன்னால் நீ நம்பமாட்டாய், இத்தனை வருடங்களுக்குப் பிறகு, இன்றும் பூங்கொடியின் முகமும், முத்தையன் கட்டுக்கு நாங்கள் பஸ் ஏறும் காட்சியும், அடிக்கடி கனவில் வருவதுண்டு' எனச் சொல்லி நிறுத்தியவன், குடிக்கத் தண்ணீர் கேட்டான். அவனுடைய உடம்பு வேர்த்திருந்தது. கிளாஸில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து வைத்தேன். அவன் யன்னலூடாக வெளியே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். பூங்கொடியை சமீபத்தில் நான் சந்தித்த விஷயத்தை இனியும் இராசதுரைக்குச் சொல்லாமல் இருப்பது அழகல்ல. நாம் பேசுவது சமையல் அறையிலுள்ள பெண்களுக்கு கேட்கக் கூடும். எழுந்து சென்று வரவேற்பறைக்கும் சமையல் அறைக்கும் இடையேயுள்ள கதவைச் சாத்திய பின், பூங்கொடியை சிட்னியிலுள்ள தமிழ்க் கடையொன்றில் சந்தித்ததைச் சொன்னேன். கிளாஸிலுள்ள தண்ணீரை ஒரேமூச்சில் குடித்து முடித்த இராசதுரை, 'மேலே சொல்லு' என்னும் பாவனையில் என் முகத்தைப் பார்த்தான்.

பூங்கொடி தன் குடும்பத்துடனும் தாயுடனும் சிட்னியில் வாழ்வதையும், அவர்களுடைய கஷ்ட நிலைமையையும் சுருக்கமாகச் சொன்னேன். இராசதுரை எதுவும் பேசவில்லை. இறுகிக் காய்ந்துபோன தோட்ட மண்ணை, காட்டு மண்வெட்டியால் கொத்திக் கிளறி விட்டது போன்றதொரு மன நிலையிலிருந்தான். பின்னர் கண்களிலே தேங்கி நின்ற கண்ணீர் மணிகளை மறைக்க, தன்னுடைய இரண்டு விரல்களினாலும் கண்களை மூடி மெளனமானான்.

சமையல் முடிந்து சாப்பிடத் தயாரானோம். சாரதாவினதும் என்னுடைய மனைவியினதும் கைப்பக்குவத்தில் தீபாவளிச் சாப்பாடு அமர்க்களமாக இருந்தது. இராசதுரை சாப்பாட்டு மேசையில் எதுவும் பேசவில்லை. பீறிட்டுப் பாயும் கடந்த கால நினைவுகளுடன் சோற்றை அளைந்து கொண்டிருந்தான்.

-5-

சாரதா கெட்டிக்காரி. பண்ணை உற்பத்தியில் மாத்திரம் நின்றுவிடாமல் விவசாய விளைபொருட்களின் விநியோகம் மற்றும் ஏற்றுமதி வியாபாரத்திலும் காலடிவைத்தாள். அவுஸ்திரேலியா உலர்வலயம், உப-உலர்வலயம், குளிர்வலயம் ஆகிய மூன்று மண்டலங்களையும் கொண்டதொரு கண்டம். இங்கு வருஷம் பூராவும் வெவ்வேறு சுவாத்தியங்களில் வளரக்கூடிய பயிர்களைப் பயிரிட முடியும். இவற்றுக்கான விநியோக மற்றும் சேமிப்பு சந்தை சிட்னியில் உண்டு. அங்கு பாரிய கிட்டங்கிகளிலே காய்கறி மற்றும் பழங்கள் குளிர் நிலையில் சேமிக்கப்பட்டு விநியோகிக்கப்படும். சாரதா இதுபற்றிய தொழில்நுட்பப் பயிற்சியொன்றை அவுஸ்திரேலியாவில் முடித்திருந்தாள். பத்து வருடங்களுக்கு ஒருமுறை இத்தகைய சேமிப்புக் கிட்டங்கிகள் குத்தகைக்கு விடப்படும். இராசதுரை சாமர்த்தியமாகக் காய் நகர்த்தி கிட்டங்கிகளை ஏலத்தில் பெற்றிருந்தாள். அதிலே வாழைப்பழ சேமிப்பும் விநியோகமும் ஆரம்பமாகியது. அவுஸ்திரேலியாவில் வாழைப்பழ வியாபாரம் என்பது லேசப்பட்ட விஷயமல்ல. வாரம் தோறும் பல்லாயிரக்கணக்கான மெற்றிக் தொன்கள் விநியோகிக்கப்படல் வேண்டும். இதிலே சரியான கணிப்பும் முறையான தொழில் நுட்பமும் பிரயோகிக்காவிட்டால் பழங்கள் பழுதாகி பாரிய நஷ்டம் ஏற்படும். இதனால் இந்த வியாபாரத்தை ஏலமெடுக்க பலர் தயங்குவார்கள். சாரதா கொடுத்த தைரியத்திலே இராசதுரை வாழைப்பழ வியாபாரத்தில் இறங்கி, இப்போது கொடிகட்டிப் பறக்கிறான். தமிழர்கள் மத்தியில் மட்டுமல்ல வெள்ளையர்கள் மத்தியிலும் இராசதுரை இப்பொழுது பெரிய முதலாளி. ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட குளிர்நூட்டப்பட்ட லொறிகள் 'சாரதா நான்ஸ்போட் சேர்விஸ்' என்னும் பெயரில் வாழைப் பழங்களையும் பண்ணை விளை பொருட்களையும் விநியோகிக்கின்றன. தாராளமாக நன்கொடைகள் வழங்குவதிலும் அவன் பின்னிற்கவில்லை. அவனது முயற்சியையும் வியாபார வெற்றியையும் கண்டு நான்

உண்மையாகவே பெருமைப்பட்டேன்.

இந்தக் கதையை மேலும் நகர்த்துவதற்கு, வாழைக் குலைகளை பழுக்க வைக்கும் தொழில் நுட்பம் பற்றிச் சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டும்.

காய் பிஞ்சுகளை, முற்றச் செய்வதும் பழுக்கச் செய்வதும் எதிலீன் என்னும் வாயு நிலை ஹோர்மோனே. வாழைக்காய் உட்பட எல்லாக் காய்களிலிருந்தும் இயற்கையாகவே எதிலீன் வாயு வெளியேறும். அப்பிள், எலுமிச்சை தோடங்காய்களிலிருந்து எதிலீன் பெருமளவில் வெளியேறுவது விஞ்ஞான ரீதியாக நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.

இதுபற்றி சாரதா நிறையவே வாசித்து போதிய தகவல்களைச் சேமித்திருந்தாள். அவளுக்கு கற்பூர புத்தி. படித்த விஷயங்களை நடைமுறை வாழ்க்கையுடன் இணைத்துப் பார்த்து விளங்கிக் கொள்வாள். பெட்டிக்குள் வைக்கோல் போட்டு அடைத்து வைத்த மாங்காய்களும், நிலத்தில் தாட்டு புகையடித்த வாழைக் குலைகளும் கெதியில் பழுக்கும் சூக்குமத்தை, என்னுடைய மனைவிக்கு ஒருமுறை சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். 'புகையினாலும் வைக்கோலினாலும் வெப்பம் அதிகரிக்க காய்களிலிருந்து இயற்கையாக வெளியேறும் எதிலீன் வாயு, காய்களைப் பழுக்கச் செய்யும்' எனச் சொன்னவள், சாப்பாட்டு மேசையில் அப்பிளுக்கு மேல் என்னுடைய மனைவி அழகாக அடுக்கி வைத்திருந்த வாழைப் பழங்களை எடுத்து வேறொரு பழக் கூடையில் வைத்தாள்.

'அப்பிளில் இருந்து வெளியேறும் எதிலீன்வாயு, வாழைப் பழத்தை மேலும் கனியச் செய்யும், அப்படித்தானே சாரதா?' எனக்கேட்டு தன்னுடைய விஞ்ஞான அறிவைப் புதுப்பித்தாள் என்னுடைய மனைவி.

இராசதுரையின் தொழில் நுட்பத்துக்கும் இதுவே அடிப்படை. ஆனால் சற்று நவீனமானது!

வியாபார நடை முறைகளை இராசதுரை கவனித்துக்கொள்ள தொழில் நுட்ப விஷயங்களை சாரதா பார்த்துக் கொண்டாள்.

வாழைக் குலைகளை இராசதுரை குவீன்ஸ்லாந்து விவசாயிகளிடம் மொத்தமாக வாங்குவான். சீப்புகளாக அவற்றை வெட்டி, பூஞ்சண எதிர்ப்புத் திரவத்தில் கழுவியபின் குளிர்நட்டிய கிட்டங்கிகளில் சேமிக்கப்படும். சந்தைப்படுத்த தேவையான வாழைப் பழங்களை கணக்கிட்டு, பாரிய 'சேம்பரில்' அடைத்து, குறிக்கப்பட்ட அளவு எதிலீன் புகையை செலுத்த வேண்டியது மிக முக்கியம். இது கத்தி விளிம்பில் நடப்பதைப் போன்றது. அதிகளவு எதிலீன், பழங்களை விரைவில் பழுக்கச் செய்து பாரிய நடட்டத்தை ஏற்படுத்தும். கணணி மயப்படுத்தப்பட்ட தொழில்நுட்பத்தில் ஒருமுறை சிக்கல் ஏற்படவே, சாரதா எனக்கு மின்அஞ்சல் அனுப்பியிருந்தாள்.

அடுத்த நாள் காலை அங்கு சென்றபோது, எனக்கு ஒரு ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. எதிலீன் கட்டுப்பாட்டு அறையில், பூங்கொடிக்கு தொழில் நுட்பங்களை விளக்கிக்கொண்டு நின்றாள் சாரதா. சகல செளபாக்கியங்களுடன் வானத்திலிருந்து வந்த பூங்கொடியின் கணவன், அங்குள்ள ரெக்னீசியன் இருக்கையிலே இருந்து விட்டத்தை அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். என்னை அங்கு எதிர்பார்க்காத பூங்கொடி நெளிவது கண்ணாடி யன்னலூடாகத் தெரிந்தது. எதையுமே காணாத பாவனையில் நான் கணினி அறைக்குள் புகுந்து, எதிலீன் அளவுகளைக் கணித்துத் தரவேற்றியபின் இராசதுரையின் அலுவலக அறைக்கு வந்தேன்.

தமிழ்க் கடையில் வாங்கிய கடலை வடையுடனும் எனக்கு விருப்பமான ஏலக்காய் போட்ட தேத்தண்ணியுடனும் இராசதுரை காத்திருந்தான். என்னை வரவேற்று தேத்தண்ணிக் கோப்பையை என்முன்னால் நகர்த்தியவன் 'உன்ரை மனதிலை நீ என்ன நினைக்கிறாய்...' என ஆரம்பித்தான்.

'நீ எனக்கு விளக்கம் சொல்லத் தேவையில்லை இராசதுரை. மனசார உன்ரை பெருந்தன்மை ஆருக்கும் வராது. ஆனால் எனக்கு விளங்காதது, பூங்கொடியின் புருஷனை நீ ரெக்னீசியன் கதிரையிலை இருக்க வைச்சிருக்கிறதுதான். அந்தாள் மரக் கட்டைபோல முகட்டைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்குது...'

சிறிது நேரம் இராசதுரை எதுவும் பேசவில்லை. அவனுடைய மனம் கடந்த கால நிகழ்ச்சிகளை அசைபோட்டிருக்க வேண்டும். பின்னர் தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு வார்த்தைகளை கவனமாகத் தெரிந்தெடுத்துப் பேசினான்.

‘இதிலை இரண்டு விஷயங்களிருக்கு. பூங்கொடி-புருஷன்ரை தொழில் விசா ஒரு மாசத்திலை முடியப் போகுது. அதுக்கிடையிலை விசாவைப் புதுப்பிக்க அவருக்கு ஒரு வேலை வேணும். அந்தாளுக்கு ஊரிலையே ஒருவகை மனச்சிதைவு நோய் இருந்திருக்க வேண்டும். நோய் முற்றிய நிலையிலை, அவர் இங்கை மட்டுமல்ல, இலங்கையிலும் வேலை எடுக்க முடியாது...’

‘அதாலை, நீ சம்பளப் பட்டியல்லை புருஷனை சேர்த்திருக்கிறாய், வேலை செய்யிறது பூங்கொடி...! ஆனால், பூங்கொடி விஷயத்திலை கனகம்மாமி, இப்பிடிக்கூழ்ப் பாணைக்குள் விழுந்திருக்கிறதைத்தான் என்னாலை நம்பேலாமல் இருக்கு...’

அப்போது தொலைபேசியில் வியாபார ஓடர் வரவே, அதை அலுவலக வியாபாரப் பிரிவுக்கு திசை திருப்பிய இராசதுரை, கதையைத் தொடர்ந்தான்.

‘சிலசமயம் நீயும் இந்த விசயத்திலை என்னை வித்தியாசமாக நினைக்கக் கூடும். பூங்கொடியையும் புருஷனையும் வேலைக்குச் சேர்த்தது, சாரதாவும் நானும் சேர்ந்து எடுத்த முடிவுதான். இங்கை எங்கடை ஊர்ச்சனங்கள் நிறையப்பேர் இருக்கிறது, உனக்குத் தெரியும். பூங்கொடி தனியனாக என்னட்டை வேலை செய்தால் அவையின்றை வாய் சும்மா இருக்குமெண்டு நினைக்கிறியோ? மொட்டந்தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிச்சுப் போடுவினம். இது எனக்குத் தேவையோ...?’

‘சரவணை அம்மான், கனகம் மாமி, பூங்கொடி, நீ, நான், வெண்டிக்காய், எதிலீன்வாயு என, காலம் எப்பிடி முடிச்சுப் போட்டிருக்கு பாத்தியோ’, என்றேன் நான் பூடகமாக.

‘பொடிவைச்சுப் பேசாமல் கொஞ்சம் விளக்கமாய் சொல்லு’ என்றான், நான் சொல்லப் போவதைக் கேட்கும் ஆவலில்.

‘சரவணை அம்மான் சாகிறதுக்கு முதல் நடந்த வெண்டிக்காய்ச் சண்டை உனக்கு ஞாபகமிருக்கும். சாவகச்சேரிச் சந்தையிலை அவர் நுனி முறிச்சுப்பாத்து, பிஞ்சாகத்தான் வெண்டிக்காய் வாங்கினவர். சின்னாச்சிக் கிழவி விக்காமல் கிடந்த எலுமிச்சங்காய்களையும் வெண்டிக் காயோடை சேர்த்து சாக்குப் பைக்குள்ள தள்ளிவிட, சரவணை அம்மான் கள்ளுக் கொட்டில்லை சமா வைத்திருக்கிறார். வெய்யில்தூட்டுக்கு எலுமிச்சங்காயிலிருந்து எதிலீன் வெளியேற, பிஞ்சு வெண்டிக்காய் முத்திப்போச்சு’ என விளக்கம் சொன்ன என்னை மறித்து, ‘இதாலை வீணாய் சரவணை அம்மான்ரை உயிரும் போச்சுது...’ எனச் சொல்லி நிறுத்தினான் இராசதுரை.

பலதும் பத்துமாக நனவிடை தோய்ந்தபின், இராசதுரையிடமிருந்து விடைபெற்றேன். வீடு நோக்கி காரைச் செலுத்திய எனக்கு, கனகம் மாமி பற்றிய நினைவுகள் மனதிலே குதியாட்டமிட்டன. மகளுடன் இருக்கும் அவருக்கு ஊரிலுள்ள எல்லா வியாதிகளும் இருப்பதாகக் கேள்வி. இப்போது அவர் வெளியிலெங்கும் போவதில்லையாம். எனக்கு கனகம் மாமியை ஒருமுறை பார்க்கவேணும் போல, மனதிலே அரிப்பெடுத்தது. என்னதான் இருந்தாலும், இந்த விவரணத்தின் மூலம் அவரல்லவா!

ஊ

ஞானம், டிசம்பர் 2015.

பணச்சடங்கு

நாகலிங்கம் மாஸ்டர் மனைவியுடன் சிட்னிக்கு வந்து மூன்று மாதமாகிறது. இது அவர்களது முதல் வருகை மட்டுமல்ல முதலாவது விமானப் பறப்பும் கூட. முப்பத்தைந்து வயதைத் தாண்டியும் திருமணமாகாமல் 'டிமிக்கி' விடும் மகனுக்கு, ஒரு கால்க்கட்டுப் போடும் வைராக்கியத்துடன் ஒரு வருஷ விசாவில் சிட்னிக்கு வந்திருக்கிறார்கள். நாகலிங்கம் மாஸ்டர் விரும்பியிருந்தால் ஆஸ்திரேலியாவுக்கு நிரந்தரமாகக் குடிபுகுந்து, தமிழ் மூத்த பிரசைசுள் சங்கம், கலை இலக்கியப் பேரவை, தமிழர் கூட்டமைப்பு, இந்துக் கோவில்கள் என பல்வேறு தமிழ், சமூக, சமைய அமைப்புக்களின் தலைவராகியிருக்க முடியும். அந்த அளவுக்கு வல்லமையுள்ள மனுஷன் அவர். பயிற்றப்பட்ட ஆங்கில ஆசிரியராக வாழ்க்கையைத் துவங்கி, படிப்படியாக உயர்ந்து முதலாம் தர பாடசாலை அதிபராக பத்து வருடங்கள் ஊரில் பணிபுரிந்த பின்னர் இப்பொழுது ஓய்வு பெற்றிருக்கிறார். அவரது மனைவி பூமணி டீச்சரும் குறைந்தவரில்லை. ஆரம்ப பாடசாலை ஒன்றின் தலமை ஆசிரியர். அத்துடன் ஊரிலுள்ள மாதர் சங்கத்தின் நிரந்தர தலைவியும் கூட!

வன்னிச்சமர் உக்கிரமடைந்த காலத்தில் சிட்னிக்கு வந்த குமாரசுவாமி வாத்தியார் ஆஸ்திரேலியாவில் இப்பொழுது நிரந்தரப் பிரசை. பயிற்றப்பட்ட தமிழாசிரியர் என்ற கோதாவில் இப்பொழுது சிட்னியிலுள்ள தமிழ்ப் பாடசாலைகள் சம்மேளனத்தின் ஆலோசகர். அவருக்கும் மனைவிக்கும் சென்ரலிங் பென்ஷனும் கிடைக்கிறது. கொழுத்த காகு. இலங்கையில் கிடைக்கும் வாத்தியார் பென்ஷன்

காசு, இந்தக் கணக்கில் வராதது. குமாரசுவாமி வாத்தியாரின் மகனுக்கு அடுத்த மாதம் சிட்னியில் கலியாணம். மனைவி, மகன் சகிதம் நேரில் வந்து நாகலிங்கம் மாஸ்டரை திருமணத்துக்கு அழைத்திருந்தார்.

திருமண அழைப்பிதழ், கால் கிலோ நிறை வரும். பல வர்ணக் கற்கள் பதிக்கப்பட்டு, பட்டுக் குஞ்சு அலங்காரத்துடன் படு டாம் பீகமாக அது அமைக்கப்பட்டிருந்தது. தபால் மூலம் அழைப்பிதழை அனுப்பினால் பல்லின தபால் சேவகர்கள் மத்தியில் அது தொலைந்து போக வாய்ப்புள்ளதால், முடிந்த வரை அனைவருக்கும் நேரடியாகவே கொடுத்தார்கள். நாகலிங்கம் மாஸ்டருக்கு அழைப்பிதழ் கொடுக்க மனைவி மகனுடன் வீடு தேடி வந்தது பழைய நட்புக்காக. நட்பென்றால் சம்மா நட்பல்ல. இளமைக் காலங்களில் 'அப்படி இப்படி' என ஊரில் பல திருவிளையாடல்களை நடத்திய நட்பு. பிற்காலத்தில் ஆசிரியர் சங்கம், கூட்டுறவு இயக்கம், கிராம அபிவிருத்திச் சங்கம் போன்ற அமைப்புகளில் ஒரு கண்ணைக்கு நின்று காய் நகர்த்தி, ஊரைக் கட்டியாண்டவர்கள். இன்னும் சிறப்பாகச் சொன்னால் மதிப்புக்குரிய பிரமுகர்கள்.

குமாரசுவாமி வாத்தியார் கொடுத்த அழைப்பு மடலுக்குள் ஐந்து இதழ்கள் இருந்தன. அவை ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு சடங்குகளுக்கான அழைப்பு மட்டைகள். டிலக், மெகிந்தி, சங்கீத், மாங்கல்யம், ரிஷெப்ஷன் என அர்த்தம் விளங்காத சில வார்த்தைகள். இத்தனைக்கும் குமாரசுவாமி வாத்தியாரின் சம்பந்தியும் புலம்பெற்ற த ஈழத் தமிழர்தான். அதுமட்டுமல்ல ஆஸ்திரேலியத் தமிழர் கலாசாரப் பேரவையின் நிரந்தரத் தலைவரும் கூட. 'வெள்ளையர்கள் மட்டும்' என்ற கொள்கை ஆஸ்திரேலிய அரசால் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட காலத்தில், பின் தங்கிய கிராமங்களில் பணிபுரிய வைத்தியர்கள் தேவைப்பட்டபோது குடிபுகுந்த கொழும்பு கறுவாக்காட்டு 'டமிழர்'. கால ஓட்டத்தில் மெல்ல சிட்னி நகருக்கு இடம் பெயர்ந்து பிரபல மகப்பேறு வைத்தியராகச் செல்வச் செழிப்புடன் வாழும் இவர், கண் வைத்தியராக சமீபத்தில் பயிற்சி முடித்த குமாரசுவாமி வாத்தியாரின் மகனை மருமகனாக்கிக் கொண்டதில் வியப்பில்லை.

அன்றைய இரவுச் சாப்பாட்டின் போது கலியாணத்துக்கு என்ன பரிசு கொண்டு போவது என்ற பேச்சை ஆரம்பித்தார் பூமணி டீச்சர். குடும்ப அந்தஸ்துக்கு ஏற்றவகையில் நல்லதொரு பரிசுப்பொருள் கொண்டுபோக வேண்டுமென்றும் அதில் மகனின் கௌரவமும் அடங்கி இருக்கிறது எனவும் நியாயங்களை அடுக்கினார். மனைவி சொன்னதில் உண்மை இருந்தாலும் நாகலிங்கம் மாஸ்டரின் சிந்தனையில் மனக் கணக்கொன்று ஊர்ந்தது. இன்றைய நிலவரப்படி (2018) நூற்று இருபது இலங்கை ரூபாய்களை மாத்தினால்தான் ஒரு ஆஸ்திரேலிய டாலர் பெற்றுக்கொள்ளலாம். இந்த நேரம் பார்த்து மகனும் அலுவலக வேலைக்காக நியூசீலாந்துக்குப் போய் விட்டான். திரும்பி வர இரண்டு மாதங்களாகும். மகன் இருந்திருந்தாலும் அவனிடம் காசு கேட்க பூமணி டீச்சர் விட்டிருக்கமாட்டார். பெத்த பிள்ளை என்றாலும் காசு விஷயத்தில் கடமைப்படக் கூடாது என்ற கொள்கை அவரது.

‘நூறு டாலருக்கு குறைய, பரிசுப் பொருள் வாங்குவது மரியாதையில்லை’ எனச் சொன்ன பூமணி டீச்சர், நித்திரைக்கு முன்னர் அருந்தும் சுக்குக் காப்பி தயாரிக்க சமையலறைக்குள் நுழைந்தார்.

மாஸ்டரின் மனதில் தற்போதைய ‘எக்ஸ்சேஞ் ரேட்’ முகம்காட்டி மறைந்தது. குறைந்தது பன்னீராயிரம் ரூபா வேணும். பொல்லாலை அடிச்ச காசு. ஒண்டும் செய்யேலாது, என மனதை திடப்படுத்த முயன்றவருக்கு, ஊரில் நடந்த பழைய சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் கறுப்பு வெள்ளை சினிமாப் படக் காட்சிகள் போல விரிந்துகொண்டே போனது.

சென்ற நூற்றாண்டின் எழுபதுகள் வரை திருமணம், வீடு குடிபுகுதல், சாமத்தியச் சடங்கு, அந்திரட்டி போன்ற சடங்குகளுக்கு தகுதிக்கு ஏற்றபடி ‘அரிசி பச்சை’ என்ற பெயரில், குத்தரிசியும் கறிமொந்தன் வாழைக் குலையும் கொடுத்தனுப்புவது பிரதேச வழமை. வசதி குறைந்தவர்கள் வாழைக் குலைக்குப் பதிலாக பூசணிக்காய் கொடுத்தனுப்புவார்கள். சடங்கு வைப்பவர்கள் எத்தனை கொத்து அரிசி வந்தது? வாழைக் குலையில் எத்தனை வாழைக்காய்? பூசணிக்காய் பெரிதோ சிறிதோ? எனக் கணக்கெழுதிக்

கொள்வார்கள். அரிசி பச்சை கொடுப்பதிலும் சில சம்பிரதாய முறைகள் உண்டு. நூர்க் கடகத்தில் குத்தரிசியை அளந்து போட்டு, அதற்கு மேலே வாழைக் குலையை வைத்து 'அதற்குரிய' பெண்மணி ஒருவர் சுமந்து போவார். அவருடன் அரிசிபச்சை அனுப்பும் வீட்டுச் சிறுவனோ சிறுமியோ கூடச் செல்லவேண்டும். அப்படி செல்லும்போது சடங்கு வீட்டுக்குரிய நாவிதரோ, சலவைத் தொழிலாளியோ கடகத்தில் கையை வைத்தால் அரிசியும் பச்சையும் அவர்களுக்குரியது. இந்த வகையில் ஒருதரம் பிடிப்பதற்கே அனுமதியுண்டு.

அரிசிபச்சை பற்றிய இன்னொரு நினைவும் மாஸ்டரின் மனதில் சுழன்றடித்தது. அது விதானையார் வீட்டுக் கலியாணத்தில் நடந்த சங்கதி. மாலைக் கருக்கலில் நாகலிங்கம் மாஸ்டர் அனுப்பிய 'ஆமான' மொந்தன் வாழைக் குலையையும் பத்துக் கொத்து மொட்டைக் கறுப்பன் கைக்குத்தரிசியையும் விதானையார் வீட்டுப் படலையடியில் வைத்தே நாவிதர் முருகேசு பிடித்துவிட்டார். அத்துடன் அவர் சும்மா இருந்திருக்கலாம். போனஸ்ஸாக அரிசிபச்சை சுமந்துபோன வள்ளியம்மையின் மார்பில் பட்டும் படாமலும் கைவைக்க, வள்ளியம்மை நாவிதரின் வேட்டியை உருவி நாலு சாத்துச் சாத்தியது அந்தக்காலத்து ஈஸ்ற்றன் கலர் வசக்கோப்பு.

நல்ல துணிச்சல்காரி வள்ளியம்மை, என்ற நினைப்பில் நாகலிங்கம் மாஸ்டர் கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொண்டார்!

வள்ளியம்மை நல்ல சிவப்பி. அழகானவள். குறுக்குக் கட்டில் அவளது வசீகரம் சுண்டி இழுக்கும். புருஷன் கந்தையா உசாரில்லாத ஒரு 'சோனையன்' என்று ஊரில் பெயரெடுத்தவன். நாகலிங்கம் மாஸ்டரின் தோட்டம் வயல்களைக் குத்தகைக்கு எடுத்துச் செய்தாலும் பெரிய வருமானமில்லை. இதனால் மாஸ்டர் வீட்டில் வள்ளியம்மை தொட்டாட்டு வேலை செய்தாள்.

ஒரு காலத்தில் பணச்சடங்கும் கிராமங்களில் வெகு பிரபல்யம். குடும்பத்தில் பணக்கஷ்டம் என்றால் சொந்தங்களுக்கும் தெரிந்தவர்களுக்கும் சொல்லி, பணச்சடங்கு நடத்துவார்கள். சடங்கு

நடக்கும் மூன்று நாள்களும் பனை மரத்தில் கட்டிய மைக்செற் குழாய் கால நேரமின்றி சினிமாப் பாடல்களை ஒலிபரப்பும். பணச்சடங்குக்கு வரும் உறவுகள் வைக்கும் மொய்ப் பணத்தில் அந்த வீட்டின் அவசர தேவைகள் ஓரளவு தீர்ந்துவிடும்.

இந்த வகையில் ஊரில் கொடுத்த மொய்ப் பணத்தைத் திரும்பப் பெற கந்தையாவும் வள்ளியம்மையும் பணச்சடங்கு வைத்தார்கள். அதற்காக நடந்த 'பலகாரச்சூடு' இனிய நினைவுகளை நோக்கித்தள்ள, அன்றைய மைமல் பொழுதில், அழகுக்கான அத்தனை தேவதைகளும் ஆசீர்வதித்த கோலத்தில் அவள் தன் முன்னால் நின்ற காட்சியை நாகலிங்கம் மாஸ்டர் அசைபோட்டார்.

திடீரென கந்தையா, அரசாங்கம் குடுத்த காணியில் கமம் செய்யவென குடும்பத்துடன் விசுவமடுவுக்குப் போய்விட்டாள். வள்ளியம்மை முதல் முறையாக கருவைச் சுமந்தகாலமது. 'நிறைமாத கர்ப்பினியை உடனே அழைத்துக் கொண்டு போகவேண்டுமா?' என பூமணி டீச்சர் மறித்துப்பார்த்தார். கந்தையா கேட்கவில்லை. அதன் பின்னர் அவர்கள் ஊருக்குத் திரும்பவில்லை.

வள்ளியம்மையின் நினைவுகள் சிட்னிக் குளிருக்கு இதம் சேர்க்க, கடந்த கால சம்பவங்களில் உலாவந்து கொண்டிருந்த மாஸ்டரை சூடான சுக்குக் காப்பியுடன் வந்து தட்டி எழுப்பினர் பூமணி டீச்சர்.

'இஞ்சை பாருங்கோ, ரிஷெப்ஷன் அழைப்பிதழ் மட்டையிலை 'நோ பொக்ஸ் ஹிவ்ற் பிளீஸ்' (No box gift please) எண்டு எழுதியிருக்கு. சின்ன எழுத்திலை இருக்கிறதாலை எங்கடை கண்ணிலை அது தட்டுப்படேல்லை. அவையளிட்டை இருக்கிற காசுக்கும் வசதிக்கும் மற்றவையின்ரை சில்லறைப் பரிசுப் பொருள்கள் என்னத்துக்கு?' எனச் சொல்லி, பரிசுப் பொருள் வாங்கும் பிரச்சனைக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தார் பூமணி டீச்சர்.

கலியாண நாளும் வந்தது!

இது நாகலிங்கம் மாஸ்டரும் மனைவியும் வெளிநாட்டில் கலந்து கொள்ளும் முதல் கலியாணம். சிட்னி ஒப்ரா ஹெளசுக்கும் ஹாபர்

பாலத்துக்கும் இடையிலுள்ள பூங்காவில் தாலிகட்டும் சடங்கு. பூங்கா அருகேயுள்ள ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டலில் றிஸெபஷன். மேட்டுக் குடிமக்கள் பலரும் ஒன்று கூடும் இடத்தில், தாங்களும் சோடைபோகக் கூடாது என்ற நினைப்பில் இருவரும் கனகச்சிதமாக உடையணிந்து கொண்டார்கள். குமாரசுவாமி வாத்தியாரும் தன் நண்பன் நாகலிங்கம் மாஸ்டரை கௌரவிக்கும் வகையில் மணமேடை அருகே அவர்களுக்கு இடம் ஒதுக்கியிருந்தார்.

பூங்காவில் மேசை விரிப்புடன் கூடிய வட்ட மேசைகள் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. மேசையைச் சுற்றி பத்து நாற்காலிகள் துணியால் போர்த்தப்பட்டு, பட்டுக் குஞ்சம் கட்டப்பட்டிருந்தது. மேசை விரிப்புக்குத் தோதாக பீங்கான் கோப்பை, கத்தி, முள்ளுக் கரண்டிகளுடன் நொறுக்குத் தீனிகளும் வைத்திருந்தார்கள். ஆனால் வந்தவர்கள் கொண்டுவரும் பரிசுப் பொருள்களை அடுக்கி வைக்க அங்கு இடம் ஒதுக்கப்படவில்லை. இதைக் கவனித்த பூமணி டீச்சர், அழைப்பு மடலில் எழுதியிருந்த 'வசனத்தை' தான் சரியாகப் புரிந்து கொண்டதை எண்ணித் திருப்திப்பட்டார்.

மணமேடையில் மணமகனுக்கு காப்புக் கட்டும் சடங்கு நடந்தது. நாதஸ்வர தவில் வித்வான்கள் காம்போதியைத் தொடர்ந்து மோகன ராகம் வாசிக்க ஆரம்பித்தார்கள். வட்ட மேசையைச் சுற்றி இருந்தவர்கள் இவை எதையும் பொருட்படுத்தாமல் தங்களுக்குள் அரட்டை அடித்து ஊர் வம்பளந்து கொண்டிருந்தார்கள். திடீரென ஒரு இளைஞன், 'பாட்டு, பாட்டு' என்றபடி மைக்செர் வைத்திருந்த மூலைக்கு விரைந்தான். மறுகணம் ஒலிபெருக்கியில் குத்துப்பாட்டு ஒன்று ஹிந்தி மொழியில் ஒலித்தது. 'ஏ. ஆர். ரஹ்மான் சமீபத்தில் இசையமைத்த பாடல் அது' எனச் சொன்னார் ஒருவர். அனைவரும் குத்தாட்ட இசைக்கு ஏற்ப தாளம் போட ஆரம்பித்தார்கள். திடீரென பூங்காவின் ஒரு மூலையில் இருந்து பெண்களின் குரவைச் சத்தம் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து ரஹ்மானின் பாடலுக்கு ஆடியபடி வட இந்திய ஆடை அலங்காரத்துடன் மணப்பெண்ணும் தோழிகளும் மணமேடையை நோக்கி வந்தார்கள். 'இது குஜராத்தி ஸ்டைல்' என எக்கவுண்டன் மயில்வாகனம் மனைவிக்குச் சொன்னார்.

நாகலிங்கம் மாஸ்டருக்கு இவையெல்லாம் புதினமாகவும் புதுமையாகவும் இருந்தது. மோகன ராகத்துள் மூழ்கியிருந்த பூமணி டீச்சரால் குத்துப்பாட்டையும் மணமகளின் ஆட்டத்தையும் ரசிக்க முடியவில்லை. கோபத்தில் மூக்கு விடைக்க ஹாபர் பாலத்தில் ஊர்ந்து சென்ற றெயில்-கோச்சைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். 'பாட்டும் ஆட்டமும் நல்லாயிருக்கு' என மனைவிக்குச் சொல்லத் திரும்பிய நாகலிங்கம் மாஸ்டர், மனைவியின் முக பாவனையைக் கண்டதும் அடக்கிக் கொண்டார்.

ஒருவழியாக தாலி கட்டு முடிந்து, மணமக்களை வாழ்த்த வரிசை நீண்டது. கலியாணத்தை முன்னின்று நடத்திய பெடியன் பட்டுத் துணியால் போர்த்தப்பட்ட பெட்டி ஒன்றை மண மேடையில் வைத்தான். மண மேடைக்கு வந்தவர்கள் அனைவரும் வாழ்த்திய கையோடு பெட்டிக்குள் ஒரு என்வலப்பைச் செருகி இறங்கினார்கள். அப்பொழுதுதான் வாழ்த்து மட்டையில் எழுதியிருந்த ஆங்கில வசனத்தின் அர்த்தம், பயிற்றப்பட்ட ஆங்கில ஆசிரியருக்குப் புரிந்தது.

'காசைத் தாங்கோ என நேரடியாய் சொல்லாமல் நாசூக்காய் சொல்லி இருக்கினம்' என நினைத்தவர் 'நோ பொக்ஸ் ஹிவ்ற பிளீஸ்' (No box gift please) என்ற வசனத்தின் வெவ்வேறு பரிமாணங்களை நெட்டுருச் செய்தபடி, மனைவியின் றியக்ஷன் அறிய பூமணி டீச்சர் பக்கம் திரும்பினார்.

'கந்தையாவும் வள்ளியம்மையும் காசக் கஷ்டத்தில் வைத்த பணச்சடங்கு மாதிரியெல்லோ இது இருக்கு' என கணவனின் காதுக்குள் குசுகுசுத்த பூமணி டீச்சரை இடைமறித்து, இது 'நவீன பணச் சடங்கு' எனத் திருத்தினார் நாகலிங்கம் மாஸ்டர்.

என்வலப் கொண்டுவராததால் இருவரும் மணமேடைப் பக்கம் போகவில்லை. விஷயத்தைச் சொல்ல, குமாரசுவாமி வாத்தியாரிடம் சென்றார்கள்.

'வரிசையிலை காத்து நிக்கிற கொஞ்சப்பேரை, சாப்பிட அனுப்பினால் மண மேடையில் கூட்டம் குறையும்' என்ற ஆலோசனையை முன்மொழிந்தபடி, எதிர்பாராத விதமாக அங்கு

வந்து சேர்ந்த இளைஞனை, நாகலிங்கம் மாஸ்டருக்கு அறிமுகம் செய்தார் குமாரசுவாமி வாத்தியார்.

‘இந்தத் தம்பி எங்கடை ஊர்ப் பெடியர்தான். வள்ளியம்மையின்ரை மகன். கேற்றறிங் பிஸ்னஸ்ஸில் இங்கு கொடிகட்டிப் பறக்கிறார்’ என்றார்.

‘அப்படியா’? என நாகலிங்கம் மாஸ்டர் விழிகளை உயர்த்தி பெடியனைப் பார்த்தார்.

அதே சாயல்...!

சிறிது நேரம் அவனையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றவர், திடீரென உறைந்துபோய் அருகிலிருந்த கதிரையில் அமர்ந்துவிட்டார்.

அப்படியும் இருக்குமோ? என, சடுதியாக அவர் மனதில் ஒரு பொறி தட்டியது.

மறுகணம் சிட்னிக் குளிரையும் மீறி, நாகலிங்கம் மாஸ்டருக்கு உடம்பு வேர்த்தது.

ஊர்

ஞானம், நவம்பர் 2018.

ஆசி கந்தராஜா

- பிறப்பு** : 1950, கைதடி, யாழ்ப்பாணம்.
- தேசியம்** : இலங்கைத் தமிழர், ஆஸ்திரேலியர் (இரட்டைக் குடியுரிமை)
- கல்வி** : முதுகலை (ஜேர்மனி), கலாநிதி/முனைவர் (ஜேர்மனி), முனைவர் பின்படிப்பு (யப்பான்)
- பணி** : பேராசிரியர் (ஆஸ்திரேலிய, அமெரிக்க பல்கலைக் கழகங்கள்)
- அறியப்படுவது** : பேராசிரியர், கல்வியாளர், எழுத்தாளர், வானொலியாளர்.
- மின் அஞ்சல்** : a.kantharajah@hotmail.com> askant50@gmail.com
- Blog 1** : சிறுகதைகள்:
<https://kantharajahstory.blogspot.com/>
- Blog 2** : குறுநாவல்கள்:
<https://kantharajahnovel.blogspot.com/>
- Blog 3** : புனைவுக்கட்டுரைகள்:
<https://aasikantharajah.blogspot.com/>
- Blog 4** : பயறிக் குறிப்புகள்:
<https://aasimuttam.blogspot.com/>

இதுவரை வெளிவந்த ஆசி கந்தராஜாவின் நூல்கள்.

- ✓ பாவனை பேசலன்றி (சிறுகதைத் தொகுப்பு மித்ர வெளியீடு 2000)
- ✓ தமிழ் முழங்கும் வேளையிலே (செவ்விகளின் தொகுப்பு - மித்ர வெளியீடு 2000)
- ✓ உயரப்பறக்கும் காகங்கள் (சிறுகதைத் தொகுப்பு - மித்ர வெளியீடு 2003)
- ✓ Horizon (சிறுகதைத் தொகுப்பு, ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு. மித்ர வெளியீடு, 2007)
- ✓ கீதையடி நீயெனக்கு-! (குறுநாவல் தொகுப்பு, மித்ர வெளியீடு 2014). ISBN 978-93-81322-29-1
- ✓ கறுத்தக் கொழும்பான். (புனைவுக் கட்டுரை தொகுப்பு, மித்ர வெளியீடு 2014). ISBN 978-93-81322-28-4
- ✓ செல்லப்பாக்கியம் மாமியின் முட்டிக் கத்தரிக்காய். புனைவுக் கட்டுரை தொகுப்பு. ஞானம் வெளியீடு 2017). ISBN 978-955-8354-53-7
- ✓ கள்ளக்கணக்கு (தெரிந்தெடுத்த சிறுகதைகளின் தொகுப்பு) காலச்சுவடு வெளியீடு 2018). ISBN 978-93-86820-49-5
- ✓ ஷெய்க்கோ (சிறுகதைத் தொகுப்பு) சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு. 'கொடகே' வெளியீடு 2019). ISBN 9789553095794

பரிசுகளும் விருதுகளும்

- ✓ ஸ்ரீலங்கா சாகித்திய மண்டலப் பரிசு (பாவனை பேசலன்றி - சிறந்த சிறுகதைத் தொகுப்புக்காக) 2001
- ✓ இந்திய சாகித்திய அகாதெமி பதிப்பித்து வெளிவந்துள்ள 'கண்களுக்கு அப்பால். இதயத்திற்கு அருகில்...' என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்புக்கு இவரது சிறுகதை தெரிவு. 2015.
- ✓ தமிழியல் விருது. (கறுத்தக் கொழும்பான் நூலுக்கு...! வித்தியாகீர்த்தி ந. சந்திரகுமார் தமிழியல் விருது) 2015
- ✓ திருப்பூர் தமிழ்ச்சங்க விருதும் பரிசும். (கீதையடி நீயெனக்கு, குறுநாவல் தொகுதிக்கு) 2015
- ✓ திருப்பூர் இலக்கியவிருது. (கறுத்தக்கொழும்பான் புனைவுக் கட்டுரைத் தொகுதிக்கு) 2016
- ✓ திருப்பூர் தமிழ்ச்சங்க இலக்கிய விருதும் பரிசும். (கள்ளக்கணக்கு சிறுகதைத் தொகுப்புக்கு) 2018
- ✓ இந்திய தமிழக அரசின் உலகத் தமிழ்ச்சங்க விருதும் பணப் பொதியும். (கள்ளக்கணக்கு சிறுகதைத் தொகுப்புக்கு. காலச்சுவடு வெளியீடு) 2018.
- ✓ திருப்பூர் இலக்கியவிருது (படைப்பிலக்கியம், செல்லப்பாக்கியம் மாமியின் முட்டிக் கத்தரிக்காய் புனைவுக் கட்டுரைத் தொகுதிக்கு) 2019.

ஆசி கந்தராஜா இன்றைய ஈழத்து புலம்பெயர் எழுத்துலகில் மிக முக்கியமான ஆளுமைகளுள் ஒருவர்.

“பணச்சடங்கு” என்னும் இவரின் தொகுப்பில் உள்ள சிறுகதைகள் ஒவ்வொன்றும் கந்தராஜாவின் முத்திரை பதித்த கதைகள். வாசிக்கும் ஆர்வத்தைத் தூண்டுபவை. பல கதைகள் மனதை அதிரவைப்பவை.

இத்தொகுப்பில் உள்ள 15 கதைகளை அவற்றின் கதைக்களத்தின் அடிப்படையில் மூன்று தொகுதிகளாக வகைப்படுத்தி நோக்கலாம். முதலாவது, யாழ்ப்பாணத்தைக் களமாகக் கொண்டவை. இவ்வகையில் சாது மிரண்டால், இந்துமதி ஆகிய நான், நரசிம்மம் ஆகிய மூன்று கதைகளையும் சொல்லலாம். இரண்டாவது, ஈழத்தையும் புலம்பெயர்ந்த அவுஸ்திரேலியாவையும் களமாகக் கொண்டவை. இவை புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் வாழ்க்கை அனுபவத்தைப் பேசுவன. இத்தகைய ஆறு கதைகள் இத்தொகுப்பில் உள்ளன. மூன்றாவது, பிறநாட்டு அரசியல் பண்பாட்டுப் பின்னணியில் அமைந்தவை. இவை பெரும்பாலும் ஜோர்த்தான், லெபனான், ஜெருசலேம், ஈரான் நாட்டு வாழ்க்கை பற்றியவை. இத்தகைய ஆறு கதைகள் இத்தொகுப்பில் உள்ளன.

இக்கதைகள் எல்லாமே மனிதர்கள் எதிர்நோக்கும் சமூக, அரசியல், தனிமனித, பண்பாட்டுச் சிக்கல்களையும் இன்னல்களையும், நெருக்கடிகளையும் உணர்வு பூர்வமாகச் சித்திரிப்பவை.

இத்தொகுப்பில் உள்ள சாது மிரண்டால், இந்துமதி ஆகிய நான், ஆகிய இரண்டும் சற்று வித்தியாசமான கதைகள். நமது அன்றாட வாழ்க்கை அனுபவங்களுக்குள் பொதுவாக அகப்படாத, ஆனால் அகப்படக்கூடிய நிகழ்வுகளின் புனைவுகள். திருமண உறவையும் பாலியல் சிக்கல்களையும் பேசுவவை.

பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான்

